

FRÉDÉRIC BEIGBEDER

14,99 €

Bruno Le Moul't a plecat.
Această carte era pentru el.
De vreme ce așa stau lucrurile,
I-o dau lui Chloë,
Care tocmai a sosit.

„Desigur că nu există nici un motiv pentru ca noile regimuri totalitare să semene cu cele vechi. Guvernarea prin intermediul bâtei și al plutoanelor de execuție, al înfometării forțate, al înțemnițării și al deportărilor în masă este nu numai inumană (dar de asta nu prea se sinchisește nimeni, în ziua de azi), ci se poate demonstra că este și ineficăce, iar într-o eră a tehnologiei avansate ineficacitatea este un păcat împotriva Sfântului Duh. Un stat totalitar cu adevărat „eficient” ar fi acela în care atotputernicul comitet executiv al șefilor politici și al armatei lor de directori ar avea putere deplină asupra unei populații de sclavi pe care ar fi inutil s-o constrângă, pentru că și-ar iubi servitutea. A-i face s-o iubească: iată misiunea pe care statele totalitare de astăzi o dau ministerelor propagandei, redactorilor șefi ai ziarelor și profesorilor de școală.”

ALDOUS HUXLEY, *Cea mai buna dintre lumi*, 1946 (noua prefață)

„Ni se dictează

Dorințe ce ne-ndurerează”

ALAIN SOUCHON, *Gloata sentimentală*, 1993

„Capitalismul i-a supraviețuit comunismului. Nu-i mai rămâne decât să se auto-devoreze”

CHARLES BUKOWSKI, *Căpitanul a plecat la masă, iar marinarii au pus mâna pe vapor*, 1998

THE NAMES HAVE BEEN CHANGED TO PROTECT THE GUILTY
(Numele au fost schimbate pentru ca vinovații să fie protejați, n.tr.)

I

Eu

„Ceea ce nu poate fi schimbat, trebuie să fie măcar descris”

RAINER WERNER FASSBINDER

1

Totul e provizoriu: dragostea, arta, planeta Pamânt, voi, eu. Moartea e atât de inevitabilă, încât îi ia pe toți prin surprindere. Cum poți ști dacă ziua asta nu e ultima? Crezi că ai tot timpul. Și, pe urmă, dintr-o data, s-a zis, te îneci, sfârșitul timpului regulamentar. Moartea este singura întâlnire pe care nu o ai notată în agendă.

Totul se cumpără: dragostea, arta, planeta Pamânt, voi, ei. Scriu cartea asta ca să fiu pus pe liber. Dacă aș demisiona, n-aș primi despăgubiri. Trebuie să tai craca pe care mi s-a instalat confortul. Libertatea mea se cheama ajutor de șomaj. Prefer să fiu concediat de o instituție decât de viață PENTRU CĂ MI-E FRICĂ. În jur, colegii mei cad ca mustele: sincopă în piscină, supradoză de cocaină deghizată în infarct miocardic, prabușire cu avionul personal, tumbe cu decapotabila. Or, în noaptea asta, am visat că mă înecam. M-am vazut dându-mă la fund, mângâind, cu plămânii plini de apă, calcanii. În departare, pe plajă, mă strigă o femeie frumoasă. Nu-i puteam raspunde fiindcă aveam gura plină cu apă sarată. Mă înecam, însa nu strigam după ajutor. Și toata lumea din mare făcea la fel. Toți înotatorii se scufundau fără să strige după ajutor.

Cred că a venit timpul să las totul baltă, pentru că nu știu să mai plutesc.

Totul e provizoriu, totul se cumpără. Omul e un produs ca și celelalte, cu un termen de garanție. Iată de ce am hotărât să mă pensionezez la 33 de ani. Se pare că asta e vârsta ideală pentru a reînvia.

2

Prenumele meu este Octave și mă îmbrac la APC. Lucrez în publicitate: ei da, poluez universul. Sunt tipul care vă vinde rahat. Ăla de vă face să visati la lucruri pe care n-o să le aveți niciodată. Cer veșnic albastru, gagici care nu-s niciodată nasoale, o fericire perfectă, retușată pe PhotoShop. Imagini bibilite, muzica ultimul răcnet. Când veți reuși, economisind la sânge, să vă trageți masina visurilor voastre, cea pe care am promovat-o în ultima mea campanie, eu o voi fi trecut deja la demodate. Am un avans de trei puncte și am eu grija întotdeauna să vă frustrez. Glamour [(engl.) – farmec, vraja, n.tr.] este o țară unde nu ajungi niciodată. Vă droghez cu noutatea, iar avantajul noutății e că niciodată nu rămâne nouă. Există întotdeauna o noutate proaspătă, care s-o învechească pe precedentă. Apostolatul meu e să fac să vă curgă balele. În profesia mea, nimeni nu vă dorește fericirea, pentru că oamenii fericiți nu consumă.

Suferința voastră îngrașă comerțul. În jargonul nostru, a fost botezată „deceptia post-cumparare”. Vă trebuie de urgență un produs, dar de îndată ce-l posedați, vă trebuie altul. Hedonismul nu înseamnă umanism: este profit. Deviza lui? „Cheltuiesc, deci exist”. Dar, pentru a crea necesități, trebuie să ațâț gelozia, durerea, nesațul: astea-mi sunt munițiile. Iar ținta îmi sunteți voi.

Îmi petrec viața mințindu-vă și, pentru asta, sunt răsplătit din gros. Câștig 13000 de euro (fără să pun la socoteală notele de cheltuieli, masina de serviciu, stock-options și parașuta golden). Moneda euro a fost inventată ca să facă salariile bogaților de șase ori mai puțin indecente. Cunoașteți oare mulți tipi de vârsta mea care să câștige 13K-euro? Vă manipulez și sunt cadorisit cu noul Mercedes SLK (cu acoperișul lui care intră automat în portbagaj) sau cu BMW Z3 sau cu Porsche Boxter sau cu Mazda MX5. (Personal, am o slăbiciune pentru roadsterul BMW Z3 care îmbină esteticismul aerodinamic al caroseriei cu puterea, grație celor șase cilindri în linie, care dezvoltă 321 de cai-putere, ceea ce îi permite să treacă de la zero la 100 km pe ora în 5,4 secunde. Ca să nu mai spun că mașina asta seamănă cu un supozitor gigantic, tocmai potrivit ca să-l înfigi în curul Terrei.

Vă întrerup filmele la televizor, ca să-mi impun logo-urile și mi se plătesc concedii la Saint Barth, Lamu, Phuket sau Lascabanes (Quercy). Vă pisez cu sloganurile mele în revistele voastre preferate și mi se

oferă o fermă provensală sau un castel în Perigord sau o vilă corsicană sau un domeniu în Ardèche sau un palat marocan, sau un catamaran antilez sau un iaht la Saint Tropez. Eu Sunt Peste Tot. Nu-mi veți scăpa. Oriunde v-ați arunca ochii, tronează publicitatea mea. Vă interzic să vă plictisiți. Vă împiedic să gândiți. Terorismul noutății îmi folosește ca să vând vidul. Întrebați-l pe orice surfer: ca să te ții la suprafață, este indispensabil să ai un gol dedesubt. A face surf înseamnă a aluneca pe un hău căscat (adeptii Internetului știu asta la fel de bine ca și campionii de la Lacanau). Eu decretez ce este Adevarat, ce este Frumos, ce este Bun. Eu conduc castingul manechinelor care, peste șase luni, o să vă facă scula baț. Tot vazându-le puse pe panouri, ajungeți să le botezați top-modele; fatuțele mele vor traumatiza orice femeie care are peste 14 ani. Îmi veți idolatriza opțiunile. Iarna asta, sânii vor trebui să fie mai sus de umeri și fofoloanca despădurită. Cu cât ma joc cu subconștientul vostru, cu atât veți fi mai supuși. Dacă laud un iaurt pe pereții orașului vostru, vă garantez că o să-l cumparați. Credeți că aveți discernământ, dar într-o zi sau alta veți recunoaște produsul meu în rafturile unui supermagazin și-l veți cumpăra, doar așa, ca să-l gustați, credeți-mă, îmi cunosc eu schema.

Mmm, ce bine e să va pătrund în creier. Juisez în emisfera voastră dreaptă. Dorința nu va mai aparține: v-o impun pe a mea. Vă interzic să doriți la întâmplare. Dorința voastră este rezultatul unei investiții care se calculează în miliarde de euro. Eu sunt cel ce hotărăște azi ceea ce veți vrea mâine.

Toate astea probabil că nu va face să mă priviți cu prea multă simpatie. În general, când începi o carte, trebuie să faci în așa fel încât să fii atractiv, dar eu nu vreau să maschez adevărul: nu sunt un narator amabil. În realitate, as fi mai curând genul mare japita, care face zob tot ce atinge. Idealul ar fi să începeți să mă detestați, înainte de a detesta și vremurile care m-au creat.

Nu e oribil să vezi cât de normală pare să fie situația asta pentru toată lumea? Ma dezgustati, sclavi amarăți, supuși capriciilor mele, celor mai marunte. De ce m-ați lasat să devin Regele Lumii? As vrea să pricep și eu misterul: cum de a fost încoronată publicitatea ca Împarateasa, la apogeul unei epoci pline de cinism? De două mii de ani încoace, nici un alt cretin iresponsabil n-a fost mai puternic ca mine.

As vrea să las balta totul, să plec de aici cu malaiul, să iau niste droguri și niscaiva curve pe un jaf de insula pustie. (Le-as privi, cât e ziua de lungă, pe Soraya și pe Tamara cum își perfecționează digitatia lustruindu-mi facaletul). Dar n-am eu atâtă sânge-n vine ca să demisionez. De aia scriu cartea asta. Condamnarea îmi va îngadui să fug din aceasta închisoare aurită. Fie-va mila, sunt daunator, opriți-mă până nu e prea târziu! Atingeți-mă cu un sutar și spal puțină, jur pe ce am mai sfânt! Ce pot face eu, dacă omenirea a ales să-l înlocuiască pe Dumnezeu cu produsele de larg consum?

Zâmbesc pentru că s-ar putea întâmpla ca, la apariția cartii, în loc să fiu dat afara în brânci, să fiu promovat. În lumea pe care o voi descrie, critica este digerată, insolentă încurajată, delatiunea remunerată, diatriba organizată. Se va decerna, ca mâine, Nobelul pentru Provocare, iar eu voi fi un candidat greu de învins. Revolta face parte din joc. Dictaturile de altădată se temeau de libertatea de exprimare, cenzurau contestația, închideau scriitorii, ardeau cartile controversate. Timpurile de glorie ale oribilelor arderi pe rug permiteau să se facă distincția dintre buni și rai. Totalitarismul publicitar este mult mai abil în a se spala pe mâini. Acest fascism și-a învățat lecția din rătăcirile anterioare (Berlin – 1945 și Berlin – 1989: la urma urmei, de ce toate formele de barbarie și-au găsit sfârșitul în același oras?).

Pentru a aduce omenirea în sclavie, publicitatea a ales discreția, diplomatia, persuasiunea. Trăim în primul sistem de exploatare a omului de către om împotriva caruia până și libertatea este neputincioasă. Din contra, el mizează totul pe libertate, asta e cea mai mare gaselnită a lui. Orice critica îi confera rolul pozitiv, orice pamflet întărește iluzia toleranței sale mieroase. Va supune cu eleganta. Totul e îngaduit, nimeni nu vine să te porcărească dacă dai totul cu cracii-n sus. Sistemul și-a atins scopul: însasi nesupunerea a ajuns o formă de supunere.

Destinele noastre frânte sunt frumos puse în pagină. Sunt sigur că până și voi, cei ce citiți această carte, va spuneți: „Ce dragalas e pustulache asta care da cu bâta-n balta, hai, la cotet, ca și tu ești prins la înghesuială aici ca toți ceilalți, ai să-ți platești impozitele la fel ca toată lumea”. Nu-i chip să ieși din asta. Toate usile își sunt închise în nas, cu zâmbetul pe buze. Ești încolțit cu credite de rambursat, cu rate, cu chirii de platit. Ai cumva îndoieli? Afara, milioane de someri asteapta să eliberezi locul. Poti să faci gât până nu mai poti, Churchill a dat deja răspunsul. A spus: „este cel mai rău sistem, cu excepția tuturor celorlalte”. Nu ne-a luat pe nepusa masă. N-a zis cel mai bun; *cel mai rău!*

În dimineata asta, la ora 9, am mic-dejunat cu Directorul de Marketing al Departamentului Prodate Proaspete de la *Madone*, unul dintre cele mai mari grupuri agro-alimentare din lume (84.848 miliarde de franci, cifra de afaceri, în 1998, adica 12.395 miliarde de euro), într-un buncar de otel si sticla decorat à la Albert Speer. Ca sa intri înăuntru, trebuie sa stii parola: imperiul iaurtului se afla sub stricta securitate. Niciodata n-au fost mai bine aparate produsele lactate. Nu mai lipseste decât termenul de garantie al prospețimii înscris deasupra usilor automate. Mi-au pasat o cartela magnetica de acces la lifturi, apoi, am trecut prin niste turnichete cu bare metalice, ca la metrou, si, dintr-o data, m-am simtit hiperimportant, ca si cum m-as fi dus în vizita la Presedintele Republicii, când, de fapt, ma duceam doar sa-l vad pe un batrân în camasa cu dungulite. În lift, mi-am recitat un catren de Michel Houellebecq:

„Se-ndreapta sefii spre calvare,
În ascensoare de nichel;
Le vad trecând pe secretare,
Care-si mai pun putin rimel”.

Mi se pare haios cât cuprinde sa ma simt în interiorul unui poem rece.

Ce-i drept, daca ma gândesc bine, reuniunea din dimineata asta era, fara îndoiala, mai importanta decât o întrevedere cu seful Statului. Era cea mai importanta reuniune din viata mea, pentru ca a decis toate câte au urmat.

La etajul 8 al *Madonei*, toti sefii de produs poarta camasi cu dungulite si cravate imprimate cu niste animalute. Directorul de Marketing își terorizeaza asistentele grasane, care, din cauza asta, fac retentie de apa. Numele lui e Alfred Duler. Alfred Duler își începe toate sedintele cu aceeasi fraza: „Noi nu suntem aici pentru placerea noastra, ci pentru placerea consumatorului”. Ca si cum, consumatorul ar fi cineva de alta rasa – un „untermensch” ((germn.) – individ aflat sub statutul de om, n.tr.)? Când îl aud, îmi vine sa vomit: pentru cineva care smotruieste în alimentatie, este ceva sâcâitor. Mi-l imaginez dimineata, în timp ce se rade, își înnoada cravata, își traumatizeaza copiii cu damful care-i iese din gura, asculta **France-Info**, dat al dracu’ de tare, citeste **Les Echos**, bându-si cafeaua de-a-n picioarele, în bucatarie. Nu se mai atinge de nevasta-sa din 1975, dar nici macar n-o însala (ea, da). Nu citeste decât o carte pe an si, pe deasupra, una de Alain Duhamel. Îsi pune hantele, crede în mod sincer ca joaca un rol crucial în sânul holdingului sau, detine un Mercedes baban, care face vruum-vruum în ambuteiaje, si un celular Motorola care bipaie în tocul lui agatat deasupra radioului Pioneer, care difuzeaza mesaje pentru Casto-Casto-Castorama. *Mammoth* striveste preturile. Alegeti just alegeti But. Este convins ca revenirea la cresterea economica este o veste buna, când, de fapt, cresterea înseamna doar o productie din ce în ce mai inutila, „o imensa acumulare de marfuri” (Karl Marx), un munte de obiecte suplimentare, înaltat ca sa ne îngroape. Crede. Asta a învățat în scoala Superioara: în Crestere vei Crede. Sa producem milioane de tone de produse stivuite si vom fi fericiti! Slava expansiunii care face sa lucreze uzinele care fac expansiunea sa urce! În nici un caz sa nu ne oprim pentru a gândi!

Stam într-o sala de sedinte verde-albastruie, asa cum gasesti în toate cladirile de afaceri din lume, în jurul unei mese mari si ovale cu pahare de suc de portocale puse pe ea si cu o sclava – secretara care aduce, plecându-si ochii, un termos cu cafea, în mirosul de transpiratie al sedintelor târzii din ajun.

Duler începe reuniunea precizând ca „tot ceea ce se va discuta aici este confidential; la aceasta întâlnire nu vor exista însemnari scrise; suntem în reuniune de criza; va trebui sa vedem ce e cu recumpararea, dar sunt putin îngrijorat din cauza rotatiilor; un concurent lanseaza un me-too ((engl.) – si eu, n.tr.), cu o campanie mare; conform unor surse ce concorda, ar avea intentia sa ne ciupeasca niste parti din piata; ne considera atacati”. Într-o fractiune de secunda, toti participantii asezati la masa încep sa-si încrunte sprâncenele. Mai lipsea doar castile kaki si hartile de stat major, ca sa te simti în **Ziua cea mai lunga**.

Dupa comentariile meteorologice de rigoare, Jean-François, Directorul Serviciului Clientela din agentia noastra ia cuvântul pentru a rezuma reuniunea de lucru, în timp ce proiecteaza pe perete cu retroproiectorul scheme pe folie transparenta.

- Asadar, v-am aratat un script de treizeci de secunde, pentru apararea produsului **Maigrette** împotriva atacului distribuitorilor me-too. Reamintesc obiectivul strategic pe care ni l-am fixat în reuniunea precedenta: „Într-o piata în curs de erodare, **Maigrette** inoveaza si doreste sa ofere o viziune noua a brânzei albe, multumita unui nou pack ergonomic”.

Își ridică nasul din fise și schimbă folia transparentă. Pe perete, se poate citi, *în bold*, ceea ce urmează:

„**O constatare atenuantă** (urmare): Emotional
Gurmand/irezistibil
Placere/Fashion
MAIGRELETTE Suplete/Frumusete
Sanatos/hranitor
Rational”.

și cum nimeni nu cîrpește, continuă să parafrazeze ceea ce a fost scris, în Word 6, de către asistentă lui (al cărei copil tocmai se pricopsea cu o otită în creșă municipală).

- Așa cum am hotărât pe 23, cu Luc și cu Alfred, gîndirea noastră s-a întemeiat pe beneficiul conso: „Cu Maigrelette, rămân supla, dar, în plus, mîncînt inteligent, multumită vitaminelor sale și aportului de calciu”. În privința acestui sector, foarte aglomerat, brand review ne-a arătat că trebuie mizat, într-adevăr, pe un dublu insight: frumusețe și sănătate. **Maigrelette** e bună pentru corpul și spiritul meu. Capul și picioarele, adică ha ha.

Acest discurs este fructul cugetării departamentului planning strategic (două cvadragesime deprimă) și al subsefiilor sale de publicitate (ieșiți de la Sup de Co Dijon) (școala Superioară de Comerț din Dijon, n.tr.). Discursul se supune mai ales dorințelor și gusturilor clientului și servește drept argument scenariului pe care l-am luat seara. Aici, Jef se oprește din rîs, căci se simte întrucâtva singur. Și își continuă dansul din buric:

- Am găsit un concept unificator, care, cred eu, alipindu-se la copy-strat, ne permite cu adevărat să oferim un maximum de impact promisiunii făcute de produs, mai ales la nivelul codului vizual. Așa. Ei bine, îi dau cuvîntul lui Octave.

Dat fiind că Octave sunt eu, vezi bine că-s obligat să mă ridic și să povestesc proiectul de film, într-o liniste mormîntală, arătînd storyboard-ul de douăsprezece imagini color desenate de un machetist supraremunerat.

- Bun, pai, uite: suntem pe plaja din Malibu, California. E o vreme superbă. Două blonde splendide aleargă pe nisip într-un costum de baie roșu. Deodată, una îi spune celeilalte: „Exegeza onomastică este împiedicată de redhibitoriul hermeneutic”. Cealaltă îi răspunde: „Fii atentă totuși să nu cazi în paronomaza ontologică”. În acest timp, doi surferi bronzati se iau la hîrtă, în ocean: „Știi că în **Ecce Homo**, Nietzsche îi aduce nației un elogiu absolut hedonist?” Celălalt i-o întoarce foarte supărat: „Ba deloc, el apara doar conceptul de « Sănătate Robustă » ca solipsism alegoric!”. Revenim pe plaja, unde cele două fete scriu acum pe nisip ecuații matematice. Dialog: „Dacă se ia ca ipoteză că rădăcina cubică a lui **X** variază în funcție de infinit...” „Da, spune cealaltă, n-ai decît să subîmparti totalul care va tinde către asimptotă”.

Filmul se încheie cu un plan al barcutei **Maigrelette**, cu această inscripție: „MAIGRELETTE. SUBȚIRIMEA TE FACE INTELIGENT”.

Tăcerea continuă să fie tăcută, Directorul de Marketing își privește sefiile de producție, care iau note, pentru a evita să-și spună părerea. Jean-François încearcă, fără convingere, un număr de step:

- Bineînțeles, la urma urmei e signaleticul „mon *Madone*”, fără îndoială. Ăaa... Ne-am zis că ar fi interesant să luăm niste simboluri ale supletii și să le arătăm în timp ce au conversații foarte intelectuale... Pe lângă asta, trebuie să se știe că sporturile *outdoor* devin din ce în ce mai *mainstream*. Bun, și, pe urmă, ar fi variante posibile: niste purtătoare ale titlului Miss France în toiul unei dispute din domeniul geopoliticii, mai ales cu privire la tratatul de la Brest-Litovsk (1918); baietii de la Chippendales, în fundul gol, discutînd, în timp ce își joacă mușchii, despre nuditate ca eliberare corporală și negare a alienării post-moderne etc. Haios, nu?

Subsefiile încep să ia cuvîntul pe rînd, pentru a face comentarii: „îmi place la nivel mediu”, „aderă mai degrabă”, „nu-s hiperconvins, chiar dacă am prins bine ideea”, „e o pista de investigat”... De remarcă că fiecare participant repeta cu exactitate, asemenea unui papagal, ceea ce a spus subalternul lui. Pînă în momentul în care vorbește Duler. Marele sef nu e de acord cu subalternii săi:

- De ce să mizam pe umor?

La urma urmei, Alfred Duler are dreptate: în locul lui, nici eu n-aș rîde. Stapînindu-mi gîrea, încerc să argumentez:

- Este bun pentru marca dumneavoastra. Umorul va face simpatic. si este excelent pentru memorizare. Consumatorii își aduc aminte mai bine de ceea ce îi face să râdă: își povestesc gluma, după aceea, la mese, în birouri, în curtile de recreatie. Uitati-va la comedii care rulează în momentul asta. Oamenii care se duc la cinema vor să se distreze un pic...

Alfred Duler lasa, atunci, să cadă această frază nemuritoare:

- Da, dar după aia nu mănâncă pelicula.

Îi cer scuze, pentru a merge la toaleta și mă gândesc. Tu, rahat cu mot, te-ai învârtit de un loc în cartea mea. Ai să apari acolo într-un loc de seamă. Chiar din capitolul trei. „ALFRED DULER E UN RAHAT CU MOT”.

Orice scriitor e un ciripitor. Orice literatură e o delatiune. Nu văd care e interesul în a scrie carti, dacă nu ala de a cârâi. S-a întâmplat să fiu martorul unui anumit număr de evenimente și, pe deasupra, am cunoscut un editor destul de nebun pentru a-mi permite să le povestesc. La început, nu am cerut nimic. M-am pomenit prins între o masină care zdrobea tot ce întâlnea și n-am pretins niciodată ca voi izbuti să scap nevatamat. Cautam peste tot să află cine are puterea de a schimba lumea, până în ziua când am bagat de seamă că poate eu eram acesta.

4

În mare, ideea lor era să distrugă pădurile, pentru a le înlocui cu automobile. Nu era un proiect constient și gândit; era ceva mult mai rău. Nu stiai câtuși de puțin încotro se duc, dar mergeau fluierând: după ei, potopul (sau, mai degrabă, ploile acide). Pentru prima oară în istoria planetei Terra, oamenii din toate țările aveau același scop: să câștige destui bani pentru ca să poată semăna cu un afiș publicitar. Restul avea o importanță secundară, ei n-ar mai fi fost de fata ca să suporte consecințele.

O mică precizare. Nu-mi fac autocritica și nici o psihanaliză publică. Scriu confesiunea unui copil al mileniului. Când folosesc termenul „confesiune”, o fac în sensul catolic al cuvântului. Vreau să-mi mântui sufletul înainte de-a o roi. Amintesc că „va fi mai multă bucurie în ceruri pentru un singur păcatos care se caiește, decât pentru nouăzeci și nouă de drepti care n-au nevoie de căință”. (Evanghelia Sfântului Luca). De acum, singura persoană cu care accept să închei un contract pe durată nelimitată e Dumnezeu.

Țin să se ia aminte că am încercat să rezist, chiar dacă știam că participarea mea la reuniuni însemna deja o colaborare. Chiar dacă nu faci nimic altceva decât să te așezi la masă lor, în salile lor morbide, de marmură, cu aer condiționat, asta însemna deja că participi la distrugerea generală a creierului. Vocabularul lor belicos îți da de gol: vorbesc de **campanii**, de **tinte**, de **strategii**, de **impact**. Planifică **obiective**, un **prim val**, un al **doilea val**. Se tem de **canibalizare**, refuză să se lase **vampirizați**. Am auzit că la Mars (fabricantul batoanelor de ciocolată care poartă numele zeului războiului), anul este divizat în 12 perioade a câte 4 săptămâni; nu zic 1 aprilie, ci „P4 S1”!. Sunt pur și simplu niște militari care fac al Treilea Război Mondial. Dati-mi voie să vă amintesc că, dacă publicitatea este o tehnică de intoxicare a creierului inventată în 1899 de americanul Albert Davis Lasker, ea a fost dezvoltată cu multă eficacitate de un anume Joseph Goebbels, în anii 1930, pentru a convinge poporul german să-i ardă pe toți evreii. Goebbels a fost un copy-writer emerit: „DEUTSCHLAND ÜBER ALLES”, „EIN VOLK, EIN REICH, EIN FÜHRER”, „ARBEIT MACHT FREI” („Germania mai presus de toate”, „Un popor, un Reich, un Conducător”, „Munca eliberează”, n.tr.)... Să țineți bine minte: cu publicitatea nu e de glumit.

Între a consuma și a nimici nu e mare diferență.

La un moment dat, am crezut că puteam fi ca roțita din angrenaj. Rebelul din pântecul încă fecund al bestiei; soldatul infanterist din **global market place**. Îmi spuneau: „nu poți deturna un avion fără să te urci în el; lucrurile trebuie schimbate din interior, așa cum zicea Gramsci”. (Gramsci e mai tare ca Trotski, dar propovăduiește același entrism (derivat de la verbul *entrer* (a intra). Infiltrare în diverse organizații, pentru a le deturna orientarea etc., n.tr.). I-as fi putut cita la fel de bine pe Tony Blair sau pe Daniel Cohn-Bendit). Asta mă ajută să îndeplinesc treburile murdare. În fond, studenții din '68 au început prin a face revoluția, apoi au intrat în publicitate; eu, unul, voiam să fac invers.

Ma imaginez că pe un soi de Che Guevara liberal, un revoltat în costum Gucci. Ia uite, eram Subcomandatul Gucche! Viva el Gucche! Excelentă marca. Foarte bună memorizare. Două probleme la nivel de percepție:

1) suna ca „Duce”

2) cel mai mare revolucionar al secolului XX nu e Che Guevara, ci Mihail Gorbaciov.

Seara, întors în uriasul meu apartament, câteodata adormeam cu greu, gândindu-mă la cei fara adapost. De fapt, „zapada” ma tineea treaz. Gustul ei metalic îmi venea pe gât. Ma masturbam în baie, înainte de a înghiti un Stilnox. Ma trezeam pe la prânz. Nu mai aveam femeie.

Cred ca, în fond, voiam sa fac bine în jurul meu. N-a fost posibil din doua motive: pentru ca mi s-au pus piedici si pentru ca am abdicat. Întotdeauna, tocmai oamenii animati de cele mai bune intentii devin niste monstri. Astazi stim ca nu se va schimba nimic, e imposibil, e prea târziu. Nu poti lupta cu un adversar omniprezent, virtual si nedureros. Spre deosebire de Pierre de Coubertin, eu as zice ca, astazi, esentialul este de a nu participa. Trebuie sa speli putina ca Gauguin, Rimbaud sau Castaneda, asta-i tot. Sa pleci pe o insula pustie cu Angelica, cea care unge cu ulei sâniul Julianei care îți înghite palosul. Sa-ti cultivi gradina de marijuana, nadajduind doar ca vei muri înainte de sfârșitul lumii. Marcile au câștigat al Treilea Razboi Mondial împotriva oamenilor. Particularitatea celui de-al Treilea Razboi Mondial este ca toate tarile l-au pierdut **în acelasi timp**. Va anunt un scoop ((engl.) – noutate de senzatie, publicata de un jurnal, n.tr.): David nu-l bate niciodata pe Goliat. Am fost naiv. Candoarea nu e o calitate ceruta în aceasta breasla. Am picat de fazan. De altfel, asta e singura mea trasatura comuna cu voi.

5

Mi-am borât cele douasprezece cafele în toaleta de la Madone International, apoi am luat o priza, ca sa ma pun pe picioare. Mi-am dat cu apa rece pe fata, înainte de-a ma întoarce la sedinta. Nu-i de mirare ca nimeni din domeniul publicitatii nu vrea sa lucreze pentru Madone. Nu-i floare la ureche. Dar aveam si alte scenarii de rezerva: le-am propus o pastisa – dupa **Dame nostime** – cu trei femei frumoase care se zbenguie tintind aparatul de filmat cu pistolul, pe o muzica soul din anii '70; îi opresc pe raufacatori recitându-le poezii de Baudelaire (ajutându-se cu prize de judo, lovituri de picior kung-fu, rostogoliri si salturi); apoi, una dintre ele priveste drept în obiectiv, în timp ce rasucește bratul unui sarman gangster care geme de durere; apoi, striga:

- N-am fi putut îndeplini misiunea fara **Maigrette 0%**, cu fructe. Pentru a fi în forma fizica si mentala!

Aceasta propunere n-a fost mai încoronata de succes decât urmatoarele: o parodie structuralista dupa un film indian, niste James Bond Girl la psihanalist, un remake dupa **Wonderwoman** de Jean-Luc Godard, o conferinta a Juliei Kristeva filmata de David Hamilton.

Prostul satului global își continua critica violenta la adresa umorului:

- Voi, astia de la creatie, va credeti artisti, nu va gânditi decât sa câștigati premii la Cannes, dar eu am de dat socoteala, sunt în POM cu chestia asta, trebuie sa scap de productia pe stoc, exista niste imperative, ma înțelegi, Octave, îmi esti foarte simpatic, glumele tale ma amuza, dar eu nu sunt gospodina sub cincizeci de ani, noi lucram cu piata, trebuie sa facem abstractie de propriul nostru mod de a gândi si sa ne adaptam tinteii, sa ne gândim la raioanele din magazin (În orig.: *tête de gondole*. Joc de cuvinte intraductibil: *se gondoler* – a se prapadi de râs; *gondola* – raft, n.tr.) din Vesoul...

- Venetia, i-am ripostat. Lasati gondolele la Venetia. (Joc de cuvinte intraductibil: *tête de gondole* – cap de raion, în supermarket.)

Tipul de la Procter n-a râs. S-a ambalat într-o apologie a testelor. Ajutorii de bagatori de seama cu cravata la gât continuau sa mâzgaleasca în blocnotesuri:

- Am strâns douazeci de cumparatoare, iar acestea n-au prins nimic din aiurelile tale: nu ne-au putut restitui nimic. Ce vor ele e informatia, sa le arati produsul si pretul, punct. Și pe urma, aici, unde mi-e cheia vizuala? Ideile tale creative sunt foarte dragute, dar eu, unul, sunt producator de detergenti, am nevoie de ceva de declarat pe PLV. Și cum îmi fac publicitatea pe Internet? Americanii sunt deja pe cale de-a inventa „spam”-ul, adica expedierea de promo-uri prin e-mail si dumneata înca gândești ca în secolul XX! Asta n-am s-o înghit! Eu, unul, am facut scoala detergentului! Terenul, numai asta e realitatea! Asa ca sunt gata sa cumpar ceva uimitor, dar tinând cont de constrângerile noastre!

Am facut tot ce am putut ca sa-mi pastrez calmul:

- Domnule, dati-mi voie sa va pun o întrebare: cum vreti sa va uimiti consumatoarele, daca le cereti parerea înainte? Oare dumneavoastra va întrebati cumva sotia ce surpriza sa-i faceti de ziua ei?

- Sotia mea detesta surprizele.

- De-aia s-a maritat cu dumneavoastra?

Pe Jean-François l-a apucat tusea.

Degeaba îi zâmbeam politicos lui Duler, căci nu-mi puteam lua gândul de la fraza lui Adolf Hitler: „Dacă doriți simpatia maselor, trebuie să le spuneți lucrurile cele mai stupide și mai gogonate”. Disprețul asta, ura asta față de popor considerat ca o entitate vagă... Uneori, am impresia că, pentru a-i obliga pe consumatori să se îndoape cu produsele lor, industriștii ar fi în stare să scoată iar de la naftalina vagoanele de animale. As putea îndrăzni să mai dau alte trei citate? „Ceea ce cautăm noi nu este adevărul, ci efectul realizat”. „Propaganda încetează de-a mai fi eficientă în momentul în care prezenta ei devine vizibilă”. „Cu cât e minciuna mai sfruntată, cu atât prinde mai repede”. Sunt din Joseph Goebbels (iar el).

Alfred Duler își continuă diatriba:

- Anul asta avem ca obiectiv să ne descotorosim de 12000 de tone de marfă. Fetele astea, care aleargă pe plajă făcând filozofie, sunt o chestie prea intelectuală, sunt bune la Café de Flore (cafenea pariziană, preferată lui Emil Cioran. n.red.), dar consumatoarea lambada o să se uite ca mâta-n calendar! Cât despre faptul că pomenesti de **Ecce Homo**, știu despre ce e vorba, dar, la marele public, asta risca să apară nitel homo! Nu, pe cuvânt, trebuie să mai lucrați la chestia asta, îmi pare rău. Știti, Procter are un dicton: „Nu-i luați pe oameni de tâmpiti, dar nu uitați niciodată că asta sunt”.

- E îngrozitor ceea ce spuneți! Asta înseamnă că democrația duce la autodistrugere. Cu genul asta de maxime va fi adus fascismul înapoi: se începe prin a spune că poporul e tâmpit și, apoi, prin a-l suprima.

- Oh! Doar n-ai să ne spui acum povestea cu copywriter-ul rebel! Aici vindem, iaurt, nu facem revoluție; ce-i cu el astăzi? Aseară nu te-au lăsat presarii să te duci acasă, așa-i?

Atmosfera se încinsese. Jean-François a încercat să schimbe vorba:

- Dar, zău așa, decalajul dintre fetele astea sexi și discuția despre hermeneutica platoniciană... exprima tocmai ceea ce vreți să reiați: frumusețe și intelect... nu?

- Fraza e prea lungă pentru a fi pusă pe o prelată de camion, a transat unul dintre zbirii ochelariști.

- As putea să vă amintesc principiul publicității: crearea unui decalaj umoristic (ceea ce, în jargonul nostru, se cheamă „salt creativ”), creând astfel o complicitate ce permite vânzarea mărcii? De altfel, pentru niste așa numiți procterieni strategia dumneavoastră e mai degrabă schioapă, iertăți-mă: suplete și inteligentă, ca „unique selling proposition” (Unică propunere pentru vânzare, n.tr.), e prea de tot!!

Jean-François mi-a făcut semn să nu mai insist. A fost cât pe ce să propună „Madone über alles”, ca slogan, dar m-am dezumflat. O să credeți că le cam exagerez, că nu e chiar așa de grav. Dar uitați-vă ce miza are mica sedință din dimineața asta. Nu e numai o prezentare de campanie oarecare: e o reuniune mai importantă decât acordul de la München. (În 1938, la München, niste sefi de stat, un francez și un englez, Edonard Daladier și Neville Chamberlain, au abandonat Cehoslovacia în mâna nazistilor, uite-asa, pe un colț de masă). Sute de reuniuni ca aceasta, de la Madone, abandonează, în fiecare zi, lumea. Mii de acorduri de la München cotidiene! Ceea ce se petrece acolo este esențial: moartea ideilor, interzicerea schimbării. Ești în fața unor indivizi care disprețuiesc publicul, care vor să-l țină într-o stare de cumpărare stupidă și condiționată. În mintea lor, se adresează „tipei afectată de mongolism cu vârsta sub cincizeci de ani”. Tu încerci să le propui ceva amuzant care să-i traga în sus, pentru că e o chestie de politete, când întrerupi un film la televizor. Și ți se pun piedici. Iar povestea se repetă mereu, tot timpul, în fiecare zi, mereu... Mii de capitulari zilnice, cu coada între picioare, în costume de tergal. Mii de „lase consolari” zilnice. Încetul cu încetul, aceste sute de mii de sedințe prapadite pun la cale triumful tâmpeniei calculate și care-și bat joc de simpla și naiva căutare a progresului uman. Ideal vorbind, în democrație ar trebui să existe dorința de a folosi formidabila putere a comunicării pentru ca mentalitățile să fie urnite, în loc să fie strivite. Ceea ce nu se întâmplă niciodată, pentru că persoanele care dispun de această putere preferă să nu-și asume riscuri. Cei ce comanda reclamele vor dumișatul gata mestecat, vor pre-testări, vor să se transforme în oi, nu glumesc, o să vedeți că, într-o zi, o să se tatueze pe mâna un cod de bare. Știu ei că singura voastră putere este cardul albastru. Au nevoie să vă împiedice să faceți o alegere. Trebuie să se transforme actele gratuite în acte de cumpărare.

Rezistența la schimbare este prezentă în modul cel mai violent în toate salile astea impersonale de sedințe. Sufletul imobilismului se află în acest imobil, între acești mici reprezentanți ai conducerii, cu matreata și talonete. Ei sunt centrul lumii! Oamenii politici nu mai controlează nimic; economia e cea care guvernează. Marketingul e perversiunea democrației: orchestra e cea care îl conduce pe dirijor. Sondajele sunt ele care fac politica, testele sunt cele care fac publicitatea, esanțioanele de populație sunt cele care aleg

discursurile difuzate la radio, „sneak previews” sunt cele care hotarasc sfârșitul filmelor de la cinema, audimitele sunt cele care fac televiziunea: toate studiile astea manipulate de toti Alfred Duler-ii de pe fata pamântului. Nimeni nu mai este responsabil, cu exceptia acestor Duleri. Dulerii tin frâiele, dar nu merg nicaieri. Big Brother is not watching you, Big Brother is testing you. (Big Brother nu va urmarestea, ci va testeaza, n.tr.) Sondajul este un conservatorism. Este o abdicare. Nu vi se mai propune nimic care sa prezinte RISCUL de a va displacea. Astfel este ucisa inovatia, originalitatea, creatia, revolta. De aici decurge totul. Existentele noastre clonate... Buimaceala noastra de somnambuli... Izolarea fiintelor... Urâtenia universală... Nu, asta nu e o mica reuniune. E sfârșitul lumii, în desfasurare. Nu poti sa te supui lumii si, în acelasi timp, s-o transformi. Într-o zi, la scoala se va studia cum s-a autodistrus democratia.

Peste cincizeci de ani, Alfred Duler va fi urmarit pentru crime împotriva umanitatii. De fiecare data când tipul asta foloseste cuvântul „piata”, trebuie sa înțelegi „chilipir”. Daca zice „studii de piata”, asta vrea sa zica „studii de chilipir”; „economie de piata” înseamna „economie de chilipir”. Aceste om este favorabil liberalizarii chilipirului, el vrea sa lanseze noi produse privind chilipirul, sa se avânte la cucerirea unor noi chilipiruri, nu uita niciodata sa precizeze ca chilipirul este mondial. [El] Va uraste, [ca] s-o stiti. Pentru el, nu sunteti decât niste dobitoace de îndopat, niste câini ai lui Pavlov, tot ce-l intereseaza este sa bage bistarii vostri în buzunarul actionarilor lui, fondurile de pensie americane, adica o gasca de pensionari cu liftinguri, care crapa pe marginea piscinelor din Miami, Florida. si sa se învârteasca, mai departe. Cea mai Buna dintre Lumile Materialiste.

L-am rugat din nou pe Alfred sa ma scuza, deoarece simteam cum sângele e gata sa ma podideasca pe nas. Asta e problema cu cocaina pariziana: este atât de proasta, încât trebuie sa ai narile solide. Îl simteam cum sta sa curga. M-am ridicat, tragându-mi nasul de mama focului, si m-am napustit spre buda, unde nasul a început sa-mi pisorcaie cum n-o mai facuse niciodata, nu se mai oprea, era sânge peste tot, pe oglinda, pe camasa mea, pe ruloul de prosoape automat, pe pardoseala, iar la nari aveam clabuci mari si rosii. Noroc ca n-a intrat nimeni atunci, m-am uitat în oglinda si mi-am vazut fata plina de sânge, rosu peste peste tot, pe barbie, pe gura, pe guler, chiuveta purpurie, aveam sânge si pe mâini – de data asta chiar câstigasera, aveam, literalmente, **sânge pe mâini** si, atunci mi-a venit o idee, am scris pe peretii cacastorii lor „Pigs”, „PIGS” pe usa, si am iesit pe culoar, pigs pe tapet, pigs pe mocheta, pigs în lift, apoi am luat-o la fuga, cred ca obiectivul camerelor de supraveghere trebuie sa fi immortalizat aceasta clipa de glorie. Ziua în care am botezat capitalismul cu propriul meu sânge.

6

Hopa! Presedintele agentiei mele tocmai a intrat la mine în birou. Poarta pantaloni albi, un blazer bleumarin, o camasa cu carouri rosii din tesatura vichy (Țesatura de bumbac, ale carei fire realizeaza un efect de carouri, n.tr. La Vichy a avut sediul guvernul francez pro-fascist din timpul ocupatiei naziste. n.red.) (evident). Abia am avut ragazul sa sterga textul de pe ecran. M-a batut parinteste pe umar: „Ei, merge, merge, tragi tare?” Philippe tine mult la mine fiindca a mirosit ca am pastrat o oarecare distanta fata de meseria asta. Știe ca, fara mine, el nu înseamna nimic – si reciproca: fara el, pot sa spun „adio, insula pustie, zapada si curve (... sta languroasa pe liana cabrata, cu mine în Veronika)”. El face parte dintre oamenii pe care îi voi regreta atunci când voi fi facut harcea-parcea, împreuna cu toata publicitatea franceza, dupa aparitia acestui volumas. Ma plateste cu bani grei pentru a-mi dovedi dragostea lui. Îl respect pentru ca are un apartament mai mare decât al meu. Uite ca ma bate într-un fel bizar, pe umar si îmi sufla la ureche cu o voce încordata:

- Spune-mi...Te simti obosit în ultima vreme?

Dau din umeri:

- De când m-am nascut.

- Octave, tu stii ca aici toti te adora. Dar fii si tu nitel atent, se pare ca te-ai scapat azi-dimineata, la Madone. Duler m-a chemat sa-mi faca gura si a trebuit sa trimit o echipa de curatenie, ca sa stearga operele tale de arta. Poate ar trebui sa te odihnesti...

- Nu crezi ca ar trebui, mai degraba, sa-mi faci vânt?

Philippe se hlizeste, ma bate din nou pe spate.

- Mai încet cu vorbele mari. Nici nu se pune problema, îți apreciem prea mult talentul. Prezenta ta face mult bine agentiei Rosse, stii ca americanii au fost topiti dupa filmele cu Orangina-Cola, iar pentru

baseline – „E MULT PREA WONDERFUL” – ai obtinut un scor Ipsos bun. Dar poate ca ai pur si simplu nevoie sa mergi mai rar la client, asa-i?

- Stai putin, eu am fost foarte calm; dobitocul asta de Duler s-a apucat sa-mi faca teorii cu *spamming-ul* de pe web. As fi putut foarte bine sa-l virusez cu un „cal troian”, trimis ca anexa prin e-mail si sa-i paradesc sistemul. L-ar fi costat mai scump decât curatatul budei.

Philippe a iesit prapadindu-se de râs, ceea ce, la el, e un semn ca n-a priceput bancul. Totodata, faptul ca, managerul (P.D.G. – presedinte director general, n.tr.) a venit în persoana sa ma dascaleasca, e de bun augur pentru concedierea mea, fiindca si el ar fi putut s-o faca, prea bine, prin e-mail, pe Internet. Oamenii își vorbesc din ce în ce mai rar; în general, când se silesc sa spuna adevarul în fata, APROAPE ca e prea târziu.

7

Oamenii ma întreaba deseori de ce copywriterii sunt platiti atât de gras. Un reporter, caruia îi ia o saptamâna sa redacteze un articol pentru **Le Figaro**, va fi remunerat de cincizeci de ori mai puțin decât un free-lancer care are nevoie de zece minute ca sa cloceasca un afis. De ce? Pur si simplu pentru ca free-lancer-ul face o treaba care aduce mai mult malai. Cel ce comanda reclama dispune de un buget anual de mai multe zeci sau sute de milioane pentru cheltuieli de publicitate. Agentia își calculeaza onorariile în procente din cumpararea de spatiu: în general, un comision de 9% (altadata era 15%, dar cei ce comanda anunturile si-au dat seama de miscutie). În realitate, copywriterii sunt platiti prea puțin, în raport cu veniturile pe care le aduc. Când vezi banetul care le trece pe sub nas, sumele date angajatilor par infime. De altfel, daca vreun copywriter ar cere o remuneratie scazuta, toti ar crede ca se tine de bancuri. Într-o zi, iesind împreuna cu Marc Marronnier de la o reuniune, i-am pus întrebarea:

- De ce toata lumea îl asculta pe Philippe si nu pe mine?

- Pentru ca, mi-a raspuns el cu promptitudine, Philippe câstiga 50.000 de euro pe luna, nu tu.

A fi copywriter nu e o meserie în care trebuie sa-ti justifici salariul; este un job în care salariul te justifica pe tine. Ca si în cazul animatorilor de televiziune, cariera este foarte efemera. De aia, un copywriter încaseaza în câtiva ani cât câstiga un individ normal într-o viata. Totusi, exista o diferenta însemnata între publicitate si televiziune: un copywriter are nevoie de un an ca sa faca un film de treizeci de secunde, pe când unui animator TV îi trebuie treizeci de secunde ca sa conceapa un program de un an.

Și apoi, a lucra la creatie nu-i o treaba usoara. Reputatia acestei meserii are de suferit din cauza aparentei sale simplitati. Toata lumea crede ca poate s-o faca. Totusi, sedinta din dimineata asta va da o idee despre dificultatile acestui job. Daca ne continuam comparatia cu ziaristul de la **Figaro**, treaba copywriter-ului e ca si cum articolul lui ar fi corectat de redactorul sef adjunct, apoi de redactorul sef, apoi de director, apoi recitit si modificat de toti oamenii mentionati în text, apoi citit în fata unui esantion reprezentativ din publicul care citeste jurnalul, înainte de a fi din nou modificat, totul cu 90 de sanse la suta de a nu fi publicat, în cele din urma. Cunoasteti multi ziaristi care ar accepta sa suporte un asemenea tratament? Și asta e unul dintre motivele pentru care suntem atât de bine platiti.

E nevoie, la un moment dat, ca cineva sa faca publicitatea pe care o vedeti peste tot: Presedintele agentiei si directorii sai de la marketing o vând clientilor ce comanda reclama, despre ea se vorbeste în presa, televiziunea o parodiaza, e disecata în birourile de studiu, face sa salte rapid notorietatea produsului si, cu aceiasi ocazie, cifra de vânzare a acestuia. Dar, pe undeva, exista un tânar idiot stând pe scaunul lui, care si-a imaginat în scafârliia lui, iar acest tânar idiot costa scump, foarte scump, pentru ca el este Stapânul Universului, asa cum v-am explicat. Acest tânar idiot se situeaza în capatul extrem al lantului de productie, acolo unde ajunge toata industria, si tot acolo unde este cea mai apriga încaierare economica. Marcile imagineaza produse, milioane de muncitori le fabrica în uzine, nenumarate magazine le distribuie. Dar toata aceasta agitatie n-ar folosi la nimic, daca tânarul idiot de pe scaunul lui n-ar gasi calea de a strivi concurenta, de a câstiga competitia, de a-i convinge pe cumparatori sa nu aleaga o alta marca. Acest razboi nu e o activitate gratuita, nici un joc de amator. Lucrurile astea nu se fac cu aer. Se petrece ceva foarte misterios atunci când, împreuna cu Charlie, directorul artistic asezat în fata mea, simtim ca am gasit o idee pentru a mai vârî, o data în plus, un produs inutil în cosul gospodinei sarace. Deodata, ne aruncam o privire complice. Vraja s-a înfaptuit: le vom insufla unor oameni fara mijloace dorinta de a cumpara un lucru nou,

de care, cu zece minute înainte, n-aveau nevoie. De fiecare data, e ca prima data. Ideea vine întotdeauna de nicaieri. Acest miracol ma zguduie, îmi smulge lacrimi. Simt ca devine cu adevărat urgent sa fiu matrasit.

Titlul meu exact este de redactor de conceptie; asa se numesc, în zilele noastre, scriitorii publici. Concep scenariile unor filme de treizeci de secunde si sloganuri pentru afise. Spun „sloganuri” pentru ca sa înțelegeti voi, dar aflatii ca termenul „slogan” este complet has-been ((engl.) – fost, trecut, depasit, n.tr.). Astazi se zice „pripon” sau „titlu”. Mie chiar îmi place „pripon”, însa „titlu” e mai fatos. Copywriterii cei mai snobi spun cu totii, nu stiu de ce, „titlu”. Asa ca zic si eu ca am ouat cutare sau cutare „titlu”, pentru ca, daca esti snob, ti se mareste salariul mai des. Dau la greuceanu pentru opt bugete: un parfum frantuzesc, o marca de toale demodate, niste paste italienesti, un edulcorant de sinteza, un celular, o brânza alba fara materii grase, o cafea solubila si o oranjada. Zilele îmi trec ca o lunga sedinta de zapping ((engl.) – „butonare”, schimbarea canalelor la televizor, n.tr.) între opt incendii de stins. Trebuie sa ma adaptez neîncetat unor probleme diferite. Sunt un cameleon stupefiat (Joc de cuvinte în orig.: **camé** (arg.fr.) – drogat; la Came (arg.) – cocaina, pudra, zapada; lâcher sa came (arg.) – a ejacula, a vomita, n.tr.).

Știu ca n-o sa ma credeti, dar n-am ales meseria asta doar pentru bani. Îmi place sa nascocesc fraze. Nici o meserie nu da atâta putere cuvintelor. Un redactor de publicitate e un autor de aforisme care se vând. Degeaba urasc ceea ce am devenit, trebuie sa recunosc ca nu exista o alta meserie în care sa te poti ciondani timp de trei saptamâni pentru un adverb. Când Cioran scria: „Visez o lume în care ti-ai da viata pentru o virgula”, banuia oare ca vorbeste despre lumea copywriterilor?

Redactorul copywriter lucreaza în echipa cu un director artistic. Și directorii artistici au gasit un truc pentru a parea snobi: spun ca sunt „A.D.” (abreviere de la „Art Director”). Ar putea zice „D.A.”, dar nu ei zic „A.D.”, abreviere britanica. Bun, n-o sa va explic toate maniile tipilor din publicitate, nu suntem aici pentru asta, n-aveti decât sa cititi vechile BD-uri ale lui Lauzier sau sa va uitati la TV (deseori duminica seara), la comediile anilor '70, în care rolul celui ce lucreaza în publicitate e interpretat întotdeauna de Pierre Richard. La acea epoca, publicitatea stârnea râsul. Astazi, nimeni nu se mai hlizeste când vine vorba de ea, pentru ca nu mai e o aventura vesela, ci o industrie invincibila. A lucra într-o agentie a ajuns aproape la fel de excitant ca a fi expert contabil.

Pe scurt, s-au dus vremurile când cei din publicitate erau niste saltimbaci de caterinca. De acum, sunt niste oameni de afaceri periculosi, calculati, nemilosii. Publicul începe sa-si dea seama: ne evita ecranele, ne rupe pliantele, fuge de reclamele din refugiile de autobuz, ne mângăleste afisele 4x3. Aceasta reactie se numeste „publifobie”. Caci, între timp, reclama, asemenea unei caracatite, a început sa guverneze totul. Aceasta activitate, care a început cândva ca o gluma, acum ne domina vietile: finanteaza televiziunea, dicteaza presei scrise, stapâneste sportul (la finala Cupei Mondiale, nu Franta a batut Brazilia, ci Adidas l-a batut pe Nike), modeleaza societatea, influenteaza sexualitatea, sustine cresterea economica. O mica cifra? Investitiile publicitare ale celor ce comanda reclame se ridicau, în 1998, la 2340 de milioane de franci (e o suma, chiar si în euro). Pot sa va certific ca, la un asemenea pret, totul e de vânzare – mai ales sufletul vostru.

8

Îmi frec gingiile, care ma manâncă încontinuu. Pe masura ce îmbatrânesc, buzele mi se subțiaza tot mai mult. Am ajuns la patru grame de cocaina pe zi. Încep la scolare, prima priza înainte de cafeaua de dimineata. Ce pacat ca n-am decât doua nari, altfel mi-as îndesa mai multa „zapada”. Freud zicea despre cocaina ca e un „spargator de griji”. Îti anesteziaza problemele. Toata ziua mestec guma de mestecat fara guma de mestecat. Noaptea, merg la petreceri unde nu ma vede nimeni.

De ce americanii stapânesc lumea? Pentru ca stapânesc mijloacele de comunicare. Am intrat în aceasta agentie americana fiindca stiam ca aici roboteste Marc Marronnier. Agentia se numeste Rosserly & Withcraft, dar toata lumea îi zice „Rosse” ((arg.fr.) – mârtoaga, scorpie, (fig.) ticalos, nemernic, scârnavie. n.tr.). Este filiala franceza a primului grup mondial de publicitate fondat la New York, în 1947, de Ed Rosserys si John Withcraft (5,2 milioane de dolari, marja profitului brut cumulat în 1999). Imobilul ei trebuie sa fi fost construit prin anii '70: pe atunci, era la moda stilul „pachebot”. Are o curte interioara vasta si tuburi galbene la tot pasul, aspectul oscilând între Beaubourg si Alcatraz, dar se afla la Boulogne-Billancourt, ceea ce e mai putin „fitos” decât Madison Avenue. În jurul initialelor gigantice „R & W”, care troneaza în hol, toate plantele din ghivece sunt din plastic. Tipi grabiti umbla cu dosare sub brat. Gagici

brunete vorbesc la celulare. Toti se simt investiti cu o misiune: sa aureasca din nou blazonul unei hârtii igienice, sa lanseze un nou cub de supa, „sa consolideze repositionarea optimizata, anul trecut, pe segmentul margarina”, „sa exploreze noi teritorii pe cârnatul uscat”... O data, mi s-a întâmplat sa o surprind pe una însărcinata, de la comercial, care plângea pe culoar. (Alea de la marketing se ascund când plâng). M-am dat amabil, i-am oferit un pahar cu apa rece, un servetel, o mâna pe cur. Nimic n-a ajutat: s-a caznit sa zâmbeasca, dar am simtit ca îi era rusine sa se arate data pe spate în fata cuiva.

- Asta-noapte, am visat ca picioarele îmi mergeau singure si ma duceau la Rosse. Încercam sa ma împotrivesc, însa erau puse pe pilot automat... Dar, gata, crede-ma, nu-i nimic, o sa-mi treaca.

M-a rugat sa nu o spun sefului, m-a asigurat ca era sanatoasa tun, ca toate astea n-aveau nimic de-a face cu jobul ei, ci ca o obosea sarcina, atâta tot. Și-a refăcut machiajul, apoi s-a tirat în galop. Asa am bagat eu de seama ca semnam condica unei secte inumane care le transforma pe femeile însărcinate în roboti mâncați de rugina.

Marc Marronnier bate palma cu mine, în chip de salut.

- Salut, puslama! Tot îți mai scrii pe banii agentiei romanul care vrea sa distruga publicitatea?

- Și înca cum! De la tine am învățat totul!

Cel mai rau e ca asta-i adevarul. Marronnier este director de creatie la Rosse si totusi publica volumase, apare pe sticla, divorteaza, scrie critici literare într-un saptamânal de scandal... Face o groaza de bazaconii si își încurajeaza angajatii sa faca la fel, vezi-doamne ca sa-si „aeriseasca spiritul” (dar eu stiu ca asta e doar ca sa-i împiedice sa se dileasca). Marronnier e cam terminat la capitolul profesie, dar a fost o vreme când era un winner ((engl) – învingator, câștigător, nt.) trasnet. Lei luati ca trofeu la Cannes, coperta la „**Stratégies**“, Premiul I la Clubul A.D. ... E autorul mai multor sloganuri destul de cunoscute: „CÂT DESPRE VOI, VOI CE TELEFON AVEȚI?”, „DAR VOI, CE FEL DE TELEFON AVEȚI?”, pentru Bouygues Télécom, „DE BINE CE-MI PLACE SUNETUL, VREAU IMAGINEA”, pentru MCM, „UITĂ-TE ÎN OCHII MEI, ÎN OCHI, AM ZIS” pentru Wonderbra, „O PĂRTICICĂ DIN VOI MOARE DE POFTĂ, CEALALTĂ N-ARE DECÂT SĂ-ȘI ȚINĂ GURA”, pentru Ford. Totusi, cel mai cunoscut ramâne: „CAFEAUA MAMIE. CU SIGURANȚĂ, SE POATE ȘI UNA MAI BUNĂ, E ȘI O ALTA MAI BUNĂ. PĂCAT ÎNSĂ CĂ NU EXISTĂ”. La dracu', pare usor, atâta doar ca asemenea poantă trebuie gasita; cu cât e chestia mai simpla, cu atât e mai complicat de dibuit. Cele mai frumoase sloganuri sunt de o evidenta dezarmanta: „AR TREBUI SĂ FII NEBUN CA SĂ CHELTUIEȘTI MAI MULT”, „CE FACE ÎN INTERIOR SE VEDE LA EXTERIOR”, „APĂ, AER, VIAȚĂ”, „PÂINE, VIN ȘI BOURSIN”, „100% DINTRE CÂȘTIGĂTORI ȘI-AU ÎNCERCAT NOROCUL”, „SĂ NE CONJUGĂM TALENTELE”, „VIAȚA E PEA SCURTĂ CA SĂ TE ÎMBRACI TRIST”, „ÎMI ȘADE BINE DOAR CU MAILLE, CE MAI”, „TOȚI SE BIZUIE PE SEB”, „ȘI TOTUȘI E AȘA DE UȘOR SĂ NU TE ÎNȘELI”, „NU VEȚI MAI VENI LA NOI DOAR DIN ÎNTÂMPLARE”, „PENTRU CĂ MERIT”, „SĂ NU TRECEM PE LÂNGĂ LUCRURILE SIMPLE”, „CÂTEVA GRAME DE FINEȚE ÎNTR-O LUME DE BRUTE”, „PENTRU CĂ E DEJA FĂCUT – NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU TREBUIE SĂ FACI NIMIC” si, bineînțeles, „JUST DO IT” ((engl.) – Fa si gata, n.tr.), cel mai bun din Istoria Business-ului. (Desi, daca ma gândesc bine, preferatul meu ramâne: „HYUNDAI. PREGĂTEȘTE-TE SĂ VREI UNA”. Este cel mai ciudat. Odinioara, când oamenii erau torturati, li se spunea „ai sa vorbesti”; acum, „ai sa vrei”. Durerea este mai mare, pentru ca e mai obsedanta).

Marronnier cunostea bine dedesubturile meseriei. El e ala care m-a învățat regulile nescrise, cele pe care nu le vei afla niciodata la Sup de Pub (scoala Superioara de Publicitate, n.tr.): m-am distrat scriindu-le pe o foaie A4, prinsa cu pioneze deasupra Mac-ului meu:

CELE ZECE PORUNCI ALE COPYWRITER-ULUI:

1) Un bun copywriter nu se adreseaza consumatorilor, ci grupului de 20 de persoane din Paris susceptibile sa-l angajeze (directorii de creatie din cele mai bune 20 de agentii de publicitate). În consecinta, este mai important sa primeasca un premiu la Cannes sau la Clubul A.D. decât sa câștige segmente de piata pentru clientul sau.

2) Prima idee care îți vine e cea mai buna, dar trebuie sa astepti întotdeauna un termen de trei saptamâni înainte de-a o prezenta.

3) Publicitatea e singura meserie în care esti platit sa lucrezi mai putin bine. Când prezinti o idee geniala pe care clientul vrea s-o distruga, gândește-te foarte bine la salariul tau, apoi răscolește în treizeci de secunde rahatul pe care ti l-a dictat în schimb si adauga niste palmieri în story-board, ca sa pleci pentru turnarea clipului o saptamâna la Miami sau la Cap.

4) La sedinte trebuie sa întârzii întotdeauna. Un copywriter punctual nu este credibil. Intrând în sala unde toata lumea îl asteapta de trei sferturi de ora, nu trebuie în nici un caz sa se scuze, ci sa spuna, mai degraba: „Buna ziua, nu va pot oferi decât trei minute”. Sau chiar sa citeze fraza lui Roland Barthes: „Nu visul e cel ce face ca lucrurile sa se vânda, ci simtul”. (Varianta mai putin eleganta: urâtenia se vinde prost”, a lui Raymond Loewy). Clientii vor spune ca primesc ceea ce li se cuvine pentru banii lor. Sa nu uitam niciodata ca cei ce comanda reclamele vin la agentii pentru ca ei sunt incapabili sa aiba idei, ca sufera din cauza asta si ca, de aceea, ne poarta pica. Iata de ce copywriterii trebuie sa-i dispretuiasca: sefi de produs sunt masochisti si gelosi. Ne platesc pentru ca sa-i umilim.

5) Când nu ai nimic pregatit, trebuie sa vorbești ultimul si sa treci în contul tau spusele celorlalti. În orice reuniune, cel ce vorbește la urma are întotdeauna dreptate. Sa nu pierzi niciodata din vedere ca scopul unei reuniuni e sa-i lasi pe ceilalti s-o zbârceasca.

6) Diferenta dintre un senior si un junior e ca seniorul este mai bine platit si lucreaza mai putin. Cu cât esti mai bine platit, cu atât esti mai ascultat si vorbești mai putin. În meseria asta, cu cât esti mai important, cu atât trebuie sa-ti tii pliscul mai bine – deoarece, cu cât palavragești mai putin, cu atât esti considerat mai genial. Corolar: ca sa-i vânda o idee D.C.-ului (Directorul de Creatie), copywriter-ul trebuie sa-l faca SISTEMATIC pe D.C. sa creada ca D.C.-ul a avut-o. Pentru asta, trebuie sa-si înceapa prezentările cu fraze de tipul: „M-am gândit bine la ce mi-ai spus ieri si...” ori „Am aprofundat ideea ta de zilele trecute si...” sau chiar „Am revenit pe pista ta initiala si...”, desi se înțelege de la sine ca D.C.-ul n-a spus nimic ieri, n-a avut nici o idee zilele trecute si a stabilit înca si mai putin o pista initiala.

6 bis) Alt mod de a deosebi un junior de un senior: juniorul spune bancuri nostime, de care nu râde nimeni, în timp ce seniorul toarna anecdote nesarate, de care râde toata lumea.

7) Cultiva absentismul, vino la birou la prânz, nu raspunde niciodata la buna ziua, întinde-te cu masa de prânz trei ore, fii imposibil de gasit la postul tau. Daca ti se face vreun repros, cât de mic, spune: „Un copywriter n-are program, are numai termene”.

8) Nu întreba pe nimeni ce opinie are în privinta vreunei campanii. Daca îi ceri cuiva parerea, risti ÎNTOTDEAUNA sa ti-o dea. Și odata ce ti-a dat-o nu e IMPOSIBIL sa trebuiasca sa tii cont de ea.

9) Toata lumea face munca persoanei situate pe o pozitie superioara. Stagiarul face munca copywriter-ului, care face munca D.C.-ului care face munca Managerului. Cu cât esti mai important, cu atât robotesti mai putin (vezi porunca a sasea). Jacques Séguéla a trait douazeci de ani pe spinarea „Fortei linistite”, care este o formula a lui Léon Blum, recuperata de doi copywriteri din agentia lui, de care nu-si mai aminteste nimeni. Philippe Michel este cunoscut de marele public datorita afiselor „Mâine scot ce-i sus, Mâine scot ce-i jos”, (Joc de cuvinte, enleves le bas (fr.) – a-ti scoate dresul; bas (fr.) – jos, dar si dres. n.red.) care era o idee de-a angajatului sau, Pierre Berville. PASEAZĂ toata treaba ta unui stagiari; daca da chix, el o sa fie matrasit. Stagiarii sunt noii sclavi: neplatiti, buni de smotru si de corvoada cât îi tin balamalele, usor de dat pe usa afara, de pe o zi pe alta, servitori care aduc cafele, masini de copiat ambulante – la fel de lesne de aruncat ca o lama de ras Bic.

10) Când un coleg de la creatie îți arata un anunt reusit, nu cumva sa-ti exprimi admiratia pentru gaselnita lui. Trebuie sa-i spui ca e un rahat, de nevândut, sau ca-i o chestie fumata, facuta deja de jdemii de ori, ori copiata dupa o campanie englezeasca veche. Când îți arata un anunt de rahat, spune-i „nu mai pot dupa ideea asta” si fa-te ca mori de invidie.

Acum, când conduce direcția de creație a agenției, Marronnier și-a uitat toate preceptele. Dacă i se prezintă o campanie, mormăie „păinu” sau „păida”. „Păinu” înseamnă că îi place și că o să te promoveze până la sfârșitul anului. „Păida” vrea să spună că trebuie să găsești altceva, fiindcă îți da papucii în cel mai scurt termen. În fond, munca de director de creație nu-i chiar așa mare brânză: e de ajuns să știi să mormăie corect „păinu” și „păida”. Uneori, chiar mă întreb dacă Marc nu-și rosteste verdictele la întâmplare, jucând cap sau pajură în capul lui.

M-a contemplat cu oarecare înduioșare, înainte de a-mi întrerupe visarea:

- Mi se pare că în dimineața asta, la Madone, ai zbârcit-o!

Atunci, i-am debitat această tiradă, batând-o, în același timp, pe tastatura mea, ca să-o puteți citi:

- Ascultă, Marc, tu știi, TOȚI copywriterii se dălesc: treaba noastră e prea frustrantă, o luăm în bot de peste tot, e tot mai nășpa. Cel mai baban client al agenției e lada de gunoi. Ce ne mai spetim pentru ea! Uita-te la chipul resemnat al veteranilor din publicitate, la privirile lor fără speranță. După un anumit număr de creații refuzate, devii complet dezamăgit; chiar dacă te faci ca ți se fâlăie, te roade. Nu numai că am ajuns deja, cu toții, niște artiști ratati, dar mai suntem siliti, pe lângă asta, să ne înghitim mândria și să ne umplem sertarele cu machete bune de aruncat. Ai să-mi spui: e mai bine decât să robotesti în uzină. Dar muncitorul știe că fabrică ceva tangibil, pe când „copywriter-ul” trebuie să-și asume un titlu sforaitor, un nume ridicol care nu-i folosește decât ca să facă valuri când umbla după agatat. De altfel, toți cei care trag aici sunt alcoolici, depresivi sau drogați. După-amiază se clatina, zbiara, joacă ore în sir câte un joc video, fumează iarba, fiecare are metoda lui de a evada. Adineauri am văzut chiar cum făcea unul echilibristica pe o grindă, la cincisprezece metri deasupra golului. Cât despre mine, trag „zapada” pe nas, scrâsnesc din dinți, mi se strâmba fața de ticuri, și-mi transpiră obraji. Dar îți declar în numele acestei cohorte aflate în suferință: cartea mea va răzbuna toate ideile asasinat.

Marronnier mă ascultă cu compasiune, ca un medic care se pregătește să-și anunțe pacientul că rezultatul testului HIV e pozitiv. La sfârșitul tiradei mele, aplică lovitura:

- N-ai decât să-ți dai demisia, îmi spune iesind din birou.

Mi se fâlăie, voi persevera și nu voi demisiona. Demisia ar fi ca și cum aș abandona înainte de sfârșitul unui meci de box. Prefer să sfârșesc K.O. și să fiu scos pe targă. Oricum, el minte: nimeni, de aici, nu m-ar lăsa să trântesc usa; dacă m-aș carabani, n-ar mai termina cu întrebările, ca în serialul „Prizonierul”: „De ce ți-ai dat demisia?” M-am întrebat întotdeauna de ce conducerea Satului îi puneau mereu întrebarea asta celui cu Numărul 6. Astăzi știu. Pentru că marea întrebare a secolului, în lumea noastră terorizată de somaj și organizată în spiritul muncii, este cu adevărat, aceasta: „DE CE ȚI-AI DAT DEMISIA?” Îmi amintesc că, urmărind de fiecare dată genericul serialului, admiram zâmbetul pisicher al lui Patrick McGooan, care zbiera: „eu nu sunt un număr, sunt un om liber!” Astăzi, toți suntem Numărul 6. Ne batem toți să avem CDN (Contract de Dependență Nelimitat). Iar dacă ne lasăm balta munca, pe insula salvatoare, în mijlocul curvelor cocainizate, riscăm să vedem rasarind în orice clipă, pe plajă, o bulă mare și albă însărcinată să ne aducă iar la birou, racnind: „DE CE ȚI-AI DAT DEMISIA?”.

9

Pe-atunci, se puneau fotografiile gigantice ale produselor pe pereți, în stațiile de autobuz, pe case, pe pământ, pe taxiuri, pe camioane, pe fatada imobilelor în curs de renovare, pe mobile, în ascensoare, pe distribuitorii de bilete, pe toate strazile și chiar la țară. Viața era napădită de suține, produse congelate, sampoane antimatreată și aparate de ras cu lama triplă. Ochiul omenesc nu mai fusese niciodată, în toată istoria lui, atât de solicitat: calculasem că, între naștere și vârsta de 18 ani, fiecare persoană este expusă, în medie la 350.000 de reclame. Chiar și la liziera padurilor, la capatul catunelor, în josul văilor izolate și în vârfurile muntelui înzăpeziti, pe cabinele de teleferic, trebuia să dai piept cu logo-uri de tipul „Castorama”, „Bricodécor”, „Campion Midas” și „Hala de Haine”. Nici pic de răgaz pentru privirea lui homo consumus.

Tacerea era, și ea, pe cale de dispariție. Nu te puteai ascunde de radiouri, de televizoare deschise, de sporturile tipatoare care aveau să se vâre, curând, până și în convorbirile tale telefonice private. Există o nouă învoială, propusă de Bouygues Telecom: telefonul gratuit, în schimbul unor întreruperi publicitare la fiecare sută de secunde. Imaginați-vă: telefonul sună, un politist anunță că ți-a murit copilul într-un accident de masină, tu izbucnești în lacrimi și, la capatul firului, o voce cântă „Cu Carrefour sunt optimist”. Muzica de ascensor era peste tot, nu numai în ascensoare. Soneria celularelor târâia în T.G.V.-uri (Train de Grande

Vitesse) – tren de mare viteză, n.tr.), în restaurante, în biserici, chiar și manastirile benedictine rezistau cu greu la cacofonia ambianță. (stiu eu: am verificat). Conform studiului susmentionat, occidentalul mediu era supus unui număr de 4000 de mesaje comerciale zilnic.

ȘI, ACUM, O PAGINĂ DE PUBLICITATE

SCENA SE PETRECE ÎN JAMAICA.

TREI LATINO-AMERICANI STAU TOLĂNIȚI SUB UN COCOTIER, CU FEȚELE ASCUNSE SUB DREADLOCK-URI ((engl) – codite împletite, uneori, cu margele, constituind pieptanatura tradițională a latino-americanilor, n.tr.). ESTE EVIDENT CĂ AU FUMAT CANTITĂȚI ENORME DE IARBĂ ȘI SUNT COMPLET DUȘI. O NEGRESĂ GRASĂ SE APROPIE DE EI ȘI STRIGĂ:

- HEI, BOYS, ACUM TREBUIE SĂ MERGEȚI LA LUCRU!

CEI TREI LATINOMEN NICI NU SE CLINTESC. E CLAR CĂ SUNT PEA DEMOLAȚI PENTRU A PUTEA SĂ-ȘI RIDICE CHIAȚ ȘI UN DEGEȚEL. ÎI ZÂMBESC GRĂSANEI ȘI DAU DIN UMERI, DAR EA INSISTĂ:

- DREPTI! GATA CU SOMNUL! LA ȘMOTRU, FLĂCĂI!

DISPERATĂ CĂ CEI TREI „BROTHERS” TOT NU SE MIȘCĂ, LE ARATĂ UN BORCĂNEL DE DANETTE. VĂZÂND CREMA DESERT CU CIOCOLATĂ, CEI TREI LATINOMEN SE RIDICĂ INSTANTANEU ȘI CÂNTĂ MELODIA LUI BOB MARLEY „GET UP, STAND UP”. DANSEAZĂ PE PLAJĂ DEGUSTÂND PRODUSUL.

PACKSHOT DANETTE, CU SLOGANUL: „TOȚI SE RIDICĂ PENTRU DANETTE”.

„Se pot face descoperiri la fel de pretioase în „Cugetările“ lui Pascal si într-o reclama de sapun”.

MARCEL PROUST

În seara asta, e noapte alba. De când a plecat Sophie te plictisești întotdeauna în week-end. Te perpelești fara foc (În orig.: Tu souffres d'un manque de soufre (fr.) – Joc de cuvinte intraductibil. În alchimie, sulfurul e considerat ca o condensare a materiei foc; sentir le soufre (a mirosi a sulf) – a fi eretic, n.tr.). Urmaresti *The Grind* pe MTV. Mii de fete în bikini si tricouri prea scurte se bâtaie pe o pista gigantica de dans, sub cerul liber, fara îndoiala pe South Beach din Miami. Niste vlajgani negri le dau ocol, cu abdominalii lor ca patratelele de ciocolata stralucitoare. Emisiunea nu are alt concept decât frumusetea plastica si transpiratia tehnologică. Toata lumea trebuie sa aiba, pe vecie, 16 ani. Trebuie sa fii frumos, tânăr, sportiv, bronzat, zâmbitor si sa ai ritm. Sa-ti faci de cap, de acord, dar ascultator si disciplinat, la soare. Hainele mulate sunt obligatorii. *The Grind* este o alta lume, plaja perfectiunii, dansul puritatii. Or, *Grind*, în englezeste, înseamna ZDROBIRE. Acest „junism” comandat îți aminteste de *Triumful Vointei* de Leni Roenfestahl (regizoare germana care a facut filme în perioada nazismului, n.tr.) sau de sculpturile lui Arno Breker.

Când si când, în planul îndepărtat, o fata care nu stie ca e filmata începe sa se lase pe tânjeala cu respiratia taiata. Apoi, camera se apropie si, de îndată ce zăreste obiectivul, face iar pe vampa, ia atitudini de actrita porno, își suge degetul cu un aer de falsa inocenta. De-a lungul unei ore interminabile, privesti la acest fascism balnear tragându-ti cocaina pe nari. Ca sa nu-ti sângereze nasul, o pisezi îndelung, pe o oglinda, cu cartea ta de credit „Premier”. Transformi cristalele în zahar pudra. Cu cât e mai fin praful, cu atât irita mai putin vasele de sânge. Viata îți merge ca pe roate (În orig.: Ta vie est sur des rails (fr.) – Joc de cuvinte intraductibil: rails – sine; raile (arg.) – doza de cocaina, n.tr.). Când aspiri prafurile prin paiul tau de aur masiv, dai capul pe spate, pentru ca sa-ti soliciți sinusurile cât mai putin. Cum le simti gustul în gura, bei un pahar mare de votca cu lamâie, ca sa nu stranutii fara oprire. Dupa febra fânului, iei o boala noua: febra „zapezii” (nari necrozate, nas care curge, ticuri ale maxilarului, card bancar cu muchea roasa si albă). Asa îți petreci week-endul, aflat undeva mai sus de propria-ti faptura.

Ai vazut cum se apropiau drogurile de tine. La început, auzai doar vorbindu-se de ele:

- Am luat cocaina tot week-end-ul.

Apoi, niste prieteni de-ai prietenilor tai au reluat tema:

- Vrei ceva de nas?

Apoi, prietenii prietenilor tai au devenit dealerii tai.

Dupa aceea, unul dintre ei a murit dintr-o supradoza, celalalt a sfârșit la pârnaie. La început, ai luat doar asa, ca sa vezi cum e, o data, din când în când. Apoi, ca sa te obisnuiesti, în fiecare week-end. Apoi, ca sa te mai distrezi, în timpul saptamânii. Apoi, ai uitat ca toata chestia era doar de pamplezir si, ca sa poti ramâne în apele tale, ti-ai propus sa iei „praf” în fiecare dimineata; daca sunt amestecate cu laxativ, te trece cacarea, daca sunt amestecate cu stricnina, te manâncă nasul. Nu te plângi: daca n-ai trage „prafuri” pe nas, ai fi obligat sa faci salturi cu coarda elastica, în salopeta verde fluorescent, sau roller-blade, cu genunchere grotesti, ori karaoke, într-un restaurant chinezesc, ori rasism, cu grupurile de skinheads, ori gimnastica cu niste frumusei purii, ori Pronosport de unul singur, ori psihanaliza cu o canapea, ori poker cu trisori, ori Internet, ori sado-masochism, ori un regim de slabire, ori whisky de apartament, ori gradinarit de gradina, ori schi de fond, ori filatelie urbana, ori budism burghez, ori multimedia de buzunar, ori bricolaj de grup, ori partuze anale. Toata lumea are nevoie de activitati pentru asa-zisa „eliberare de stres”, dar tu, unul, vezi prea bine ca, în realitate, oamenii nu fac altceva decât sa se zbata pentru a rezista.

De când stai singur, ti-o freci prea des, în fata casetelor video. Ai tot timpul fâșii de kleenex lipite de degete. Când i-ai dat papucii Sophiei, i-ai zis ca totusi preferi curvele.

- Sunt fidel: esti singura persoana pe care îmi vine s-o înșel.

Cum ziceai ca s-a întâmplat? Aha, da, luai cina cu ea, la restaurant, când, hodoronc-tronc, te anunta ca a ramas însărcinată cu tine. Flashback-ul nu e o amintire placută. Deodată, din gura ti-a iese un monolog lung, imposibil de oprit. I-ai trântit ceea ce toti tipii din lume viseaza sa le spuna tuturor femeilor lor însărcinate:

- As vrea atât de mult sa ne despartim... Iarta-ma... Te implor, nu plânge... Eu nu visez decât un lucru: sa ne despartim... O sa crap de un singur, ca un rahat... Ia-o la sanatoasa, ridică ancora, refa-ti viața cât mai esti frumoasa... Du-te departe de mine... Am încercat, crede-ma, am încercat sa rezist, dar nu reusesc... Ma sufoc, nu mai pot, nu stiu sa fiu fericit... Doresc singuratatea si femeile trecătoare... Eu vreau sa calatoresc burlac, în orase straine... Eu sunt incapabil sa cresc un copil, când copil sunt eu însumi... Sunt propriul meu fiu... În fiecare dimineata, ma aduc pe lume... N-am avut tata, cum vrei sa fiu eu unul... Nu vreau dragostea ta... Eu...

Erau multe fraze care începeau la persoana întâi. Sophie a replicat:

- Esti un monstru.

- Dacă sunt un monstru si tu ma iubesti, atunci esti la fel de tâmpita ca logodnica lui Frankenstein.

Sophie te-a scanat, apoi s-a ridicat de la masa, iesind din viața ta fara sa stea sa-si traga sufletul. Și - e bizar – pe când ea iese hohotind de plâns, îți dadeai seama cât se poate de bine ca totusi tu erai cel ce o lua la fuga. Ai inspirat si expirat; simteai acea „lașa usurare”, care urmeaza dupa toate despartirile: ti-ai notat pe un servetel de hârtie: „despartirile sunt Münchenul dragostei” si: „Ceea ce oamenii numesc tandrete eu numesc frica de a se desparti”, si înca: „Cu femeile, e întotdeauna la fel: ori ti se rupe de ele, ori ti-e frica de ele”. Când nu ti se rupe, înseamna ca esti îngrozit.

Când o fata îi da de veste tipului ei ca asteapta un copil, întrebarea pe care tipul si-o pune IMEDIAT nu este: „Vreau copilul asta?”, ci” Mai ramân cu fata asta?”

Pâna la urma, libertatea nu e decât un moment dificil, care trebuie depasit. În seara asta, te-ai hotărât sa te întorci la Bar Bituric, lupanarul tau favorit. Se presupune ca în Franta bordelurile sunt interzise. Cu toate astea, numai la Paris poti sa numeri vreo cincizeci. Acolo, cum intri, toate fetele te adora. Ele au doua mari calitati:

1) Sunt frumoase;

2) Nu-ti apartin.

Comanzi o sticla de sampanie, dai un rând si iacata-le cum te mângâie de cap, te ling pe gât, își strecoara unghiile pe sub camasa ta, îți ating prohabul care se umfla, îți susotesc obscenitati delicate la ureche:

- Esti dulce, vai, ce chef am sa te sug. Sonia, uita-te la el ce dragut e! De-abia astept sa-ti vad mutrita când o sa-mi termine în gura. Baga-i mâna în chiloti, sa simta si el ce uda sunt. Îmi tremura clitorisul, îl simti cum palpita?

Tu le crezi pe cuvânt. Uiti ca le platesti. În sinea ta, banuiesti ca Joanna se numeste Janine, dar câta vreme n-ai juisat, te doare-n cot. Esti ca-n sânul lui Avram printre puicutele de lux. La subsolul Barului Bituric, molfai ugere siliconate. Ele îți cauta în coarne, mamoe. Limbi lungi îți acopera fata. Te justifici, cu voce tare:

- Ca sa-ti repari masina, mai bine chemi un mecanic. Ca sa-ti construiesti casa, e de preferat sa iei legatura cu un arhitect bun. Dacă te îmbolnavesti, ai tot interesul sa fii consultat de un medic competent: De ce ar fi amorul fizic singurul domeniu în care sa nu se recurga la specialisti? Toti ne prostituam – 95% dintre oameni ar accepta sa o faca, dacă li s-ar propune un miar jumătate de euro pentru un culcat. Orice gagică te va suge, la sigur, începând chiar si de la jumătatea sumei. O sa faca pe ofensată, nu o sa se laude cu asta pe la prietene, dar cred ca, pentru un miar, faci din ea ce vrei tu. Și chiar pentru mai puțin. Poti avea pe cine vrei, e doar chestie de tarif: ati refuza o muie pentru un milion, zece milioane, o suta de milioane? Cel mai adesea, amorul este ipocrit: fetele dragute se îndragostesc (sincer – cred ele din adâncul sufletului) de tipi care, ca din întâmplare, au banu' pe ei, pot sa le ofere o viața frumoasa si luxoasa. La curve nu-i tot așa? Ba da.

Joanna si Sonia îți aproba rationamentul. Ele sunt întotdeauna de acord cu stralucitoarele tale teorii. Cine seamana, se aduna – si tu esti vândut Marelui Capital.

Pe lângă toate celelalte calități, fetele astea sunt singurele capabile să ți-o învățosească, chiar dacă ai nasul burdusit de „praf” și boneta peste cuc, la ora la care nu mai ești în stare decât să bâigui:

- Nu te uita la paiul din ochiul vecinului, ci la bârna din pantalonul tau.

Te dai, vezi Doamne, provocatorul caruia i se rupe de toate, dar tu nu ești așa. Nu te duci la prostituate din cinism, oh, nu, dimpotrivă, o faci pentru că ți-e teama de iubire. Ele îți oferă sex fără sentimente, plăcere fără durere. „Adevărul este un moment al falsului”, a scris Guy Debord – după Hegel – și ei erau mai inteligenți decât tine. Fraza asta descrie bine atmosfera din barurile cu animatoare. Cu prostituatele, falsul este un moment al adevărului. Ești, în sfârșit, tu însuți. În compania unei femeie așa-zis „normale”, trebuie să faci eforturi, să te lauzi, să te prezinti mai bine, deci să minți: barbatul face pe curva. În timp ce, la bordel, barbatul este în voia lui, nu mai caută să placă, să se arate mai bun decât este. Este singurul loc, fals, în care el e, în sfârșit, adevărat, slab, frumos și fragil. Ar trebui să scriu un roman intitulat: „Dragostea costa 500 de euro”.

Fetele vesele te costa scump, tocmai pentru că să te poți economisi. Ești prea fragil pentru a risca să te îndrăgostesti încă o dată, cu toate căte decurg de aici: inima palpitândă, emoții puternice, decepție bruscă, Urlarea Urlarilor (În orig.: les Hauts de Hurlements – Joc de cuvinte: Hauts de Hurlevents. (Colinele unde urla vântul) este titlul francez al romanului „La rascruce de vânturi” de Emily Brontë, n.tr). Pentru tine, nimic nu e mai romantic decât să mergi la curve. Numai ființele cu adevărat sensibile au nevoie să platească pentru a nu risca să sufere.

Cum trece de 30 de ani, omul se blindează: după câteva decepții din dragoste, femeile fug de primejdie, umbla cu natarai bătrâni care le oferă liniște; bărbații nu mai vor să iubească, și-o trag cu lolite sau cu curve; fiecare se închide într-o carapace; nimeni nu mai vrea să fie caraghios sau nefericit. Regreți vârsta la care dragostea nu ranea. La 16 ani, umblai cu fetele și le faceai vânt sau te paraseau ele fără probleme; în două minute treaba era aranjată. De ce, mai târziu, totul a devenit atât de important? În mod logic, ar trebui să fie invers: drame în adolescență, ușurință la treizeci. Dar nu e cazul. Cu cât îmbătrânești, cu atât ești mai fragil. Când ai 33 de ani, ești prea serios. (Parafraza a unui vers de Rimbaud: „Nu ești serios când ai 17 ani”, din poezia *Roman*. n.red.)

După aceea, întors acasă, cazi în letargie și nu mai visezi. Doar atunci, baiațule, izbutesti să-ți uiti pe Sophie, pret de câteva ore.

2

Lunea dimineată, te duci la Rosse, cu picioarele de plumb. Te gândești la nemiloasă selecție a Marketingului-Rege. Altădată existau saizeci de varietăți de mere: azi, nu au mai rămas decât trei (golden, verzi și roșii). Altădată, puii aveau nevoie de trei luni ca să devină adulți; azi, între ou și puiul de la hipermarket trec doar 42 de zile, în condiții atroce (25 de pasări pe metrul pătrat, hranite cu antibiotice și anxiolitice). Până în anii '70, puteai deosebi zece de gusturi diferite la brânzeturile normande de tip camembert; azi, cel mult trei (din pricina standardizării laptelui „termizat”). Asta nu-i opera ta, dar asta e lumea ta. În Coca-Cola (buget publicitar de un miliard și jumătate de euro în 1997), nu se mai pune cocaina, ci acid fosforic și acid citric, pentru a da iluzia că potolește setea și pentru a crea o obisnuită artificială. Vacile de lapte sunt hranite cu furaje însilozate, care fermentează și le îmbolnăvesc de ciroză; și ele sunt hranite cu antibiotice, care creează tulpini de bacterii rezistente ce supraviețuiesc, apoi, în carnea vândută (fără a mai pomeni făina obținută din carne, care provoacă encefalita bovină spongiformă; nu mai revenim asupra ei, e-n toate ziarele). Laptele acelor vaci conține tot mai multă dioxină, din cauza contaminării ierburilor pe care le pasc. Pesti de crescătorie sunt hrăniți, de asemenea, cu făina de peste (la fel de nocivă pentru ei, ca și făina de carne pentru bovine) și cu antibiotice... Iarna, capsunile transgenice nu mai îngheată grație unei gene împrumutate de la un peste din mările reci. Ingineria genetică bagă puiul în cartof, scorpionul în bumbac, hamsterul în tutun, tutunul în lăptușă, omul în roșie.

Concomitent, tot mai mulți oameni de treizeci de ani fac cancer de rinichi, de uter, de sân, de rect, de tiroidă, de intestin, de testicule și medicii nu știu de ce. Până și copiii au de suferit: creșterea numărului de leucemii, recrudescența tumorilor cerebrale, epidemiile repetate de viroze respiratorii din marile orașe... După Profesorul Luc Montagnier, apariția sidei nu se explică doar prin transmiterea virusului HIV (pe care el l-a descoperit), ci și prin factori colaterali, „legati de civilizația noastră”: el a menționat „poluarea” și

„alimentatia”, care ne-ar slabi apararea imunitara. În fiecare an, calitatea spermei scade: fertilitatea umana este amenintata.

Aceasta civilizatie se întemeiaza pe falsele dorinte pe care tu le creezi. Ea va muri.

Acolo unde lucrezi tu, circula multe informatii: astfel, afli întâmplator ca exista masini de spalat incasabile, pe care nici un fabricant nu vrea sa le lanseze pe piata; ca un tip a inventat ciorapii carora nu li se duc firele, dar o mare marca de dresuri i-a cumparat brevetul ca sa i-l distruga; ca pneul care nu se sparge ramâne, la fel, în sertar (si asta cu pretul miilor de accidente mortale din fiecare an); ca lobby-ul petrolier face tot ce-i sta în putinta ca sa întârzie generalizarea automobilului electric (si asta cu pretul cresterii procentului de gaz carbonic din atmosfera, care duce la încălzire planetei – numita „efect de sera” – responsabila, probabil, pentru numeroasele catastrofe naturale care sunt asteptate de acum si pâna în 2050: uragane, topirea calotei polare, ridicarea nivelului marilor, cancerelor de piele, fara sa mai punem la socoteala mareele negre); ca pâna si pasta de dinti este un produs inutil, de vreme ce orice îngrijire dentara consta în periaj, pasta foloseste numai pentru împrôspatarea respiratiei; ca detergentii lichizi pentru vase sunt intersanjabili si ca, de altfel, masina e cea care spala totul; ca si compact discurile se zgârie întocmai ca acelea de vinil; ca folia de aluminiu este mai contaminata decât azbestul; ca formula cremelor solare a ramas neschimbata de la razboi încoace, în ciuda recrudescenței melomanului malign (cremele solare protejeaza împotriva razelor UVB si nu împotriva nocivelor UVA); ca publicitatea comandata de Nestlé, cu scopul de a vinde cât mai mult lapte praf pentru sugarii din Lumea a Treia, a generat milioane de morti (fiindca parintii amestecau produsul cu apa nepotabila).

Domnia marfii presupune ca aceasta se vinde: treaba ta consta în a convinge consumatorul sa aleaga produsul care se va uza cel mai repede. Industriasii numesc asta „a programa perimarea”. Tu vei fi rugat sa închizi ochii si sa-ti pastrezi starile sufletesti pentru tine. Da, ca si Maurice Papon, te vei putea apara oricând strigând sus si tare ca nu stiai, ca nu puteai face altfel sau ca ai încercat sa încetinesti procesul ori ca nu erai obligat sa fii erou... Adevarul e ca, vreme de zece ani, zi dupa zi, n-ai miscat în front. Fara tine, poate ca lucrurile s-ar fi petrecut altfel. S-ar fi putut, fara îndoiala, imagina o lume fara omniprezentele afise, sate fara reclamele Kare-urâtesc-totul, colturi de strada fara fast-food-uri, si oameni pe acele strazi. Oameni care își vorbesc. Nu era obligatoriu ca viata sa fie organizata astfel. Nu ai vrut tu toata aceasta nenorocire artificiala. Nu ai fabricat tu toate aceste auto imobile (2,5 miliarde de rable pe Terra, în 2050). Tu însa n-ai facut nimic ca sa redecorezi lumea. Una dintre cele zece porunci din Biblie spune: „Sa nu-ti faci chip cioplit... si sa nu i te închini lui”. Prin urmare, alaturi de întreaga lume, esti prins în flagrant delict de pacat capital. Iar pedeapsa divina se stie care e: Iadul în care traiesti.

- Aveti o fereastră pentru chestionar sau sunteti suprasolicitati?

Jean-François, responsabilul serviciului comercial de la Madone, își streacora capul în biroul tau.

- Charlie s-a dus la cumparaturi, treci mai bine la începutul dupa-amiezii.

- O.K., zice el, cred ca-ti dai seama ca trebuie sa mai aruncam o privire la Maignelette. O sa trebuiasca sa rezolvam problema.

- Seductia, seductia, asta ne e misia, pe pamânt nu mai e nimic altceva, e singurul motor al umanitatii.

Îti arunca o privire cu subînțele.

- Ia zi, esti sigur ca te-ai odihnit bine în week-end?

- Sunt numai vâna, gata pentru o noua saptamâna, în calitate de Sustinator al Societatii Spectaculare.

Înainte, catre al Patrulea Reich!

J.F. se apropie de tine si îți fixeaza vârful nasului.

- Ai putin alb aici.

Îti sterge cârma de praf cu captuseala mânecii lui, apoi reia:

- Poate ca atunci o sa fii la o întâlnire în afara firmei, dar ma poti contacta oricum, pe mobil.

- Uau, Jef, ador sa te contactez pe mobil.

Curând dupa aceea Charlie se întoarce si se asaza în fata ta. Charlie e o namila pe atât de huiduma pe cât esti tu de târ. Charlie este un om fericit sau imita bine fericirea. Are nevasta si doi copii; priveste viata sub un unghi constructiv – fiecaruia, modul sau de a pacali absurditatea universala. Charlie îți iarta excesele. Ții la Charlie, pentru ca te compenseaza. Fumeaza iarba în timp ce tu îți insensibilizezi dintii. Îsi petrece zilele dibuind cele mai rele imagini ultra-pornografice de pe Internet: de exemplu, o femeie care suge un

cal, un tip care își bate-n cuie testiculele (coaiele) pe o scândura de lemn; o dama foarte grasa cotrobaita de un brat de plastic; el gaseste ca toate astea sunt „distractive”.

- Ai vazut *The Grind* pe MTV? Cred ca ar trebui sa bagi undeva gloata aia nesentimentala, estetica aia de suprafata, adunatura aia de cacat.

Charlie te aproba, facându-si tigara:

- Ah, da, emisiunea aia nu-i normala. Le-am putea propune alora cu Maigrelette s-o sponsorizeze. si, pentru publicitate, am selecta fragmente de douazeci de secunde, adaugând logo-ul lor sus, în dreapta, în locul MTV-ului...

- Marfa. I-am vedea craii aia feroce si pe pitipoance misunând pe canalul „Maigrelette TV”! Am putea sa-i oplosim chiar si pe CNN! si sa retransmitem de pe teren, în serile cu evenimentele co-branduite „Grind-Maigrelette”!

- Da! si, cum sunt ore si ore de emisiune, am putea difuza, în fiecare, bucati diferite: ar fi primul spot publicitar fara repetitie!

- Excelenta, chestia asta, pentru efectul asupra presei. Noteaza-ti ce ai zis, pentru comunicatul de lansare.

- O.K., dar cum introducem ideea beneficiarului – oferit de produs: „Maigrelette te face frumos si inteligent”?

- M-am gândit. Asculta aici. Se vad niste sute de tineri care danseaza pe muzica house, la marginea piscinei uriase, sub cerul albastru electric. si, deodata, dupa douazeci de secunde, apare o fraza: „MAIGRELETTE. ȘI ÎNCĂ NU I-AȚI AUZIT CONVERSÂND.”

- Octave, esti un geniu!

- Nu, Charlie, tu esti cel mai bun!

- Știu.

- Și eu.

- Un pupic mare.

- Ador ce faci tu.

- Nu, eu ador ce EȘTI tu.

Nici una, nici doua, redactezi noul script în timp ce Charlie dibuieste o noutate video pe web: e vorba de un tip care a înfipt un vibrator în vârful unei bormasini; în felul asta, poate sa-l rasuceasca în vaginul unei adolescente, în timp ce ea își suge tamponul folosit, periodic. Distractiv, n-am ce zice.

A doua zi, îi arati noul script lui Marronnier, care da din cap (normal, doar el e capul):

- La fel de nevandabil, dar, daca va amuza sa încercati, dati-i bataie. Tot ce-ti cer, Octave, e sa nu începi iar sa faci graffiti à la Charles Manson prin localul mult iubitei noastre clientele.

Dupa care, îl recontactezi pe tipul de la marketing la telefonul lui insuportabil.

- Jean-François, avem ceva.

- Jupika!

(E vorba de contragerea lui „iupi” si a lui „evrika”).

- Dar ne trebuie un termen de trei saptamâni.

Tacere la celalalt capat al fara-firului.

- Mai baieti, voi sunteti sonati? Trebuie sa le prezint ceva saptamâna viitoare!

- Cinspe.

- Zece.

- Douaspe.

- Unspe.

- Sa-i trimitem un VHS al emisiunii în dupa-masa asta, transeaza Charlie. Aia de la Madone or sa fie atât de impresionati ca am reactionat asa de iute, încât vor cumpara ideea fara sa mai stea pe gânduri.

J.F. adauga: „este un discurs foarte pe produs, dar care se bazeaza pe un discurs pe marca, federator” (sfârșitul citatului). Tu aplauzi. S-au spus multe despre copywriterii care i-ar dispretui pe cei de la marketing si reciproc. Nu-i adevarat: au nevoie unii de altii, iar într-o întreprindere nu-i iubesti decât pe indivizii de care ai nevoie; cu ailalti faci cunostinta la sindrofia data cu ocazia plecarii lor. Charlie e în mare forma. Și, în orice caz, când Charlie transeaza, nimeni nu discuta.

Sophie ti-a spus la revedere ca si cum ti-ar fi zis buna ziua.

Prânzești singur.

Altadata aveai prea multi amici si acum nu mai ai deloc.

Asta vrea sa însemne ca nu i-ai avut niciodata.

Bei, haina îți pute a raclette (fel de mâncare elvetiana: brânza, pusa la încălzit, care se razieste si se mânâncă pe masura ce se înmoaie, n.tr.).

Ca lumea.

„Lasa-ma sa te parasesc, lasa-ma sa plec, lasa-ma sa fii din nou un tânar natarau”, i-ai zis tu.

Îți scoti ochelarii, ca sa nu mai vezi decât la un metru.

Miopia este ultimul tau lux. Totul e minunat de vaporos, ca într-un videoclip.

Totul e suprafata.

Țin-te bine.

Esti în vârful societatii de consum si pe creasta societatii de comunicare.

Comanzi un sushi de ficat de găscă la tigaie, cu piper de Sechuan si chutney (condiment dulce-acrisor din fructe sau legume fierte cu otet, zahar si mirodenii, n.tr.) de pere, vitel cu sos de soia si otet balsamic.

În fata ta, o fata zâmbeste.

O iubesti. Ea n-o sa stie niciodata.

Drace.

Era o clipa frumoasa.

Sprijinit în coate, de bar, visezi femei noi. Ți-a luat ceva timp ca sa afli ce vrei de la viata: singuratate, tacere, sa bei, sa citești, sa te droghezi, sa scrii si, din când în când, sa faci dragoste cu o fata foarte frumoasa, pe care n-ai s-o mai vezi niciodata.

Când colo, era ora de dat muie a copywriter-ilor. Trecând prin Bois de Boulogne, te opresti sa cumperi o felatie fara cauciuc. Dupa douazeci de minute, esti iar la agentie.

- Zburati-ma!

În holul lui Rosse, tu urli, dar nimeni nu te asculta.

- Zburati-ma!

Câtiva stagiaari pufnesc în răs, aratându-te cu degetul; ei cred ca glumesti, profita de asta pentru a-ti linge talpile, hohotind la nazdravaniile tale jalnice.

- Zburati-ma!

Dar în open-space, nimeni nu te aude tipând. si, dupa o clipa, înțelegi de ce se hlizesc toti: pe prohabul jeans-ului tau alb, ai urme de ruj.

Frazele tale sunt repetate toata ziua la televizor: „NU INOVAȚI, IMITAȚI”, „DE CE SĂ TRĂIEȘTI FĂRĂ KRUG?”, „TÂRÂTURĂ / SALOPE ((fr.) – scorpie, ticaloasa, n. tr.). PARFUMUL CE-ȚI PLACE SĂ-L URĂȘTI”, „RADIO NOVA ESTE TOT TIMPUL FĂRĂ PERECHE”, „KENZO JUNGLE. ÎNCEARCĂ SĂ-L ÎMBLÂNZEȘTI PUȚIN”, „VIAGRA. GATA CU BRIDGE-UL”, „EUROSTAR. DE CE SĂ MERGI DE LA ROISSY LA HEATHROW, CÂND POȚI SĂ MERGI DE LA PARIS LA LONDRA?”, „CANDEREL. EȘTI FRUMOASĂ, EȘTI SUPLĂ, EȘTI TU”, „BOUYGUES TELECOM. AȚI CERUT VIITORUL? NU ÎNCHIDEȚI”, „LACOSTE. TRANSFORMĂ-TE ÎN PĂRINȚII TĂI”, „CHANEL No.5 GATA DE PURTAT PRETUTINDENT”.

- Zburati-ma!

Vrei sa fii tolanit pe o pajiste si sa plângi privind cerul. Publicitatea a facut ca Hitler sa fie ales. Publicitatea are misiunea de a-i face pe cetateni sa creada ca situatia este normala, atunci când nu e. Ca si acei paznici de noapte din Evul Mediu, ea pare sa strige încontinuu: „Dormiti, oameni buni, e miezul noptii, totul merge din plin, pâine, vin si Boursin, frumos, bun, Dubonnet, vazui Wasa, Mini-Mir, Mini-Pret, dar face maximum”. Dormiti, oameni buni. „Toata lumea e nefericita în lumea moderna”, ne-a prevenit Charles Péguy. Chiar asa: somerii sunt nefericiti pentru ca nu au de lucru, iar muncitorii pentru ca au. Dormiti linistiti, luati-va Prozac-ul. si, mai ales, nu puneti întrebări. Hier ist kein warum (Hier ist kein warum (germ.) – Aici nu exista „de ce”, n.tr.)?

Trebuie sa recunoastem ca ceea ce se întâmpla pe fata acestei planete nu e prea important la scara universului. Ce este scris de un pamântean va fi citit doar de un alt pamântean. Este foarte probabil ca galaxiilor sa nu le pese de faptul ca cifra de afaceri a lui Microsoft este echivalenta cu PNB-ul Belgiei si ca

averea personala a lui Bill Gates este evaluata la 100 de miliarde de dolari. Tu muncesti, te legi de niste fiinte, iubesti câteva locuri, te agiti pe o piatra care se învârteste în întuneric. Ai putea s-o lasi mai moale cu pretentiile. Ți-ai dat seama ca nu esti decât un microb? Exista un Baygon pentru o insecta daunatoare ca tine?

Nu asculti decât discuri cu sinucigasi: Nirvana, INXS, Joy Division, Mike Brant. Te simti batrân deoarece nu mai poti de multumire ca asculti niste viniluri de 30 de centimetri. În Franta, sunt 12.000 de sinucideri pe an, ceea ce face mai mult de o sinucidere pe ora, în tot timpul anului. Daca cititi cartea asta de o ora, PAC, un mort. Doua ore, daca cititi încet? PAC, PAC. Și asa, mai departe. 24 de cadavre voluntare pe zi. 168 de întreprinderi voluntare de vieti, pe saptamâna. O mie de oameni care au ales moartea, în fiecare luna. Un macel de care nimeni nu vorbeste. Franta e o gigantica secta „Templul Soarelui”. Dupa un sondaj facut de Sofres, 13% dintre francezii adulti „au luat în considerare cu seriozitate” ideea de a-si curma viata.

În fiecare dimineata, consulti patru mesagerii: robotul telefonului de la domiciliu, pe cel de la birou, cutia vocala a mobilului si e-mail-urile de pe Mac. Numai cutia de scrisori îți ramâne goala, în disperare. Nu mai primești scrisori de dragoste. N-ai sa mai primești niciodata foi de hârtie acoperite cu o caligrafie timida si udate de lacrimi, parfumate cu dragoste si îndoite cu emotie, cu adresa copiata grijuliu pe plic si purtând o atentionare pentru postas: „Nu-ti rataci drumul, o, postasule, du-i aceasta importanta epistola destinatarului atât de dorit...” Oamenii se omoara pentru ca posta nu le mai aduce decât pliante publicitare.

Cedezi în fata tentatiei ultravioletoare. Îndata ce te simti deprimat, adica tot timpul, si te cadoresti cu o sedinta de U.V. De aceea, cu cât esti mai sictirit, cu atât esti mai bronzat. Tristetea îți da o mina buna. Disperarea este insolatia ta. Cum sa descoperi ca esti nefericit? Obrazul tau iradiaza. Crezi ca, daca te bronzezi, ramâi tânar, când, de fapt, e pe dos: pe bosorogii zaharisiti îi recunosti dupa bronzul lor permanent. În zilele noastre, doar babalâcii au timp sa-si aureasca gulia. Tinerii sunt palizi si nelinistiti, în timp ce batrânii sunt bronzati si zâmbitori (pensia fiindu-le platita de primii). Asta cauti tu, sa semeni cu Jacques Séguéla? Pâna la urma, U.V.-urile or sa te prajeasca.

Era la Méga-Rail, mahala de partaj... Scuza fiind cocaina. Sunt multe lucruri pe care n-ai fi cutezat niciodata sa le faci fara ea, ca, de exemplu, s-o matrasesti pe Sophie ori sa scrii un asemenea calambur. „Zapada” e tare-n spate, rabda. În timp ce îți scrii cartea pe calculator, îți închipui ca esti un agent secret infiltrat în nucleul sistemului, o „cârțita” care are misiunea de a spiona pe seste mecanismele de intoxicare a opiniei. (La urma urmei, CIA nu-i, si ea, tot o Agentie?). Mercenar si totodata spion, îți aduni informatiile top-secrete pe hard disc. Daca întâmplarea va face sa fii prins, vei fi torturat pâna când vei restitui microfilmele. Tu n-ai sa vorbești, ai sa acuzi drogul. Când ai sa fii pus la detectorul de minciuni, ai sa juri cu cerul si pamântul ca, în toata tarasenia asta, tu n-ai fost decât o... santinela.

Prin fata casei tale, întâlnești în fiecare zi un *homeless* care îți seamana. E sosia ta: slab, înalt, palid, cu fata supla. Esti tu cu barba, tu murdar, tu prost îmbracat, tu mirosind urât, tu cu cercel în nas, tu fara bani, tu cu o respiratie de sacal, tu cel ce vei fi în curând, tu când o sa se învânteasca roata, tu lungit peste o gura de aerisire de la metrou, cu picioarele goale si însângerate. Nu cumperi *Le Réverbère* de la el. Când si când, racnesti din rasputeri: „CINE SEAMĂNĂ VÂNT, CULEGE FURTUNĂ!”, apoi adoarme din nou.

Îți petreci nopti întregi în fata Playstation-ului. Cu 20 de euro, inclusiv TVA, te-ai abonat la cubul Playstation. De sapte ori pe an primești „Cd-uri demo, cu invitatie de a cumpara si cu un chestionar de evaluare, care îi permite firmei Sony sa-ti masoare procentul de posesie, intentiile de cumparare, gradul de satisfactie si comentariile deschise”.

Te fâțâi ore în sir prin supermagazin, zâmbind în fata camerelor de supraveghere. Alt lucru pe care l-ai înțeles din meseria ta: în curând, ele nu vor mai folosi doar la arestarea cleptomanilor. Web-cam-urile cu infrarosii, ascunse în plafoanele false si conectate la computerul central, le vor permite în curând distribuitorilor sa-ti cunoasca obisnuitele de consum – identificând codurile de bare ale marfurilor pe care le cumperi – si sa-ti propuna promotii, sa te faca sa gusti produse noi, sa te orienteze vocal catre raioanele pe care le preferi. În curând, nici n-o sa mai trebuiasca sa te deplasezi: marcile îți vor cunoaste gusturile, deoarece frigiderul tau va fi bransat la Net si vor veni direct la tine, sa-ti livreze produsele care îți lipsesc, iar viata îți va fi în întregime repertorizata si industrializata.

Tocmai ai primit un plic din hârtie Kraft (Hârtie Kraft – hârtie foarte rezistenta, pentru ambalaje, n.tr.), format A4. Nu trebuia sa fii disperat: pâna la urma, cineva tot ti-a scris. Deschizi plicul si gasesti în el o fotocopie laser ciudata, în alb si negru. Textul imprimat rudimentar însira câteva cifre: „435.0 bg4 fr15 pse12 rj33 gm f2, alr l i/l ml dr55”, cu data si ora în stânga, sus. Ramâi perplex. Printre petele albe pe fond

gri, descoperi, în cele din urmă, după ce cauți bine, un ochi de extraterestru care te privește tinta, două brate, un început de nas, aici poate ceva ce seamănă a ureche... Recunoști o ecografie. Această operă de artă abstractă este însoțită de un biletel scris de mână. „E prima și ultima oră când îți vezi fiica. Sophie”.

4

Au trecut câteva zile fără ca să bagi de seama. Jean-François vine cu depresia lui în biroul tău.

- Am un feedback prost de la bun început. Alfred Duler a sunat după ce a văzut caseta cu „Grind” și a zis că prea sunt mulți oameni de culoare. A declarat – citez: „Nu sunt rasist, însă negrii sunt ceva prea segmentant, or, noi trebuie să punem accentul pe faptul că produsul e francez. Nu-i vina mea că produsul nostru e alb și că, pentru a-l vinde, trebuie să arăți niște albi: nu e rasism că spui asta, ce dracu, doar nu fabricăm iaurt negru! O să angajăm tipi black când o să scoatem gama MAIGRELETTE cu ciocolată!

Când a spus chestia asta, se pare că asistentii lui au pufnit în râs. Dar când a amenințat că o să scoată iar bugetul la concurs, nu s-a mai hlizit nimeni.

- Auzi, hai să-o lasăm baltă, arunci tu. Reactionarul asta e personificarea mediocrității. Ai fi putut să-i amintesti că produce deja o MAIGRELETTE cu dioxina... Ar trebuie să angajeze niște manechine diforme, iradiate, desfigurate și pline de puroi.

În sineă ta, te bucuri: pierderea unuia dintre cele mai mari bugete ale agenției constituie calea regală către îndeplinirea rugilor tale, paradisul puturoseniei remunerate, o lungă inactivitate finanțată de colectivitate... Dar Jean-François se și vede în stradă. Pentru el, situația nu e la fel ca pentru tine: el a fost programat pentru o existență fără strazi. A făcut o mică școală de comerț pentru baieteii lui tată, e înșurat cu o adevărată otrăvă, a acceptat să fie insultat și umilit, timp de cincisprezece ani, de patronii și de clienții lui că să poată face un împrumut la Société Générale și să-și ia un apartament cu trei camere la Levallois-Perret. Singura lui distracție? Să asculte banda originală de la *Titanic*. Habar n-are că poate exista o altă viață. N-a lasat niciodată ceva la întâmplare: viața lui nu vrea să ia o altă direcție. Nu și-ar mai reveni dacă Madone ar renunța la agenție. Îi dau lacrimile; chestia asta nu era prevăzută în planurile sale de carieră. Pentru prima oară de când s-a născut, are o îndoială. Până la urmă, ar putea deveni uman.

- Știu eu prea bine că e o javră fascistă, bâiguie, dar trage la cântar 12M€...

Începi să-l iubești. În fond, deunazi ti-a sters praful de la nas.

- Fii pe pace, te auzi spunându-i, Charlie și cu mine o să-o scoatem la vopsea, nu, Charlie?

- Mda, cred că a venit momentul să intrăm în alertă RadeBou de gradul Trei.

Marc Marronnier își strecoară capul pe usa întredeschisă.

- Ei bine, baieti, aveți o moacă! Ai zice că sunteți trei salariați de la Rosserys & Withcraft... Na!

Se plesnește peste frunte.

- Am zbârcit-o! Asta și sunteți!

- Termină cu căterinca, Marc, se vaicărește Jef, pe bune că suntem în rahat până-n gât, cu Maigrelette.

- Deh... Fabricanții de brânză degresată au osânza...

Marronnier îți aruncă o privire condescendentă (În orig.: con – tâmpit; descendent – coborât, în două cuvinte: con și descendentă – pentru că el e în picioare și tu așezat n.tr.).

- Octave, Charlie, zice el, nu credeți că a sosit momentul să scoateți planul Aur Doi?

- Sunt deja în RadeBouTrei! exclamă Jef. Dar, aaa... Dar în ce constă, mai exact, povestea asta cu RadeBouTrei?

Charlie face, atunci, un gest solemn. Își ridică bratele și ochii spre cer, inspiră profund, expiră zgomotos, ceea ce la el, înseamnă că se pregătește să ia cuvântul sau să omoare un animal mic și dragut. După o lungă tăcere, se uita pentru ultima oară la Marronnier.

- Șefu'! Avem undă verde?

Șefu' da din cap înainte de-a ieși din biroul care gusta atunci o clipă de calm și seninătate cvasi zen... Charlie se întoarce încet spre tine și da drumul parolei:

- Rahatul de pe Urma.

- Vine.

Și, de fata cu J.F., într-un minut, cu ceasu-n mână, Charlie si cu tine trântiti reclama visata de toti clientii: ceva dragut, potolit, inofensiv si mincinos, destinat publicului larg de vitei behaitori (pentru ca, în urma diferitelor manipulări genetice, de acum, viteii pot fi facuti sa behaie).

Îi citești Rahatul cu voce tare:

„O încântătoare femeie (nici tânara, nici bătrâna), CU PIELEA ALBĂ, cu parul saten (nici blondă, nici brună), se așază într-un balansoar (nici prea pricopsit, nici prea pârlit), pe terasa unei frumoase case de țară, decorată în stil „Sudist”. Ea se uita în obiectiv și exclamă cu o voce suavă, însă autentică: „**Sunt frumoasă? Așa se zice. Dar eu nu-mi pun această întrebare. Sunt, pur și simplu, eu**”. Cu un gest calm (nici senzual, nici sofisticat) ia un borcanel de MAIGRELETTE, pe care îl deschide puțin (nici prea repede, nici prea încet) și gustă o linguriță (nici prea goală, nici prea plină). Gustând produsul, își închide ochii de plăcere (minimum două secunde). Apoi, își continuă textul, privindu-i pe telespectatori drept în ochi: „**Am un secret: Maigrette. O delicioasă brânză albă fără pic de materie grasă. Cu calciu, vitamine, proteine. Nu-i nimic mai bun pentru că trupul și sufletul sa se simtă bine**”. Se ridică de pe scaun cu eleganță (dar nu prea multă) și încheie cu un surâs complice (dar nu din cale afară). „**Iată secretul meu. Dar acum nu mai e, pentru că v-am spus tot, hi hi**.” și se pune pe un râs strengăresc (dar nu cine știe ce). Apare packshot-ul produsului (minimum cinci secunde) cu acest slogan: „MAIGRELETTE. DOAR LA MINTE NU EȘTI MICĂ.”.

Jean-François trece, cât ai clipi, de la jale la euforie: tipul asta ar putea intra la Conservatorul de Artă Dramatică, secția de „mimi ciclotimici”. Ne pupa mâinile, picioarele, gura.

- Mi-ai salvat viața, prieteni!

- Mda, bine! Totuși, fără familiarități, bodoganeste Charlie, care se zgâiește la un film pe computerul lui, cu un barbat sodomizat de o anghilă.

Iar tu îți dai seama ce tâmpenie ai făcut:

- Baga-mi-ăș picioarele, o să mai fiu zburat când o zbură porcu’! Cu un spot ca asta, Philippe o să mă țină în trai și berechet pe puțin zece ani. Iar o să le-o dam la buci alora de la Madone!

Dar Charlie are ultimul cuvânt:

- Poti să spui tu până nu mai poti ca le-o dam la buci, fiindcă în sinea ta știi prea bine ca e invers.

Și Jean-François pleacă tantos nevoie mare, cu scriptul lui de rahat sub braț. Această scenă se desfășură pe la începutul mileniului trei după I.H. (Iisus-Hristos; excelent copywriter, autor a numeroase titluri ramase celebre: „IUBEȘTE-ȚI APROAPELE”, „LUAȚI, MÂNCĂȚI, ACESTA ESTE TRUPUL MEU”, „IARTĂ-I, CĂ NU ȘTIU CE FAC”, „CEI DIN URMĂ VOR FI CEI DINTÂI”, „LA ÎNCEPUT A FOST CUVÂNTUL” – ah, nu, asta a fost a lui taica-su).

5

Cocaina bună costă 100 de euro gramul. Este scumpă dinadins: pentru că numai bogatii să fie în formă, iar saracii să continue să se tâmpească cu Ricard.

Îi telefonezi Tamarei, dama ta favorită. Robotul ei îți răspunde cu o voce suavă: „Dacă vrei să mă invită la un pahar, apasăți tasta 1. Dacă vrei să mă invită la cină, apasăți tasta 2. Și, dacă vrei să mă luți de nevastă, fii dragut și închideți”. Îi lași numărul telefonului tau direct, de la agentie: „Suna-mă, umerii tăi sunt ca două ouă rascoapte, trebuie să-mi schimbi ideile, e urgent, vreau să-mi înting dumicatii în viața ta, Octave”. Are un chip de care nu-ți poți dezlipi ochii.

Ghicitoare: Cine are o piele chihlimbarie și un corp de mexicanca cu ochi de eurasiatică? Răspuns: o araboaică al cărei nume real nu e Tamara. Diseară vine la tine. I-ai cerut să se parfumeze cu „Obsession”, parfumul Sophiei.

Are voce răgușită, degete fine, sânge corcit. Trupu-i feminin este alcatuit din numeroase elemente nu lipsite de farmec: tendoane bronzate, ce leagă gleznele de gambe, unghii ojate la picioare, gropite risipite peste tot (de la comisura buzelor, la santulețul dintre fese), dinți a căror albeata contrastează cu purpuriul buzelor, arcuiri diverse (talpa, sale), rozuri variate (pometi, genunchi, călcâie, urme de supt), dar interiorul bratelor rămâne întotdeauna alb ca zapada și gingaș ca emoția pe care o stârnește.

Da, era o epocă în care chiar și gingasia era de vânzare.

Tamara e o curvă cu care n-o pui. Pe minijupa ei sta scris „LICK ME TILL I SCREAM” (Lick me till I scream (engl.) – Linge-mă până tip, n.tr.), dar tu te multumești să-i lingi urechea (detesta chestia asta).

Pentru 500 de euro, vine sa doarma la tine acasa. Înainte, ascultati împreuna discuri: grupul „Il était une fois”, Moody Blues, Massive Attack. Esti gata sa platesti sute si mii numai pentru clipa în care buzele voastre se atrag ca niste magneti. Nu vrei sa te culci cu ea, doar s-o atingi, sa-i simti atractia extraterestra. Amantii sunt niste magneti. Tu refuzi sa bagi un cauciuc în Tamara. De aceea, nu faceti niciodata dragoste. La început, nu-l înțelegea pe acest client, care se multimea sa-si înfasoare limba în jurul limbii ei. Apoi, a prins gustul dintilor care musca usor gura, al vârfului limbii nervoase, parfumate cu votca, iar acum ea e cea care își baga limba dulce în gura ta si ventuza devine profunda, penetratie bucala – în care, limba ta devine madular, îi linge obraji, gâtul, ochii -, savoare, geamat, suflare, dorinta atâtata. Stop. Te opresti ca sa-i zâmbesti la un centimetru de obraji, e nevoie sa stii sa astepti, sa degusti, sa încetiniesti si sa reîncepi. Trebuie sa le spui lucrurilor pe nume: uneori un sarut e mai frumos ca un regulat (futut).

- Ador parul tau.
- E peruca.
- Ador ochii tai albastri.
- Sunt lentile.
- Ador sânii tai.
- E un sutien Wonderbra.
- Ador picioarele tale.
- Ah! În fine, un compliment.

Tamara izbucneste în râs.

- Ma faci sa ma prostesc prea mult.
- E un cuvânt nou care vrea sa spuna ca esti fericita?
- Exact în acest moment? Da.
- Exact în acest moment stiu foarte bine ca te prefaci.
- Mai întâi de toate, ma prefac, dar nu pentru ca o fac pe bani. Chestia asta n-are nici un amestec aici. În al doilea rând, sunt mai degraba fericita, tinând cont ca eu câstig zece miare pe luna, cash.

- Banii aduc fericirea, da?
- Deloc, dar pun deoparte un purcoi ca sa-mi cumpar o casa si sa-mi cresc copilul.
- Ce pacat! As fi vrut asa de mult sa te fac nefericita.
- Nu sunt niciodata nefericita când iau bani.
- La mine e pe dos: îți dau bani ca sa nu fii nefericit.
- Ia-ma în brate, în seara asta îți fac 10% reducere.

Îsi scoate bluza. Un lantisor fin, de aur, îi înconjoara talia. Deasupra sânelui drept are un trandafir tatuat.

- Acesta-i un tatuaj adevarat sau se sterge?
- Unul adevarat, poti sa sugi, nu se va duce.

Dupa câteva magnetizari, o filmezi pe Tamara cu camescopul numeric, în timp ce îi iei un interviu:

- Spune-mi, Tamara, chiar vrei sa fii artista sau e doar o gluma?
- E visul meu sa fac meseria aceea, pe lânga... asta.
- Dar de ce nu esti manechin?

Sunt, în timpul zilei. Ca multe fete care lucreaza la Bar Bituric. Alerg tot timpul pe la castinguri. Numai ca sunt atâtea fete si e asa de putina treaba, încât trebuie sa faci pe dracu-n patru ca sa mai aduni un ban...

- Nu, te întrebam chestia asta pentru ca... în fine, uite, asculta: as vrea sa te propun pentru viitoarea reclama la Maigrelette.

- O.K., în seara asta, îți înghit *laptii pe daiboj*. / *slobozul moca*.
- Nici vorba, vezi-ti de treaba, oare n-ai înțeles ca eu sunt noul Robin Hood?
- Cum asa?
- Totusi e simplu: iau de la bogati ca sa le dau fetelor.

Dar, în unele seri, ai scoate de la chimir 500 de mangoti numai ca s-o saruti în ploaie si zau ca i-ar merita. Fir-as al dracu', i-ar merita din plin.

Zece zile mai târziu, la agentie este PPM (pronuntati pipiem): „Pre-Productiv Meeting”. Reuniunea în culmea maestriei sale. Nu se aude nici musca: normal, stie ca ar risca sa fie sodomizata cu violenta. Alfred Duler a venit cu cei trei muschetari ai lui de la societatea Madone, aici erau doi de la marketing de la Rosse, producatoarea TV a agentiei, doi copywriteri (Charlie si cu tine), realizatorul ales, care se numeste Enrique Curjos, mai sunt producatorul lui parizian, stilista lui depresiva, decoratorul lui englez si o cost-controloare cu lifting. Charlie a pariat cu tine: primul care pronunta cuvintele „anxiogen” si „a minora” câstiga un prânz la Apicius.

- Modificarile, începe producatoarea TV, au fost integrate în raport cu reuniunea de pe 12. Se asteapta alte câstiguri, dar Enrique aproba alegerea agentiei. Deci vi se va putea arata caseta imediat.

Dar, ca întotdeauna la genul asta de reuniuni, videoul nu merge si nimeni nu stie cum sa-l foloseasca. Trebuie chemat un tehnician, pentru ca cele paisprezece persoane prezentate, reprezentând o masa salariala anuala de peste un milion de euro, sunt incapabile sa faca sa functioneze o masinarie careia un copil de sase ani îi da drumul cu bratul stâng si cu ochii legati. Asteptând sosirea salvatorului care va sti sa apese pe butonul „play”, realizatorul reciteste cât poate de tare nota lui de intentie.

- Nu trebuie ca fata sa fie prea draguta, o sa fie una femeia proaspata, una adulta tânara.

Enrique Curjos a început ca fotograf de moda la *Glamour*, înainte de a deveni starul filmului publicitar estetizant, cu dominanta portocalie. Îsi cultiva accentul venezuelan, pentru ca aceasta nota de exotism este principalul motiv al succesului sau (aproximativ 500 de realizatori aflati în somaj filmeaza exact ca el, adica flou, cu filtru din gros si o cu banda sonora trip-hop, dar n-au de dat la greuceanu pentru ca ei nu se numesc Enrique Curjos).

- You son personalmente favoravle ca sa se citesca marca de la primul plan. Esta muy muy importante. Ma, trebuie sa se pastrese una sona de creativitate, yo cred.

A fost ales el pentru ca Joe Pytko nu era liber, iar Jean-Baptiste Mondino a refuzat. Toata lumea urmarestea cu degetul, ca la gradinita, textul de pe copia proprie. Deodata, un muncitor în halat albastru intra fara sa bata la usa, ofteaza si pune în functie magnetoscopul.

- Multumesc, Gégé, spune Jef, ce ne-am face fara tine?

- Ageamiilor, raspunde Gégé, iesind din încapere.

Jef se cazneste sa râda.

- He-he-he! Al naibii Gégé. Bine, prin urmare, sa ne uitam la înregistrarea castingului.

Cei paisprezece ageamii o vad, atunci, pe frumoasa Tamara – cu torsul gol în Wonderbra negru – care declara, privind spre camera si muscându-si buzele:

- E visul meu sa fac meseria aceea, pe lânga... asta. Alerg tot timpul pe la castinguri. Numai ca sunt atâtea fete si e asa de putina treaba...

Tu iei cuvântul la iuteala, zicând ca e un casting pe nepregatite, o manechina exceptionala, pe care ai filmat-o întâmplator si ca se va organiza chiar de mâine un call-back (Call-back (engl.) – rechemare, n.tr.) cu fata asta, pentru ca sa interpreteze textul exact.

Alfred Duler întreaba daca la post-prod va putea fi retusata, ca sa i se mai deschisa nuanta pielii.

- Bineînteles, nici o problema. Va fi cu totul B.A.R. (Bleu-Alb-Rosu – culorile drapelului francez; aici: neaos, n.tr.) (Bleu-Alb-Rosu).

Şefa lui de publicitate, un cârnat cât malu', într-un taior Zara, nu va deschide gura decât o singura data, ca sa spuna:

- Ceea ce trebuie e sa atâte pofta.

Sunt impresionanti, toti oamenii astia pe care nu-i reguleaza nimeni si care, cu toate astea, lucreaza cât e ziua de lunga pentru a aprinde dorinta în milioanele de consumatori.

Producatoarea TV noteaza în carnetel: „O.K. Tamara, sub rezerva call-back si deviz paint-box pentru albit fata”.

Alfred Duler reia cuvântul:

- As vrea sa precizez ca suntem foarte fericiti sa lucram cu Enrique, a carui banda demo e formidabila, mai ales pentru ca stim ca e cineva care stie sa ramâna foarte profesional în abordarea vizuala a reclamei.

(Traducere simultana: „Am ales un realizator docil, care nu va schimba nimic din script-ul vândut”).

- Şi, Enrique, apreciez ceea ce ai spus despre marca. Noi, toti cei de fata, stim ca aici nu suntem la Clubul Poetilor. Este crucial ca logo-ul Madone sa fie bine identificat chiar din prima imagine al filmului.

- Si, si. Yo gandesc sa fac una packshot foarte luminosa.
Atunci, ia cuvântul stilista:

- Spusesem ca ar fi bine daca n-ar fi prea trist la nivelul hainelor.
Flutura niste tec-shirt-uri colorate.

- Putem gasi ceva rosu, lucruri flashy, ca astea.

- Da, zice unul dintre sefii de produs, pentru a-si justifica prezenta la PPM (si, prin extensia, în sânul societatii Madone), bineînțeles, însa trebuie un stilism de demi-sezon pentru ca sa putem folosi filmul tot anul.

- Vis-a-vis de ce s-a spus la reuniunea de pe 12 – adauga cost-controlarea, inspectoare pentru lucrari finite, platita de Madone sa critice tot si, astfel, sa faca tarifele sa scada (cu exceptia tarifelor sale) ar mai trebui un plus de zburdalnicie.

- Evident, întareste Jef, s-a specificat asta pe 12.
Toti tremura ca niste animale (În orig.: flipper (arg.fr.) – a delira sub influenta drogurilor, n.tr.).
Stilista e rosie ca tee-shirt-urile ei.

- Am adus si camasa asta...

Toata lumea se pune pe criticat camasa, pâna în momentul în care observa ca si clientul poarta una la fel.

- Ascultati, spune Charlie, avem un contract de baza, dar pot fi totusi autorizate unele spontaneitati în cursul turnarii, nu?

Toate privirile se întorc spre Alfred – Duler – e – un – bou.

- Sunt obligat sa amintesc ca Madone semneaza un decupaj (Decoupage, fr., imagine, figura destinata sa fie decupata.) si ca, daca nu gasim asta la montaj, filmul se arunca. Exista un contract: în aceasta privinta, sunt categoric.

- Bineînțeles, dârdâie Jef, agentia se angajeaza sa revina cu ceea ce vi s-a aratat.

Și discutia continua tot asa ore în sir. Se lasa seara. Și tu notezi totul, scrupulos ca un grefier – scribul dezastrului contemporan. Fiindca aceasta reuniune nu e un simplu „detaliu” din istoria celui de-al Treilea Razboi Mondial.

- Sa adaugam adverbul „cu lacomie”, pe nota de intentie a turnarii. Este o obligatie.

- Chiar e nevoie de treizeci de secunde? Nu putem spune povestea în douazeci de secunde scurtând toate planurile?

- O.K. o sa taimam (de la time (engl.) – a programa, a masura (timpul), n.tr.) planurile, dar asta risca sa speedeze (de la to speed (engl.) – a grabi, n.tr.) totul.

- O sa fim hiper-cut (de la to cut (engl.) – hiperconcis, n.tr.).

- Din moment ce atributia IPSOS nu are de suferit din cauza asta, cred ca putem sa-l difuzam în douazeci de secunde.

- Sa înlocuim pe nota „cu lacomie” prin „irezistibil”. E foarte important sa punem emfaza (de la to emphasize (engl.) – a pune accentul (pe), a scoate în evidenta, n.tr.) pe chestia asta. Consider ca e o obligatie.

- Trebuie sa fie un produs în fata caruia nu poti rezista. Va amintesc ca o sa pre-testam filmul înainte de antena. Daca studiile noastre asupra consumatorilor nu sunt categorice în privinta asta, bulim filmul.

- Va recitesc nota de intentie: „Consumarea produsului: dupa ce a deschis cutia de MAIGRELETTE, femeia va mânca în mod irezistibil, cu deliciu, precum si cu lingura”.

- Octave, te crezi nostim?

- Am putea vizualiza fata în timp ce merge cu produsul în mâna...

- Ah, nu! Opriti-va imediat! Maigrelette nu-i un iaurt ambulant!

Tu notezi tot ce spun ei, pentru ca e prea adevarat pentru a fi frumos.

- Sa trecem, acum, la reperaje: are cuvântul Tony.

- Noi am visitey mai multey, case în djurul luy Miami. E many possibilities: foarte deschisa sau cu marea garden sau multe mai moderna aici vezi foto e forte terasa, veranda sau se pote într-o ferma traditional, da?

- Ma, zice Enrique, Zony ne dai a ta reco, care está ta recommandacion?

- Eu gasesc che e bine una classic casa, cu peron la fata, e mai draguta pentru tine, eu cred. Nu trebuie facut un lucru plecticos, nu?

- Yo sont okay daca tu está okay.
- Sa ne întoarcem la plan-produs.
- Trebuie sa fie un iaurt care e în viața, nu știu, pus pe iarba, pentru a enfatiza ideea de natura.
- E un produs ludic dar dat în ma-sa de sanatos.
- Valoarea noastră ultima, se screme, până la urma Duler, e dragostea. Clientii nostri cumpara dragoste (asta o sa-i placa Tamarei, te gândești tu). Noi nu vindem un iaurt, vindem lapte de mama! De-aia suntem worldwide ((engl.) – în toata lumea; mondial, n.tr.)! Dragostea e mondiala. Trebuie gândit worldwide! Reflectat worldwide! Cacat worldwide! Asta cred eu ca e vocatia lui Maigrelette.

Deodata, Philippe intra fara sa bata în usa. Zice sa continuam, sa facem ca si cum el n-ar fi acolo; totusi, reluam sedinta de la început, deranjati din când în când doar de soneria mobilului sau pe care nu l-a închis.

- E o femeie de femeie. Are un blug simplu, vezi, un tee-shirt cu mâneci lungi, trebuie suprasubliniat ca e relaxata, dar eleganta.

- E Sharon Stone pe brun si mai în junior.
- Sunteti sigur ca madam' Michu din Valenciennes o sa se recunoasca în ea?
- Atentie: ea e middle class.
- Nu pare prea europeana.
- N-avem nimic împotriva magreboienilor, dar riscam ca tinta sa nu se identifice cu ea.
- E doar nitelus mai „sudica”, asta e tendinta, la moda sunt tenurile mate à la Inès Sastre - Jennifer Lopez – Salma Hayek – Penelope Cruz.

- Care-i aia Salma Hayek?
- Enrique a vazut 80 de fete si ea prinde cel mai bine lumina.
- Este absolut în ton cu marca, libera, senzuala, totalmente MAIGRELETTE.
- Està magnifico.
- Very cute ((engl.) – istet, dragut, nostim, n.tr.).
- Care-i aia, Salma Hayek?
- Ce-i drept, transmite o emotie catre camera.
- Nu sunt împotriva validarii acestei alegeri dupa vizionarea call-back-ului.
- „Ambianta de tara, linistita, dar dinamica. Iarba va trebui sa fie verde, însa mediteraneana. Sunete naturale, pasarile cânta”.

- Va trebuie sa ne gândim sa montam niste greieri, la mixaj.
- Care-i aia Salma Hayek?
- E o gagica din moda latino.
- E pe coperta la *Vogue*-ul englezesc din septembrie.
- N-o știu.

Stilista, stând sa faca o criza de nervi, însira pe masa douazeci de perechi de ochelari pentru ca sa-i aleaga chiar clientul pe cei ce vor fi purtati pe cap de Tamara. Dupa douazeci de minute, se ia, în fine, hotarârea de a fi adusi toti la turnare, iar alegerea sa fie facuta pe loc. (prin urmare, se ia hotarârea de a nu se hotari nimic).

- Muzica: cinci muzicieni au trimis macheta. Le ascultam?

Demo 1:

- Prea de ultimul racnet.

Demo 2:

- Prea hard.

Demo 3:

- Prea kitsch.

Demo 4:

- Prea lent.

Demo 5:

- Prea cheap. ((engl.) – ieftin, lipsit de valoare, n.tr.)

- „Pentru actiune, noteaza producatoarea, de cerut muzicienilor sa revada lucrarile”.

- Ma opun contra-plonjeurilor pe planul degustare. Mi-e teama sa nu fie deformata fata. Mi-ar placea mai mult ceva asa, mai clasic, la nivel de branding.

În acest moment, Charlie tocmai câștiga un prânz la Apicius:

- Credeti ca e o chestie anxiogena? Am putea-o minora.

Atunci, Presedintele Philippe se ridica, si, înainte de a parasi reuniunea, se întoarce spre producatoarea TV a agentiei:

- Foarte buna reuniunea, Martine, bravo, e o treaba foarte buna, esti noua aici? Îți urez bun-venit la Rosse, Marc a facut bine ca a angajat oameni hiper-eficienti, ca tine.

- Philippe, ma cheama Monique si se împlinesc cinci ani de când lucrez aici, i-a trântit, atunci, producatoarea TV, cu o raceala cât se poate de scuzabila.

7

Și iata-ne acum subtire de-a binelea (Joc de cuvinte. Aluzie la produsul Maignelette (Subtirica), n.tr.).

Ai pierdut 17 kile în trei luni. Nu te mai alimentezi decât pe nas. În fiecare dimineata te trezesti cu un bloc de creta solida în nasul tau ca de ghips. Ajungi la birou dupa-amiaza, la ora 5 si 35. Când Marc Marronnier îți face observatie, îi raspunzi:

- Fac greva pâna ma zbori.

- Dar ce ai? Vrei o marire?

- Nu, vreau sa las toate balta, de-adevaratelea.

- Cine te-a chemat? CLM? BDDP?

- Da' de unde, vreau sa ma opresc! Nu înțelegi ca sunt pe punctul de a crapa? Uita-te cum am slabit!

- Faptul ca semeni cu Kate Moss nu e un motiv pentru ca sa fii concediat.

- Dar o sa mor de tumoare la creier!

- Imposibil, n-ai creier!

- Dar eu sunt din ce în ce mai putin pe unda cu publicul.

- Știu, dar avem nevoie de tine, ca sa vorbești cu CSP.

Porti un costum Eric Bergère, o camasa Hedi Slimane, facuta pentru Saint Laurent Rive Gauche-Barbati, pantofi Berluti, un ceas Royal Oak de la Andemars Piguet (asteptând un Samsung Watch Phone, care va fi si telefon mobil), ochelari Starck Eyes, slipi Banana Republic cumparate la New York. Esti proprietarul unui apartament de cinci camere în Saint-Germain-des-Prés, decorat de Christian Liaigre. De asemenea, detii:

- o combina hi-fi Bang & Olufsen verticala cu lectori de CD-uri programabile de la distanta;

- un televizor Cosmo bi-banda GSM echipat cu un data-fax integrat;

- sase scaune Louis XV mostenite de la bunici;

- un taburet „Barcelona” de Mies van der Rohe;

- o biblioteca Jean Prouvé, continând integrala „Pléiade” (niciodata deschisa);

- un video tri-standard Sony;

- noul Flat TV Philips;

- un lector DVD portabil Sony Glasstron;

- un Lounge Chair Charles Eames /1956);

- un Playstation Sony;

- un frigider cu usa dubla General Electric (umplut cu caviar oscioetru Petrossian, ficat de gâsca cu trufe, semipreparat, de la Pétite Auberge si sampanie Cristal Roederer) cu un congelator urias si cu distribuitor automat de cuburi de gheata;

- o camera numerica Sony PC 1 (360 de grame, 12 cm înăltime, 5 cm latime);

- un aparat foto numeric Leica Digilux Zoom;

- 24 de pahare de cristal Puiforcat;

- trei stampe originale de Jean-François Jonoelle;

- un Basquiat de trei metri patrati si un desen de David Hockney;

- un afis de Jean Cocteau;

- o masuta joasa de abanos Modenatura;

- câteva originale de Pierre Le Tan, Edmond Kiraz, René Gruan, Jean-Jacques Sempé, Jean-Philippe Delhomme, Voutch, Mats Gustafson;

- un lampadar Urban Outfitter;
- 8 perne bej cu alb din pashmina, de la Maisons de Famille;
- autograful înramat al Laetitei Casta;
- portretele tale facute de Mario Testino, Ellen von Unwerth, Jean-Baptiste Mondino, Bettina Rheims, Dominique Issermann;
- pozele tale alaturi de Inès Sastre, Gérard Dépardieu, Ridley Scott, Eva Herzigova, Naomi Campbell, Carla Bruni, David Lynch, Therry Ardisson;
- o crama plina cu primele clasate dintre marile soiuri bordeleze, livrate de pivnitele Angé (Bul. Haussmann, nr. 116, Paris): Chasse-Spleen, Lynch Bages, Talbot, Petrus, Haut Brion, Smith Haut Lafitte, Cheval Blanc, Margaux, Latour, Monton Rothschild...;
- o mie de compact discuri, DVD, CD-romuri si casete VHD;
- un BMW Z3, cu locul lui de parcare - închiriat cu anul – sub Café de Flore;
- o sosie homeless, în fata casei;
- cinci perechi de Berluti, trei perechi de Nike Air Max, o pereche de Adidas Micropacer (cu cronometru integrat si microcomputer care masoara distanta parcursa);
- trei paltoane din casmir Hermès si trei de antilopa Louis Vuitton;
- cinci costume Dolce e Gabbana si cinci Richard James;
- **Sumo**, cartea gigant cu fotografii de Helmut Newton, aparuta la editura Taschen (50x70 cm), cu suportul ei desenat de Philippe Starck;
- cinci blugi Helmut Lang si cinci perechi de mocasini Gucci;
- douazeci de camasi Prada si douazeci de tee-shirturi Muji;
- zece pulovere din casmir Tsé, cu firul în 18, de la Huysen Chalayan si zece Lucien Pellat-Finet (tot ce nu e de casmir te zgârie în mod insuportabil, în afara de vigonia);
- un dulap continând integrala colectiei APC, pe ultimele zece sezoane;
- un taplon de Ruben Alterio;
- zece perechi de ochelari de soare Cutler and Gross;
- o baie echipata, în întregime, în Calvin Klein (prosoape de baie, halate, port-savon, produse cosmetice, parfumuri, cu exceptia lotiunilor care vin de la Kiehl's din New York);
- iMac-ul roz pe care e redactata cartea asta, un iBook oranj conectabil la Internet, fara cablu, si o imprimanta color Epson Stylus 740.

Majoritatea celorlalte obiecte pe care le detii vin de la Colette. Daca nu vin de la Colette, înseamna ca vin de la Catherine Memmi. Daca nu vin nici de la Colette, nici de la Catherine Memmi, înseamna ca nu esti la tine acasa.

Rareori cinezi la restaurante cu preturi sub 100 euro de persoana. În calatorie, dormi numai la hoteluri Relais si Châteaux. Se fac trei ani de când nu mai iei avionul decât la Business Class (altfel, faci cârcei când dormi), învelit cu o cuvertura de casmir (altfel te înțeapa; vezi mai sus). Cu titlu de informatie, un bilet dus si întors Paris-Miami costa 62.000 de franci (10k euro).

Cu toate lucrurile astea, care îti apartin, si cu viata asta, pe care o duci, logic, esti obligat sa fii fericit. De ce nu esti? De ce îti îndesi încontinuu nasul în „zapada”? Cum poti fi nefericit cu 2 milioane de euro în banca? Daca esti la capatul atei, atunci cine e la capatul celalalt?

Deunazi, ai izbucnit în lacrimi în fata magazinului Bonpoint de pe strada Universitatii. În fata patuturilor de lemn alb, a lampilor în forma de ursulet, a botoseilor gris-perle pentru copiii de trei luni, a salopetelor de 55 de euro a unui minipulover de 94 de euro te jeleai ca un tâmpit, iar clientii ieseau îngroziti din magazin, convinsi ca bietul tip care bârâia în fata pravaliei își pierduse copilul într-un accident de masina, tu însa n-ai avut nevoie de accident ca sa-ti pierzi copilul.

Te duci sa te trotilezi în bucataria ta gigantica. Te îndrepti spre frigiderul ultra-modern. Te oglindesti în el. Nervos, apesi pe distribuitorul de cuburi de gheata. Paharul tau de Absolut da pe dinafara de cuburi. Continui sa apesi pe maneta pâna când pardoseala bucatariei se acopera de ice-cubes. Apoi, programezi masinaria pe „gheata sparta”. Ninge pe marmura neagra. Îti contempli chipul în frigiderul cel mai scump din lume. Era mai usor sa ai un comportament de celibatar întârziat, când stiai ca acasa exista cineva care te astepta cu dragoste. Esti atât de drogat, ca îti sugi votca cu paiul. Simti ca se apropie colapsul. Îti vezi decaderea în oglinda: stiai ca, din punct de vedere etimologic, „narcisic” si „narcotic” vin din acelasi cuvânt? Ai golit, pe jos, rezervorul de gheata. Aluneci si te pomenesti lungit pe zece centimetri de gheata

sparta. Te îneci în cuburi reci. Ai putea adormi în mijlocul acestor mii de aisberguri. Sa te scufunzi ca o maslina la fundul unui pahar urias. Absolut Titanic. Plutesti pe un patinoar artificial. Obrazul înghetat îți adera la pardoseala. Cu ce e sub tine ai putea sa racoresti un regiment; si chiar tu esti o armata în plina retragere din Rusia. Sugi pardoseala. Îți înghiti sângele care curge, din nas, direct pe gât. Înainte sa-ti pierzi cunostinta, mai ai timp doar ca sa chemi, pe mobil, Ambulanta.

NE ÎNTÂLNIM IMEDIAT DUPĂ... ASTA

UN TÂNĂR INTRĂ ÎNTR-O SPĂLĂTORIE AUTOMATĂ. SE OPREȘTE ÎN FAȚA UNEI MAȘINI DE SPĂLAT ENORME, DE 2 METRI ÎNĂLȚIME. BAGĂ MAI MULTE MONEDE ÎNTR-O FANTĂ, APOI SCOATE DIN BUZUNAR UN PACHET DE DETERGENT ARIEL, ÎȘI TOARNĂ PUȚIN ÎN PALMĂ ȘI ÎL TRAGE PE NAS. ÎȘI SCUTURĂ CAPUL, PARCĂ ÎNVIORAT DE PRAFUL ARIEL, PE CARE L-A TRAS PE NĂRI. APOI, DESCHIDE HUBLOUL MAȘINII DE SPĂLAT ȘI INTRĂ ÎNĂUNTRU CU TOTUL, FĂRĂ SĂ-ȘI SCOATĂ HAINELE. SE AȘEAZĂ TURCEȘTE ÎN CUVĂ. CÂND ÎNCHIDE UȘA, MAȘINA SE PUNE ÎN FUNCȚIUNE. ESTE TRÂNTIT DE ACOLO-ACOLO, STROPIT CU APĂ CALDĂ. CAMERA SE ÎNTOARCE CU 360° PENTRU A ARĂTA ROTAȚIA RAPIDĂ DIN INTERIORUL TAMBURULUI.

DEODATĂ, MIȘCAREA SE OPREȘTE. DIN MAȘINĂ, BĂRBATUL ZĂREȘTE O TÂNĂRĂ FOARTE SEXY, ÎN MINIJUPĂ, CARE INTRĂ ÎN SPĂLĂTORIE. TÂNĂRA SE DUCE SPRE MAȘINA GIGANTICĂ. VĂZÂNDU-L PE BĂRBAT ÎNĂUNTRU, DESCHIDE HUBLOUL ȘI ÎI ZÂMBEȘTE. EL SCUIPĂ O GURĂ DE APĂ ȘI CLĂBUCI. EA SURÂDE, VĂZÂND PACHETUL DE ARIEL PUS ÎN FAȚA MAȘINII, ÎȘI BAGĂ MÂINILE SUB FUSTA MINI ȘI ÎȘI SCOATE CHILOȚII, PE CARE ÎI ARUNCĂ PESTE TÂNĂRUL DIN TAMBUR, ÎNAINTE DE A ÎNCHIDE IAR HUBLOUL ȘI DE A REPUNE ÎN FUNCȚIUNE MAȘINA. TÂNĂRUL MOARE ÎNECAT, SCOȚÂND BULE DE AER ÎN FAȚA GEAMULUI.

LOGO ȘI PACKSHOT ARIEL – SLOGAN: „ARIEL ULTRA. CURĂȚENIE ULTRA CHIAR ÎN MAȘINĂ”.

III

EI

„Venise vremea în care tarile bogate, împânzite de industrii, acoperite de magazine, descoperiseră un nou crez, un proiect demn de eforturile depuse de om de mii de ani încoace; sa faca din lume o singura si uriasa întreprindere”.

RENÉ-VICTOR PILHES

Cel ce blestema, 1974

1

Conform Crucii Rosii, un miliard de persoane traiesc în bidonville-uri (*Bidonville*, fr. – zona suburbana, mahala.), dar asta nu l-a împiedicat pe Octave sa-si regaseasca pofta de mâncare: priviti-l cum își roade unghiile; e un început. Marrionnier l-a trimis într-o cura de dezintoxicare, de o luna, la casa de sanatate Bellevue (Strada Onze Novembre, nr. 8, Meudon), pentru ca Centrul Kate Barry din Soissons pusese afisul „ocupat”. Patronii din domeniul creatiei sunt ca medicii-dealeri din Turul Frantei: își dopeaza campionii pentru performanta si îi dreg când sunt avariati. Iata de ce Octave a trecut din CP în CP – din casa particulara în clinica.

În fiecare dimineata, se duce în parc, face slalom printre stejarii centenari si bolnavii psihici. Nu citeste decât scriitori sinucigasi: Hemingway, Kawabata, Gary, Chamfort, Seneca, Rigaut, Petronius, Pavese, Lafargue, Crevel, Zweig, Drieu, Montherlant, Mishima, Debord, Lamarche-Vadel, fara sa le uiti pe fete: Sylvia Plath si Virginia Woolf. (Cineva care nu citeste decât autori sinucigasi, este cineva care citeste mult). Ca sa faca goange, asistentii lui i-au trimis prin Chronopost un pachet de faina. Psihiatrul sau n-a apreciat gluma. Charlie i-a *teleîncărcat* / uploadat pe iBook un film în care o gagica are un pumn în *fofeaza* / pizda si cu un altul în *fund* / cur. El a început iar sa zâmbeasca. Tratamentul experimental cu BP

897 trebuia sa-l scape total de urmarile sevrăului de cocaina. Dacă toate merg bine, în curând va putea sa se uite la un card bancar fara sa stranut.

În sala de mese, întâlnește noi boli. De exemplu, vecinul sau de etaj îi declara ca e sidofil (o noua perversiune sexuala).

- Filmam fetele care se lasau calarite, fara cauciuc, de un complice atins de sida. Fata, bineînțeles, nu stia niciodata. După aia, o filmam pe sest când se ducea la un laborator, ca sa-si ia rezultatul testului. Momentul care ma facea sa juisez era fața cu care fata descoperea ca e seropozitiva. Ejaculam când deschidea plicul. Eu am inventat sidofilia. Dacă ai sti ce bine e când le vezi izbucnind în plâns, la iesirea din laboratorul de analize, cu foaia lor „HIV+” în mâna. Dar m-am oprit, pentru ca politia mi-a luat toate casetele. Oricum, o sa mor în curând. Dar sunt bine acum, sunt bine. Sunt bine. Acum îmi merge bine acum sunt bine sunt bine sunt bine sunt bine sunt bine acum sunt bine.

Îl apuca fătăiala, își îmbaloseaza cu puțin piure de morcovi barbia plina de tulle.

- Și eu, zice Octave, sufar de o psihopatie sexuala destul de ciudata. Sunt trecutofil.

- Ah? Da' asta ce mai e?

- O perversiune care ma facea sa fiu obsedat de o fosta. Dar si eu sunt bine sunt foarte bine acum îmi merge îmi merge bine bine acum foarte bine sunt bine bine bine bine.

Sophie n-a venit sa-l vada. Macar era la curent cu internarea lui? După trei saptamâni, Octave a râs de multe ori, privindu-i pe schizofrenicii care se strâmbau prin gradina: acest spectacol i-a amintit de agentie.

- Viata este alcatuita din copaci, din maniaco-depresivi si din veherite.

Da, se poate spune ca, acum, e mai bine: își face laba de sase ori pe zi. (Gândindu-se la Anastasia, care linge *fofeaza* / vaginul Edwinei care îi bea sperma lui). (Bun, de acord, poate ca Octave nu e complet restabilit).

În orice caz, pentru el, venise vremea sa se schimbe. Prea era din anii 80, cu prafurile lui, cu costumele lui negre, cu malaiul lui si cu cinismul lui de doi bani. Moda evoluase: nu mai trebuia sa-si etaleze reusita si munca, ci sa faca pe pârilitul si sa aiba un aer de pierde-vara. Nivelul scazut era obligatoriu în primii ani ai noului secol. Stahanovistii profesionali cautau sa semene cât mai mult posibil cu somerii lefteri. Gata cu stilul Séguela – zgomotos, bronzat – îmbratarat – vulgar si cu reclamele cu stururi venetiene sau cu un ventilator pe tavan, filmate de Ridley Scott. În publicitate au fost mode ca peste tot: în anii 50, era calamburul; în anii 60, comedia: în anii 70, gasca de tineri; în anii 80, spectacolul; în anii 90 decalajul. De acum, trebuia sa porti o pereche de Adidas vechi, un tee-shirt Gap gaurit, un jean imputit Helmut Lang si sa-ti tai barba în fiecare zi, ca sa para de trei zile. Trebuia sa ai parul gras, zuluși, caciulita, sa faci mutre ca în revista Dazed & Confused si sa vinzi filme alb-negru în care niste lungani anorexici cânta la chitara cu pieptul gol. (Sau cu limuzine care ruleaza la ralenti, pe fond verzui, în culori saturate, si plozi portoricani care joaca volei în ploaie). Cu cât erai mai înfiorator de burdusit cu mangoti (o data cu Internetul, averile capatasera trei zerouri suplimentare), cu atât aveai mai tare aerul unui *homeless*. Toti noii miliardari purtau bascheti putreziti. Octave hotărâse de altfel ca, la iesirea din balamuc, sa ceara sfaturi de stilism de la sosia lui, boschetarul.

- Curioasa impresie: când eram mic, anul 2000 parea ceva de science-fiction. Trebuie sa fi crescut de atunci, pentru ca, în prezent, anul 2000 e anul trecut.

Octave a avut destul timp sa mediteze în aceasta casa mare cladita la sfârșitul secolului XIX. S-ar zice ca, la Meudon, timpul trece mai încet. Octave se preumbla pe pajiste si ia de jos o pietricica în vârsta de doua mii de ani. Spre deosebire de tuburile cu pasta de dinti, pietricelele nu mor niciodata. O arunca departe, sub un copac; ea va fi acolo si în momentul în care cititi aceste rânduri. Pietricica își va petrece, poate, urmatorii 2000 de ani în acelasi loc. Asta e: Octave este gelos pe o piatra.

El noteaza:

Da-mi parul tau de abanos,

si trupsorul viguros,

Sarea din ochiu-ti lacrimos,

Albastrul lui cel riguros.

dar, neavând cui sa-i adreseze acest catren, i-l ofera amicului sau, sidofilul, înainte de a pleca din casa Bellevue.

- Trimite-i-l uneia dintre victimele tale. Ai sa vezi, poate fi excitant sa privesti reactia unei femei care citeste si altceva decât un rezultat pozitiv la testul HIV.

- Da-mi sa vad... Ah, nu, esti nebun, nu, nu, poemul tau prea aduce a serial-killer.

2

Octave a asteptat seminarul din Senegal pentru a-si face come-back-ul antreprenorial. La Rosse e ca la armata: din când în când, e nevoie de „permisii”; firma le numeste „seminare de motivare”. Asta înseamna 250 de persoane în autobuze care circula spre aeroportul Roissy. Multe dactilografe maritate (fara barbatii lor), contabili neurastenici (fara anxioliticele lor), conducatori paternalisti, o telefonista cu urechi de spaima, o mastera devenita top-model de când si-o trage cu Dru (directorul de la relatii umane, n.tr.) si câtiva copywriteri care se gâdila ca sa râda, pentru a aduce a copywriteri. Toti cauta ca la Karaoke, la nevoie inventeaza cuvintele. Toti se asteapta la multe prostituate locale ale caror farmece le-au fost laudate de Dorothy O’Leary, o prietena reporter la France 2. Cât despre Odile, 18 ani, spate gol, bandana în par, sandale-papuc în picioare, sac de blugi în banduliera, suga un Chupa-Chups cu Coca-Cola. Ea „îsi pune întrebări”. Cum recunosti o fata de 18 ani? Usor: n-are riduri si nici pungi sub ochi, obrazii îi sunt rotunzi ca ai bebelusilor, îl asculta pe Will Smith la walkman si „îsi pune întrebări”.

Odile a fost angajata ca redactor stagiar în lipsa lui Octave. Nu iubeste decât banii si celebritatea, dar face pe naiva. Toate fetele noi fac asa: îsi tin gura întredeschisa si boldesc niste ochi mirati, ca Audrey Marnay într-o scrie foto de Terry Richardson; în prezent, culmea arivismului e sa faci pe inocentul. Odile îi povesteste lui Octave cum s-a dus de una singura sa-si faca piercing în limba, într-o sâmbata dupa-amiaza:

- Nu, nici o anestezie, baiatul care tatueaza se multumeste sa-ti tina limba cu u cleste si sa-si înfiga cuiul înăuntru. Dar te asigur ca nu e dureros, doar te jeneaza pentru când manânci, în fine, la început, mai ales ca, la mine, s-a infectat si tot ce haleam avea gust de puroi.

Ea îsi tine la ochi ochelarii negri („sunt lentile corectoare”), nu citeste decât reviste anglo-saxone (*Paper, Talk, Bust, Big, Bloom, Surface, Nailon, Sleazenation, Soda, Loop, Tank, Very, Composite, Frieze, Crac, Boom, Hue*). Se aseaza lângă Octave si, când îsi scoate castile, o face doar pentru a spune ca ea nu se mai uita la televizor „doar la Arte, din când în când”. Octave se întreaba ce naiba o fi învărtind el acolo (mereu aceeasi întrebare, de când s-a nascut). Odile îi arata un bloc-turn de pe marginea autostrazii:

- Uite... Cetatea celor 4000. Acolo stau eu. Lângă Stade de France. Noaptea, cu reflectoarele, e frumos ca la *Independence Day*.

Cum Octave nu-i raspunde, ea profita pentru a-si compara epilatia cu a unei colege.

- Am fost la cosmeticiana în dimineata asta. Epilatia laser te doare super rau, mai ales când îti pui costumul. Dar, în fine, sunt multumita ca m-am epilat pe viata.

- Sa-mi aduci aminte sa cumpar crema de epilat de la aeroport.

- La ce ora ajungem la Dakar?

- Pe la miezul noptii. Eu o sa dau buzna direct la night. Nu-s decât trei seri, trebuie rentabilizate.

- Rahat, mi-am uitat caseta cu Lara Fabian!

- În avion, ca sa nu ma deshidratez, ma demachiez, îmi fac un peeling si, pe urma, pac! crema hidratanta.

- Eu îmi fac unghiile. În timp ce alea de la picioare se usuca, ma apuc de alea de la mâini.

Octave încearca sa fie cât mai adunat. Trebuie sa faca fata fara zapada, sa accepte realitatea non boost-ata (În original: non boostée – termen, derivat din **boost** (arg.engl.) – a aprecia, a lauda, aici: nemasluita, n.tr.), trebuie sa se integreze în societate, sa respecte oamenii, trebuie sa intre în joc. Vrea sa iasa din ospiciu sub bune auspicii. De aceea, lanseaza acest balon-sonda:

- Fetelor, ce-ati zice de una mica, cu mine, reparator si tânjitor?

Ele sar cu gura, iar lui îi place:

- Vai de tine, prapaditule!

- Mai bine crap!

El zâmbeste.

- Faceti o mare greseala. De multe ori, fetele zic da ori prea târziu, când baietii au renuntat, ori prea devreme, când ei nu le-au cerut nimic.

- ...

- În afara de asta, sunt gata sa cotizez pâna la cinci mii de parai.

- Ei, nu, îl auzi? Ne ia de curve.

- Te-ai uitat la tine? Nici macar pentru o suta de catralioane.

Octave râde din cale afara de tare:

- Va semnalez ca si Casanova își platea deseori metresele, nu e nimic dezonorant în asta.

Apoi, le arata ecografia primita prin posta.

- Uitati-va la viitorul meu copil. Nu vi se pare, dintr-o data, ca sunt hiper-înduiosator?

Dar ia o leapsa meritata. Cetatea celor 4000 mii se micsoreaza în parbrizul din spate. Octave nici macar nu mai stie sa faca agataminte. Nu mai crede îndeajuns în chestia asta. Daca exista vreun lucru care nu e compatibil cu ironia, ala este seductia. Una dintre fete îl întreaba:

- N-ai cumva o revista de decoratiuni interioare?

- Care: *Newlook?* *Playboy?* *Penthouse?*

- Ha. Ha. Tot caraghios ai ramas, sarmane Octave.

- Știi ca devii vulgar? Credeam ca te-au reparat la cap.

- Se pare ca nu si-au terminat treaba. Te-ai alzheimerizat de tot.

Octave își lasa ochii în jos si își privește picioarele comprimate într-o pereche de pantofi violeti (valoare: un SMIC (salariu minim interprofesional de crestere, echivalent cu salariul minim pe economie n.tr.) de fiecare picior). Apoi își înalta capul si se vaicareste cu voce tare:

- Gata cu gluma. V-ati gândit vreodata, domnisoarelor, ca toti oamenii pe care îi vedeti, toti boii pe care-i întâlnești în rablele lor, toate aceste persoane, absolut toate, fara exceptie, vor muri? Ăla de acolo, de la volanul masinii lui Audi Quattro? Și ea, cvadragenara gâlgâind de energie, care tocmai ne-a depasit într-un Mini Austin? Și toti locuitorii acestor imobile, pititi în dosul ineficientilor pereti anti-zgomot? V-ati imaginat macar muntele de cadavre pe care îl reprezinta? De când exista planeta, 80 de miliarde de fiinte umane au stat pe ea. Pastrati în minte aceasta imagine. Noi pasim peste 80 de miliarde de morti. Ati vizualizat oare ca toate aceste fiinte ce beneficiaza de amânarea pedepsei formeaza un viitor maldar de cadavre gigantice, un pachet de corpuri ce vor puti în curând? Viata e un genocid.

Gata, acum chiar ca a stricat atmosfera. Este multumit de el. Își pipaie cutia verde, de Lexomil, din buzunarul bluzonului de antilopa Marc Jacobs. Îl linisteste, asa cum pastila de cianura îl linistea pe eroul din Rezistenta, înainte de interogatoriul luat în strada Lauriston, cu saizeci de ani în urma.

3

Avionul e plin de publicitari. Daca s-ar zdrobi, ar fi un început de victorie a Sinceritatii. Dar viata e în asa fel facuta încât avioanele cu publicitari nu se prabuesc. Avioanele care se zdrobesc sunt pline de oameni nevinovati, de îndragostiti sentimentali, de binefacatori ai omenirii, de Otis Redding, de Lynyrd Skynyrd, de Marcel Dadi, de John-John Kennedy. Ceea ce le confera atât aroganta comunicatorilor bronzati e certitudinea ca sunt la adapost: se tem mai mult de crashurile bursiere decât de crash-urile aeriene. Octav zâmbeste batând aceasta fraza pe iBook-ul sau. Este important, este bogat, este înfricosat – toate astea sunt compatibile. Bea o votca cu lamâie la clasa Espace 127. („La Espace 127, veti descoperi, cu placere, scaune ergonomice si confortabile. Ele se înclina la 127 de grade, caci acesta este unghiul pe care si-l ia, în mod natural, corpul în stare de imponderabilitate. Echipate cu telefon, video individual si casca anti-zgomot, scaunele de la Espace 127 va ofera un confort ideal pentru munca si destindere” zice o body-copie din „Air France Madame”).

La Business Class, planificatorii strategiei le curteaza pe cumparatoarele de arta; directorii generali adjunti le vraiesc pe producatoarele TV; un coordonator international mângâie coapsa unei directoare de dezvoltare. (Într-o întreprindere, le recunosti la iuteala pe fetele care se culca cu un coleg: sunt singurele care se îmbraca sexy). Aceasta paranteza foloseste la: „strângerea legaturilor în sânul personalului dintr-o întreprindere si optimizarea comunicarii interne la nivel de resurse umane”. Octave a fost educat sa accepte aceasta ordine a lucrurilor si, apoi, viata fiind un scurt rastimp ce ne este lasat pe o piatra care se învârteste la nesfârșit în spatiu, de ce sa pierzi acest scurt rastimp pentru ca sa pui la îndoiala, fara încetare, ORGANIZAȚIA? Mai bine accepti regulile jocului.

- Suntem dresati pentru a accepta. Eu surfez deasupra haului. E cineva aici care sa aiba bunavointa de a mi-o trage sub coada o data pentru totdeauna?

Altadata, provocarile lui stârneau zâmbete, acum provoaca mila.

- Dupa toate câte au facut oamenii pentru Dumnezeu, ar trebui totusi sa-si dea si el osteneala sa existe, nu credeti?

Singurătate în mijlocul multimii. El își întreaba fara oprire telefonul, dar acesta îi repeta:

- „Casuta dumneavoastra vocala nu contine nici un mesaj nou”.

Octave adoarme în fata unui film cu Tom Hanks (mai mult decât actor: un somnifer). Viseaza o sedinta de shooting în Bahamas, unde inspecteaza cu degetele savarina epilata si uda a Vanesei Lorenzo si a lui Heidi Klum. Nu mai scrâsteste din dinti. Se crede iese la liman. Îsi imagineaza ca are o detasare, un al doilea plan, o distanta fata de toate astea. Cu un suspin discret, își polueaza blugii 501 de la Levi Strauss (colectia „Tristes Tropiques”, toamna-iarna 2001).

Și iata, Întreprinderea a aterizat. Întreprinderea si-a recuperat bagajele. Întreprinderea a urcat iar într-un autocar. Întreprinderea cânta cântece de Fugalin, fara sa-i înțeleaga pesimismul dus la extrem: „Cânta viata cânta / Ca si cum ar trebuie sa mori mâine” si „Pâna mâine, poate, / Sau chiar pâna la moarte”. Octave înțelegea, în sfârșit, de ce nava spatiala din *Star Trek* se numeste *Enterprise*: Rosserys si Withcraft au aerul unei aeronave pierdute la dracu-n praznic prin vidul interstelar, în cautare de viati extra-terestre. În afara de asta, o droaie de colegi au urechile ascutite.

Abia ajuns la hotel, Întreprinderea se disperseaza: unele producatoare sar în piscina, altele sar pe unii de la marketing, restul se duc la culcare. Cei care n-au somn se duc sa danseze la Roll's, cu Odile si toti sâni ai. Octave îi urmeaza, comanda o sticla de Gordon's si accepta sa traga niste iarba. Pe plaja, lucrurile sunt clare. Fetele black la rendez-vous. Una dintre ele spune:

- Vino-n camera mea.

Dar, cum ea are un accent de Conakry, Octave înțelege:

- Vino'n aia mea.

E nostim. Minciuna e reciproca, asa ca lucrurile se aranjeaza. El îi pune mâna pe obraz, murmurând:

- Scumpo, mie nu-mi place sa reglez fetele, prefer sa le pierd.

Aflat sub înalta protectie a armatei senegaleze, complexul turistic din Saly cuprinde cincisprezece hoteluri: agentia si-a pus ochii pe Savana, care cumuleaza dormitoare climatizate, doua piscine luminate în toiul noptii, terenuri de tenis, un mini-golf, un centru comercial, un cazinou si o discoteca, totul pe malul Oceanului Atlantic. Africa s-a schimbat de când Hemingway venea aici la safari. Acum este cu precadere un continent pe care lumea occidentala îl lasa sa moara (sida a ucis aici doua milioane de persoane, mai ales pentru ca laboratoarele farmaceutice care fabrica triterapiile – de exemplu, firma americana Bristol-Myers-Squibb – refuza sa scada pretul medicamentelor). Un loc ideal pentru remotivarea personalului de nivel mediu: pe acest pamânt devastat de virus si de coruptie, în mijlocul razboaielor absurde si a genocidelor recente, micul personal capitalist își recapata încrederea în sistemul care îl face sa traiasca. El își cumpara masti tipice, din lemn de abanos, își fabrica amintiri, crede uneori ca face schimb de pareri cu bastinasii, trimite vederi însorite pentru a-si face geloase familiile întepenite n iarna pariziana. Africa este aratata publicitarilor ca un contra-exemplu, pentru a-i zori sa se întoarca acasa, usurati sa constate ca, în alta parte, e mai rau. Atunci, restul anului devine acceptabil: Africa serveste ca martor contrastiv. Bogatii au motive pentru a trai fiindca saracii mor.

Toti se avânta în valuri pe scutere de mare, iau poze cu polaroidul, nimeni nu e interesat de nimeni, toata lumea poarta slapi. În Africa, albul care i se adreseaza unui negru nu mai are condescendenta rasista a colonialistilor de odinioara; de acum, totul e mult mai violent. De acum, el are privirea preotului care îi da condamnatului la moarte ultima împartasanie.

4

Frânturi din dialogurile purtate pe marginea piscinei de la Savana Beach Resort.

O asistenta de directie (scuturându-se): - Ce buna e!

Octave: si tu la fel.

O sefa de trafic (muscând dintr-un mango): - Am pofta de ceva sanatos.

Octave: si eu.

O directoare artistica junioare (îndreptându-se spre bufet): Halim?

Octave: Pe cine?

Motivarea merge ca-n brânza. Dimineata e consacrata reuniunilor de autosatisfactie unde bilantul întreprinderii e urcat în slavi. Termenii „autofinantare” si „amortizare multianuala” sunt folosite deseori, pentru a justifica absenta primei de sfârșit de an. (În realitate, toti banii câștigati de filiala sunt depusi, la sfârșitul exercitiului, la picioarele câtorva chelbosi batrâni de pe Wall Street, care nu vin niciodata la Paris, fumeaza trabuc si nu spun multumesc. Ca si vasalii medievali sau ca victimele razboaielor punice, sefii de la E & W Franta depun în fata actionarilor prada acelui an, tremurând cu gândul la creditul pentru resedinta lor secundara, care trebuie rambursat).

Dupa amiaza are loc o sedinta de autocritica constructiva, în scopul determinarii cailor de îmbunatatire a productivitatii mercantile. Octav a contractat *la turista* ((sp.) – diaree, n.tr.), punându-si parea multe cuburi de gheata în ginul tonic. Philippe, Presedintele si Marc Marronnier îl iau deoparte din când în când, cam în genul, „vezi, suntem multumiti ca ai scos-o la capat, nu luam în discutie năzbâtiile tale, dar avem un surâs complice si înțelegator fiindca suntem niste patroni moderni si cool; nu demisionezi, de acord?” Ceea ce nu-l împiedica pe Philippe sa-i reaminteasca lui Octave cât este de cruciala turnarea MAIGRELETTE pentru bunele relatii ale agentiei cu grupul Madone.

- Tocmai am avut cu ei un Strategic Advertising Committee si ne-am luat în clont serios de tot.

- Fii pe pace, dragul meu Presedinte, de data asta, n-am sa vomit peste client. De altfel, stii ca am gasit fata ideala pentru film.

- Da stiu, araboica aia... O sa trebuiasca sa mi-i retusezi la post-prod.

- Nici o grija, e trecut în buget. Îti dai seama de toate câte se pot face în ziua de azi: iei o fata care are un cur frumos si îi lipesti chipul alteia, picioare de la a treia, mâini de la a patra, sâni de la a cincea. Facem patchwork-uri ((engl.) – cârpeala, n.tr.) umane, suntem niste people-jockeys!

- Pentru turnarea filmului astuia, poate ar trebui sa angajam un chirurg estetician în locul unui realizator.

Octave nu mai încearca sa refuze totul, dar vrea sa nu se mai înjoseasca; sa spunem ca s-a copt. Deodata, iata-l ca se ambaleaza:

- Și, mai întâi, de ce n-am putea lua o araboica pentru rol? Nu mai fi nazist, cum sunt clientii nostri! Ei, baga-mi-as picioarele, mi s-a acrit sa ma las fascizat în halul asta! Nike si-a reluat look-ul pétainist pe afise Nikepark, Nestlé refuza negrii pentru un film cu baschet; asta nu-i un motiv ca sa facem acelasi lucru! Da? unde o sa ajungem asa, daca nimeni nu-si deschide pliscul? Publicitatea a ajuns chiar sa fie revizionista: Gandhi vinde computere Apple! Îti dai tu seama? Acest om sfânt, care refuza orice tehnologie, se îmbraca în calugar si merge desculț, iacata-l transformat în informatician comercial! Iar Picasso e un nume de tartareata Citroën, Steve Mc Queen conduce un Ford, Audrey Hepburn poarta mocasini Tod's! Nu crezi ca oamenii astia se rasucesc în groapa, vazându-se transformati în VRP postume? Asta-i noaptea mortilor vii! Cannibal Holocaust! Halim cadavre! Zombii fac vânzare! Da' nu mai exista limite? Societatea Franceza de Jocuri a scos pâna si afise Monopoly cu Mao, Castro si Stalin, ca sa câștige la întreceri! Cine o sa spuna stop daca tu, Philippe, bossul, stai cu lacatul la gura, în fata negaționismului din comunicarea mondiala?

- Of, of, of, ce pialog mai e de când nu mai trage nimic pe nas! Tu crezi ca eu nu meditez la asta niciodata? Bineînțeles ca treaba asta îmi face greata, numai ca eu ma gândesc la nevasta-mea, la copii, nu sunt în halul asta de megaloman încât sa-mi închipui ca o sa revolutionez totul, ei, fir-ar al dracu', putina modestie, Octave! E de ajuns sa-ti închizi televizorul, sa nu te mai duci la McDo, cacania asta ambienta nu e din vina mea, e din vina voastra, a astora care va cumparati lucruri de la Nike fabricate de sclavii indonezieni! E usor sa mârâi împotriva sistemului, în timp ce îl faci sa functioneze! si, apoi, nu mș mai lua de imbecil sub pretext ca sunt în limba dupa bani! Bineînțeles ca sunt chestii pe care nu le suport! Nu atât faptul ca, la casting, se aleg manechine cu pielea alba, pentru ca, în chestia asta, n-am nici un amestec, publicul tinta este rasistul, nu clientul. Nici minunea de a-i face pe morti sa vorbeasca: imaginea marilor artisti le-a scapat întotdeauna, toate geniile astea se rasuceau deja în groapa, înca din timpul vietii. Nu, ce ma enerveaza pe mine, vezi tu, micutul meu Gucche, sunt toate sarbatorile astea noi, nascocite de publicitate ca sa-l puna pe om sa consume: destul ca mi se face lehamite când îmi vad familia picata în laș sarbatorind Craciunul – chiar daca Mos Craciun ramâne inventia unui lant de distributie american -, în fine, treaca de la mine, dar Sarbatoarea Mamelor Maresalului Pétain, Sarbatoarea Bunicelor Cafelei Eponime (care își da nume unui loc (de ex.: Atena este zeita eponima a orasului Atena), n.tr.), Halloween-ul, Sfântul Patrick, Sfântul Valentin, Anul Nou Rusesc, Anul Nou Chinezesc, ziua Nutrasweet, reuniunile Tupperware si orice altceva mai pica sunt prea de tot! În curând, calendarul va fi plin de marci: sfintii vor fi înlocuiti cu logo-uri.

- Va sa zica vezi si tu, sefu', ca am dreptate sa te urmaresc pâna în pânzele albe. Și eu urasc Halloween-ul: înainte aveam Ziua Tututor Sfantilor (în original *La Toussaint*, care coincide cu Ziua Mortilor), nu vad de ce a trebuit sa cautam o sarbatoare peste ocean.

- Pai, tocmai pentru ca e contrariul ei! De Ziua Tututor Sfantilor mergeam sa ne vizitam mortii, pe când, de Halooween, vin mortii în vizita la noi. E mult mai practic, nu mai ai nici o bataie de cap. În asta consta totul: MOARTEA ÎȚI SUNĂ LA UȘĂ! Moartea VRP, ca factorul care vine sa ti vânda calendarul Postei!

- Cred, mai ales, ca oamenii sunt de mii de ori mai bucurosi sa se deghizeze în monstri si sa vâre lumânari în dovleci, decât sa se gândeasca la rubedeniile pe care le-au pierdut. Dar ai sa pomenesti, în lista ta, de cea mai mare sarbatoare comerciala: Casatoria, care face obiectul unor intense campanii de publicitate si de promovare, înca din luna ianuarie a fiecarui an – afisele pentru Boutique Blanche, de la Printemps, listele de la Galeriile Lafayette si de la Bon Marché, copertele tuturor revistelor pentru femei intoxicarea de la radio si TV etc. Complet brainwash-ate ((engl.) – spalarea creierului, n.tr.), tinerele perechi cred ca se casatoresc pentru ca se iubesc sau ca sa-si gaseasca fericirea, când, de fapt, intentia producatorilor e doar sa le vânda vesela, prosoape de baie, cafetiere, canapele, cuptoare cu microunde...

- Uite, asta ma face sa ma gândesc la o chestie... Octave, îți amintesti de treaba cu Barilla, când ne-ai propus o baseline care sa includa cuvântul „fericire”?

- Da!

- Serviciul juridic ne-a explicat ca nu se poate, asa-i? Pentru ca „fericire” este o marca înregistrata de Nestlé!! FERICIREA ÎI APARTINE LUI NESTLE.

- Asta nici nu ma mira. Știai ca Pepsi vrea sa depuna albastru?

- Ce?

- Mda, e absolut veridic. Vor sa cumpere culoarea albastra, sa fie proprietarii ei si asta nu-i tot: finanteaza programe de educatie pe CD-Rom, distribuite pe de-a moaca în scolile primare. În felul asta, copiii învata la scoala pe computere Pepsi; se obisnuiesc sa citeasca cuvântul „sete” alaturi de culoarea „Pepsi”.

- Și, când se uita pe cerul Pepsi, ochii lor Pepsi se lumineaza, iar daca vor cadea de pe bicicleta, tibiile li se vor acoperi cu echimoze Pepsi...

- La fel ca si Colgate: marca le ofera profesorilor casete video pentru ca sa le explice tâncilor ca trebuie sa se spele cu pasta lor de dinti.

- Da, am auzit. L'Oréal face aceeasi chestie cu samponul „Petit Dop”. Nu-i de-ajuns ca le spala creierile, acum se mai leaga si de parul lor.

Philippe izbucneste într-un hohot de râs excesiv, care însa nu-l împiedica pe Octave sa continue:

- Îmi mai bine inima la loc când vad ca toate astea te intereseaza...

- Sunt lucid: atâta vreme cât nu va exista altceva, publicitatea o sa acapareze tot locul. Ea a devenit singurul ideal. Nu natura, ci speranta e cea care are oroare de vid.

- E îngrozitor. Nu, nu pleca, o data stam si noi de vorba, am o poveste si mai tare. Când fabricantii nu mai stiu cum sa vânda sau chiar fara nici un motiv, doar ca sa-si justifice salariul indecent de mare, ordona o SCHIMBARE DE PACKAGING. Atunci, platesc din gros niste societati ca sa le schimbe look-ul produselor. Fac sedinte care dureaza ore în sir. Într-o zi, eram la Kraft Jacobs Suchard, în biroul unui baiat cu parul ca o perie, Antoine Poissard sau Panchard sau Paudard, în fine, cam asa ceva...

- Poudard.

- ... da, asta era, Poudard, nu-l uiti usor. Îmi arata diverse logo-uri care i-au fost propuse. Îmi cerea parerea. Jubila pe loc, aproape ca era sa aiba un orgasm; se simtea util si important. Îsi întinsese proiectele de ambalaj pe jos; stateam fata în fata, în cladirea aia de la Vélizy, el proaspat ras, cu o cravata Tintin si Milou, iar eu în plina alunecare pe zapada (În original: descente de cé (arg. fr.) – drogare, n.tr.), si beam amândoi o cafea rece pe care o batrâna-secretara, neregulata de vreo treizeci de ani, ne-o aducea abia tragându-si sufletul. M-am uitat în ochii lui si, în acel moment, am simtit ca avea îndoieli, ca se întreba pentru prima oara în viata lui ce ma-sa învătea el acolo; i-am spus sa-l aleaga pe care-o fi, iar el a tras la sorti logo-ul zicând: „ala, bala, portocala, iesi fetita la portita, ca te-asteapta Talion, Talion fecior de domn, cu tichie-n scafârlie, cu nasul de ciocârlie, cioc, boc, treci la loc, cine n-a avut noroc, a cazut cu nasu-n foc”, astfel ca, astazi, acest ambalaj e pe toate rafturile din toate supermagazinele Europei... Frumoasa parabola, nu? AMBALAJUL NOSTRU A FOST TRAS LA SORTI.

Dar Philippe si-a luat de mult talpasita. NU-i place sa fie pus în situatia de a musca mâna care îl hraneste. Fuge de o confruntare prelungita. Și-a pus revolta pe raftul „autopersiflare lunara, pentru mesele de la Fouquet's”. De aia i se face tot mai devreme somn dimineata.

Octave inspira si expira aerul cald. Ambarcatiuni cu pânze trec, fara zgomot, prin golf. Toate fetele de la agentie si-au împletit parul în codite, ca sa semene cu Imam Bowie (rezultatul: seamana cu niste Bo Derek îmbratrânite). La Judecata de Apoi, când toti cei ce au lucrat în publicitate vor fi adunati pentru a da socoteala, lui Octave nu i se va putea pune în cârca decât o responsabilitate partiala. Nu va fi fost decât un aparatcik, un angajat usor apatic, interesat totusi de îndoiala la un moment dat – fara discutie ca pentru timpul petrecut la Meudon, juratii îngaduitori îi vor putea acorda circumstante atenuante. În afara de asta, spre deosebire de Maronnier, el nu a luat niciodata vreun Leu la Cannes.

O suna pe Tamara, curva lui platonica, gândindu-se la Sophie, mama copilului pe care nu-l va vedea niciodata. Prea multi absentii în viata lui.

- Te-am trezit?

- Ieri am facut un client la Plaza, îi spune cu glasul ca un târâie de greier, avea o scula sa nu-ti povestesc, ca pe mâna unui copil, ca sa mi-o îndes as fi avut nevoie de un pichamar. PENTRU MOBILIER ELECTROCASNICE BUM BUM ALEGEȚI BINE ALEGEȚI LA FIX.

- Ce-i asta?

- Asta? Oh, nimic, e ca sa nu platesti telefonul: se difuzeaza câteva reclame din când în când si, în schimb, convorbirea e gratuita.

- Porcaria asta e semnata de tine?

- LA CASTO ATI TOT CE-ȚI TREBUIE. SCULE ȘI MATERIALE CASTOCASTOCASTORAMA. Mda, în fine, te obisnuiesti, ai sa vezi, eu m-am obisnuit deja. În fine, pe scurt, noroc ca musteriul de aseara era complet dus, avea scula cam bleaga, dar ma jur ca era dotat ca un ponei, ma rog, i-am facut nitel strip în pat, m-a întrebat daca poate sa traga pe nas niste prafuri puse pe picioarele mele, si dupa aia, ne-am uitat la TV; pâna la urma, am scos-o destul de bine la vopsea. INTERMARCHE MUSCHETARII DISTRIBUȚIEI. Cât e ceasul?

- Trei dupa-amiaza.

- Uaaa, sunt frânta, la sapte la Banana eram ca o cârpa de sters pe jos, aveam genele false lipite de dinti. Dar tu unde esti?

- În Senegal. Mi-e dor de tine. Citesc „Extinderea domeniului curvei”.(Joc de cuvinte cu trimitere la titlul romanului lui Michel Harelbbecq, *Extension du domaine de la lubbe*, în orig. *Extension du domaine de la pube*. *Pube*, fr., curva. n.red.)

- Termina cu tâmpeniile, ca-mi vine sa vars în poseta, CAILLAUX CAILLAUX CAILLAUX
ARTICOLE DE ILUMINAT RĂSPUNSE UN ECOU.

- Tu îti tii celularul lipit de ureche? Ochii cât sarmaua. Vezi ca telefoanele celulare fisureaza ADN-ul. S-au facut teste pe soareci: la cei tinuti lângă un celular, mortalitatea a crescut cu 75%. Eu mi-am cumparat o casca pentru celular ca nu vreau sa ma trezesc cu o tumoare pe creier, ar trebui sa faci si tu la fel.

- Octave, dar tu n-ai creier. CONTINENT CUMPERI ȘI CÂȘTIGI LA MOMENT.

- Scuză-ma, dar mi s-a luat de jingles-urile astea ale tale. Închid, culca-te la loc, gazela mea, berbera mea. Alerta mea la Marrakech.

Problema omului modern nu e rautatea lui. Dimpotriva, din motive practice, el prefera sa fie amabil, în general. Însa, pur si simplu nu poate suferi plictiseala. Desi nu-i nimic mai constructiv si mai generos decât sa ai parte zilnic de o portie zdravana de timpi morti, de clipe de sictir, de lehamite încremenita – de unul singur sau în mai multi –, pe el plictisul îl înspaimânta. Octave a înteles asta: adevaratul hedonism este plictiseala. Numai plictiseala îti îngaduie sa te bucuri de prezent, toata lumea însa vrea contrariul: ca sa scape de plictis, occidentalii fug cu ajutorul televiziunii, al cinematografului, al Internetului, al telefonului, al jocului video ori al unei simple reviste. Nu le sta capul niciodata la ceea ce fac, nu mai traiesc decât prin procura, ca si cum a te multumi sa respiri aici si acum ar fi ceva de rusine. Când stai în fata televizorului sau a unui site interactiv, când vorbești la telefonul mobil sau te joci pe Playstation-ul tau nu mai traiesti. Esti în alta parte decât în locul în care te afli. Poate ca nu esti mort, dar nici prea viu. Ar fi interesant de calculat câte ore pe zi petrecem, astfel, altundeva decât în clipa prezenta. Altundeva decât acolo unde suntem. Toate aceste masinarii ne vor înscrie printre abonatii absentii si va fi foarte complicat sa mai scapam. Toti oamenii care critica Societatea Spectacolului au acasa televizor. Toti cei ce denigreaza Societatea de Consum au

Card Visa. Situatia este fara iesire. Nimic nu s-a schimbat de la Pascal încoace: omul continua sa fuga de angoasele lui, în sânul divertismentului. Doar ca divertismentul a devenit atât de omniprezent. Cum sa fugi de divertisment? Înfruntând angoasa.

Lumea este ireala, cu exceptia momentelor când e plicticoasa.

Sub un cocotier, Octave sta scufundat, cu deliciu, în butoiul cu plictiseala. Fericirea lui e sa urmareasca mormaind doua lacuste care si-o trag pe nisip:

- În ziua când toata lumea de pe Terra va accepta sa se plictiseasca, omenirea va fi salvata.

Este deranjat din delicatul lui plictis de un Marc Marronnier morocanos:

- Va sa zica, ai terminat-o de-a binelea cu Sophie?

- Mda, în fine, nu stiu... De ce ma întrebi?

- Fara nici un motiv. Putem sta de vorba doua minute?

- Chiar daca ti-as spune nu, tu tot ai vorbi, iar eu as fi constrâns sa te ascult din ratiuni ierarhice.

- Adevarat. Asa ca tine-ti fleanca. Am vazut storyboard-ul pe care l-ai vândut pentru MAIGRELETTE: e un dezastru. Cum ai putut sa faci un asemenea rahat?

Octave isi freaca urechile, ca sa fie sigur ca a auzit bine.

- Stai, Marc, TU esti ala care ne-ai spus sa ne cacam pe comanda aia.

- Eu? N-am zis niciodata asa ceva.

- Te-a lovit amnezia sau ce ai? Ni s-au respins douasprezece campanii si ne-ai spus ca trebuie declansat planul Aurdoi, rahatul de pe urma, pentru...

- Scuza-ma ca te întrerup, dar, bolnavul drogat iese de la cura esti tu, asa ca nu inversa rolurile, OK?

Eu stiu ce le spun copywriter-ilor mei. Nu te-as fi lasat niciodata sa arati o chestie atât de lipsita de valoare unui client care e ca o vitrina pentru agentie. Mi-e lehamite sa ma tot fac de cacao pe la dineurile din oras.

„MAIGRELETTE. DOAR LA MINTE NU EȘTI MICĂ”. Nu, zau asa, de cine faci tu caterinca?

- Stai putin, Marc. Ca esti de o rea vointa nemaipomenita, hai, treaca, ne-am obisnuit. Dar sa vrei acum sa schimbi totul e cam târziu: scriptul MAIGRELETTE s-a vândut, a dat rezultate bune la testari, au fost deja doua reuniuni preproductie. M-am gândit bine si...

- Eu nu te-am angajat sa gâdesti. Nu esti niciodata scutit sa gasesti ceva mai bun. Atât timp cât filmul nu s-a dat pe sticla, se poate modifica totul. Asa ca eu iti spun o chestie: Charlie si cu tine o sa faceti pe dracu-n patru si-o sa-mi modificati scriptul la turnare. Ei, baga-mi-as picioarele, doar e vorba de imaginea lui Rosse!

Octave aproba si-si tine fleanca. stie el prea bine ca nu imaginea agentiei Rosse îl preocupa pe directorul de creatie, ci fotoliul lui pe cale de-a deveni scaun ejectabil. Daca Philippe a venit mai înainte sa-i spuna doua vorbe, înseamna ca Madone a facut presiuni maxime; chestia asta seamana cu jocul de-a scaunele muzicale. Cu alte cuvinte: în seara asta, aerul senegalez miroase a concediere si, din nefericire, Octave presimte ca nu e vorba de a lui.

5

În seara urmatoare, maestrul de ceremonii organizeaza o expeditie în savana. Scopul: sa-i faca pe angajatii cu contract pe durata nelimitata sa creada ca merg sa vada regiunea, ca evadeaza din închisoarea lor de lux. Dar nici vorba de asta, bineînțeles: transportati în masini 4x4, pe malul lacului Rose, la un spectacol de dans african, urmat de un chiolhan cu fripturi la protap, n-ar fi vazut nimic adevarat. S-ar fi deplasat doar ca sa verifice daca peisajul seamana într-adevar cu broșura tour-operatorului. Turismul îl transforma pe calator într-un controlor, descoperirea se transforma în verificare, uimirea în fixarea de repere, drumetul se transforma în Toma Necredinciosul. Bun, însa Octave era totusi halit de tântari; o parte din aventura ramânea prin urmare, posibila daca iti uitai sprayul cu lamâita la hotel.

Dupa cina, seminaristii (purtând sigle Lacoste), s-au înfruntat într-o lupta senegaleza cu razboinicii unui trib de sanchi (deghizati în indigeni parca scosi din filmele cu Tarzan). Ocazia de a-l admira pe Marronnier tavalindu-se prin tarâna, în slip „cangur”, pe fond de tam-tam, sub boababul urias, luna, stelele, vinul cu gust de benzina, hohotele de râs cu dinti, ale responsabilei cu relatiile externe, privirea înfometata a copiilor locului, caldura ierbii din Casamance, grisul picant, l-au facut pe Octave sa simta din nou dorinta de a îmbratasa cerul, de a-i multumi universului ca e aici, chiar si vremelnic.

Îi placea aceasta umezeala permanenta care face mâinile sa alunece pe piele. Ea le dadea sarutarilor un gust arzator. Fiecare amanunt capata valoare atunci când nimic nu mai are sens. Pentru un dependent, detasarea (Joc de cuvinte: décrocher – a (se) desprinde; a renunta la droguri, dar si a înceta orice activitate, *accro* - dependent n.tr.) era un minimum vital. Octave plecase de-a-ndaratele în acest voiaj obligatoriu; or, iata ca se afla în vecinatatea sublimului, atingea eternitatea, mângâia viata, depasea ridicolul, înțelegea simplitatea. Când dealerul poreclit „Mina de aur” i-a livrat punguta cotidiana de prafuri, s-a tolanit pe plaja, bânguind „Sophie”, numele care îi taia rasuflarea.

- Dragostea n-are nimic de-a face cu inima, acest organ respingator, un soi de pompa gâlgâind de sânge. Dragostea îți strânge mai întâi plamânii. N-ar trebuie sa spunem „mi s-a frânt inima”, ci „mi s-au înabusit plamânii”. Plamânul este organul cel mai romantic: toti amantii se pricopsesc cu o tuberculoza; nu e o întâmplare ca Cehov, D.H. Lawrence, Frédéric Chopin, George Orwell si sfânta Thérèse de Lisieux au murit din pricina acestei boli; cât despre Camus, Moravia, Boudard, Maria Bashkirtseff si Katherine Mansfield, ar mai fi scris ei aceleasi carti fara boala asta? Mai mult, aflati ca *Dama cu camelii* nu a decedat în urma unui infarct miocardic; aceasta pedeapsa este rezervata arivistilor stresati, nu sentimentalilor fara leac.

Octave plutea si vorbea de unul singur:

- Toti au în strafundul lor o suferinta din dragoste care motaie. Orice inima care nu e frânta nu e inima. Plamânii își asteapta tuberculoza pentru a simti ca exista. Eu sunt profesorul vostru de educatie fizica. Trebuie sa ai un nufar în cusca toracica, la fel ca si Chloé din *Spuma zilelor* sau Doamna Chauchat din *Muntele vrajit*. Îmi placea sa te vad dormind, chiar si atunci când te prefacea, când ma întorceam târziu, burdusit cu „praf”, îți numaram genele, uneori mi se parea ca îmi zâmbesti. Un barbat îndragostit este cineva carui îi place sa-si priveasca femeia dormind si, din când în când, sa se bucure. Sophie, oare ma auzi, de la mii de kilometri distanta, ca în reclamele SFR (Societatea Franceza de Radio, companie telefonica franceza n.tr.)? De ce oare trebuie sa plece oamenii pentru ca sa ne dam seama ca îi iubeam? Nu vezi ca tot ce îți ceream era doar sa ma faci putin sa sufar, ca la început, de o aprindere de plamâni (În original: embellie (fr.) – acalmie, cer senin, joc de cuvinte (embellir – a înfrumuseța), n.tr.)?

Dar de-acum descindeau dactilografele despuiate si Odile, stagiara pieptoasa (Joc de cuvinte: poitrine – bolnav de piept, n.tr.); posteau niste iarba, fapt care le inspira niste bancuri buruienoase:

- Nimic mai bun decât o posta în patru.
- Trag, trag, dar nu iese nimic.
- Esti sigura ca ai tras în piept?
- Sunt de acord cu înca o posta, dar ar trebui sa ti-o speli mai înainte.

Aici, totul pare vulgar, dar în context era de-a dreptul haios.

Colegii, cadre superioare de sex masculin, au toti un pulover pe spate, înnodat cu simplitate sau aruncat neglijent peste tricoul Ralph Lauren de culoare roz. Octav considera ca e ceva inadmisibil si se autoenerveaza.

Da' ce i-a apucat pe toti, cu puloverele alea legate de gât? Din doua, una. Ori ti-e frig, si atunci, îți îmbraci puloverul, ori ti-e cald si, atunci, îl lasi acasa. Puloverul în jurul gâtului tradeaza lasitatea, incapacitatea de a lua o decizie, frica de curent, nesocotinta si lipsa de vloga, exhibitionismul shetlandului (pentru ca, evident, acesti domni sunt prea scârtari ca sa-si cumpere casmir). Poarta acest soi de caracatita bleaga în jurul gâtului pentru ca nu-s în stare sa-si aleaga o tinuta în concordanta cu vremea. Orice persoana care are un pulover pe umeri e o zdreanta lipsita de eleganta, neputincioasa, lasa. Fetelor, jurati-mi ca o sa va feriti de ei ca dracul de tamâie. **NU DICTATURII PULOVERULUI PUS PE UMERI!**

Apoi, s-a facut seara, ziua si un gratar cu languste fripte în tepuse. Cine vorbește de decolonizare? Nimic nu colonizeaza mai dihai ca publicitatea mondiala: în fundul celei mai mici colibe de la capatul lumii, Nike, Coca-Cola, Gap si Calvin Klein au înlocuit Franta, Anglia, Spania si Belgia. Atâta doar, ca negrisorii trebuie sa se multumeasca doar cu farâmituri: sepci copiate, Rolexuri false, camasi Lacoste de pe care crocodilul, prost imitat, se duce de la primul spalut. Rosé-ul te cam ia de nas, dar pentru asta e aici, nu? saptesprezece sticle la opt oameni. Charlie e dezlantuit – se baga ca nebunul în toate distractiile de la hotel, conga, karaoke, concursuri de tee shirt-uri ude si le împarte jucarii McDo plozilor indigeni, care striga: „Cadou” Cadou!”.

Octave stie ca, de luni, toata minciuna asta va lua sfârșit. Dar când o minciuna înceteaza, asta nu înseamna ca te întorci la adevar. Atentie: o minciuna poate ascunde alta.

Mai sa fie, ce complicat e, daca nu belesti ochii, iei teapa în doi timpi si trei miscari.

Charlie îl bate peste spate pe Octave care îi întinde papiroasa lui de iarba.

- Ia zi, stiai ca Pepsi vrea sa înregistreze albastrul?

- Mda, Charlie, bineînțeles ca stiu, iar fericirea îi apartine lui Nestlé, ce crezi? Sunt la curent cu actu...

- Tocmai. Uite aici! (Flutura un exemplar din **Le Monde**). Am una si mai buna pentru cartulia ta: Institutul de Médiamétrie tocmai a pus la punct un nou sistem de masurare a audientei. E o cutie ce contine o camera cu infrarosii, care supravegheaza miscarile ochiului, si un ceas care contine un microfon, un procesor si o memorie pentru a înregistra activitatea urechii. Vor sti, în sfârșit, ce privesc si asculta consumatorii la ei acasa, dar nu numai în fata televizorului, ci si în masina, în hipermarketuri, peste tot! FRATELE CEL MARE VĂ PRIVEȘTE!

Charlie pufăie o linie si se pune pe tusit. Octave aproape ca moare de râs.

- Asa, asa tuseste, Mister Meterez, e cel mai bun lucru pe care-l poti face. Pâna la urma, Orwell a facut bine ca a fost oficios. În felul asta a evitat sa vada câta dreptate a avut.

Seminarul de motivare începe cu o utopie colectivista: iacata ca, deodata, suntem cu totii egali, sclavii îi tutuiesc pe patroni, faceti-i loc orgiei sociale. Macar în prima seara. Pentru ca, de a doua zi, clanurile se formeaza din nou, nu se mai amesteca decât noaptea, pe culoarele unde se fac schimburile de chei: atunci, vodevilul devine singura utopie. O jurista beata-moarta se usureaza stând pe vine în gradina; o secretara își ia micul dejun de una singura, fiindca nimeni nu vrea sa-i vorbeasca; o directoare artistica cheauna de calmante îi ia pe toti la poceala dupa ce s-a abtiguat (dar urât de tot: cu palme, pumni în ochi, lui Octav i-a rupt chiar si camasa); de fapt, în calatoria asta, nu-i nici macar o persoana întreaga la cap. Viata din Întreprindere reproduce cruzimea din scoala, dar într-o versiune mai violenta, pentru ca nimeni nu te apara. Rahat mâncat cu polonicul, agresioni nedrepte, hartuiala sexuala si mici razbeluri pentru putere: totul e permis, ca în cele mai oribile amintiri din recreatii. Ambianta fals destinata din publicitate reproduce înmiit cosmarul din timpul scolii. Toata lumea își îngaduie sa fie grosolana cu toata lumea, ca si cum toata lumea ar avea opt ani, si trebuie sa înghita totul zâmbind, altfel, n-ai mai fi „cool”. Cei mai bolnavi sunt, bineînțeles, cei care se cred cei mai normali: manageri convinsi ca sunt manageri pe buna dreptate, directori de clientela convinsi ca sunt nedreptatiti fiindca nu sunt manageri, responsabili de trafic care își asteapta pensia, patroni pusi pe banca acuzatilor, manageri pusi pe chef. Dar unde naiba-i Jef? Octave nu l-a vazut printre tovarasii de calatorie. Pacat, acest marketing de soc l-ar fi putut informa în privinta nelinistii care pare sa-i roada pe conducatorii de la Rosse. Duler-e-un-cacat trebuie sa le fi înfipt iar pumnalul în spate.

Pe plaja, Octave plânge de emotie, admirând nisipul lipit de pielea transpirata a fetelor, vânataile albastre de pe coapse, juliturile de pe genunchi, înca o priza si ar fi în stare sa se îndrăgosteasca de un omoplat. Îi trebuie în fiecare zi ratia lui de praf de frumuseti (Joc de cuvinte: grains de beauté (fr.) – alunite; (aici) graunte/prafuri de frumuseti, n.tr.). Saruta bratul lui Odile, pentru ca e parfumata cu „Obsession”. Ceasuri întregi îi vorbește de cotul ei.

- Îmi place cotul tau atintit spre viitor. Lasa-ma sa-ti admir cotul ale carui puteri tu nu le cunosti. Prefer cotul tau. Aprinde-ti tigara, da apropiie-ti flacara de obraz. Încearca sa-mi îndepartezi gândul de la el, daca vrei, dar n-ai sa ma împiedici sa-ti sarut cotul. Cotul tau îmi este colac de salvare. Cotul tau mi-a salvat viata. Cotul tau exista, l-am întâlnit eu. Las mostenire corpul meu cotului tau fragil care ma face sa plâng. Cotul tau este un os cu piele pe deasupra, o piele putin uzata pe care ti-ai zdrelit-o în copilarie. Altadata aveai deseori o crusta aici, în locul pe care ti-l sarut. Un cot nu-i mare lucru si totusi, oricât as cauta în acest moment, nu vad o alta ratiune de a trai.

- Esti o figura.

- Pentru moment, îmi este de-ajuns sa-ti ling cotul. Dupa aia pot sa mor.

El declama:

Pentru mine, cotul lui Odile

Este chiar calcâiul lui Achille.

Apoi, folosind spatele lui Odile ca masa în scris, Valmont-ul nostru bronzat i-a scris o carte postala Sophiei:

„Scumpa Obsesie,

Ai putea avea amabilitatea de a ma salva de mine însumi? Daca nu, îmi bag picioarele în apa si degetele în priza. Exista un lucru mai rau decât acela de a fi cu tine: sa fii fara tine. Întoarce-te. Daca te

întorci, îți dauiesc un Volkswagen – New Beetle. Bine, de acord, propunerea e cam tâmpita, dar tu esti de vina: de când ai plecat, devin tot mai serios. Mi-am dat seama ca nu mai exista o alta fata ca tine. Și am tras concluzia ca te iubesc”.

Inutil sa semneze, Sophie va recunoaste un stil atât de personal. Exact dupa ce a expediat cartea postala, Octave regreta ca nu a rugat-o în genunchi: „ajutor nu reusesc, nu ma pot lipsi de tine Sophie nu e posibil sa nu mai fim împreuna daca te pierd, pierd totul”, rahat, sa se târasca la picioarele ei, asta trebuia sa faca, nici macar de asta n-a fost în stare?

Înainte de Sophie, agata fetele învinuindu-le ca au gene false. Ele negau. Atunci, le punea sa-si închida ochii, pentru ca sa verifice, si profita de asta ca sa le sarute buzele stralucitoare. Le mai facea figura cu camionul:

- Zi „camion”.

- Camion.

- Tit, tit (si le atingea sânii).

Fara sa uite pariul:

- Pun pariu ca pot sa-ti ating fundul fara sa-ti ating hainele.

- O.K.

- Am pierdut (punându-le mâna pe fund).

Sau faza cu „tequila bum bum”: îi spui fetei sa tina în dinti o bucata de lamâie verde, îi pui sare pe mâna, lingi sarea, dai peste cap o dusca de tequila-Schweppes si te duci dupa lamâia din gura ei. Dupa trei traseuri de genul asta, lamâia verde este înlocuita în general, cu limba.

Împotriva oricarei asteptari, aceste stratageme functionau. Cu Sophie a fost altfel. El s-a facut ca era cu adevarat interesat de ea. Iar ea s-a facut ca-l asculta. Au sfârșit prin a crede ceea ce nu-si spuneau. si, într-o zi, ea l-a întrebat:

- De ce nu spui nimic?

- Când nu spun nimic e de bine: înseamna ca sunt intimidat. Când sunt intimidat e de bine; înseamna ca sunt tulburat. Când sunt tulburat e de bine: înseamna ca ma îndragostesc. Și când ma îndragostesc e de rau.

A iubit-o pentru ca era maritata. S-a îndragostit de ea pentru ca nu era libera. Lucra împreuna cu ea la TBWA din Plas, dar nu o putea avea. A iubit-o si pentru ca era însurat, pentru ca era ceva interzis, secret si bengos. A iubit-o ca pe toate femeile pe care nu-ti este îngaduit sa le curtezi: mama, sora, logodnicele tatalui si prima dragoste, imposibila, cu sens unic. Dragostea seamana cu dominoul: prima cadere le antreneaza pe toate celelalte. A dorit-o ca pe toate fetele dragute din copilarie, adica fara ca ele sa stie. Apoi i-a spus: „Când ma îndragostesc e de rau” si n-a fost uimita. I-a dat întâlnire la miezul noptii, pe Pont des Arts, a treia banca de la Academia Franceza, cum te uiti la Pont Neuf, acolo unde Sena se desparte în doua brate deschide catre viitor. Dupa aia a devenit prea frumos pentru a fi adevarat. A fost de ajuns ca ea sa vina la întâlnire.

- Scuzati-ma, domnisoara, as putea avea coordonatele dumneavoastra, pentru ca sa va recontactez ulterior?

- Dar bineînțeles, domnule...

- Octave, spuneti-mi Octave. Cred ca sunt îndragostit de dumneavoastra. Va rog, doamna, v-ar deranja daca as aluneca pe sânii dumneavoastra?

- Va rog, considerati-va la dumneavoastra acasa. Dar n-ati putea sa va învârtiti limba de sapte ori în gura mea, înainte de a vorbi?

- Aveti cumva un local?

E pacat sa te îndragostesti asa de usor. E o explozie de senzualitate care îi paste pe oamenii cu belciugul în deget. Placerea este sabia lui Damocles a casatoriei. Sophie l-a dus în parcare agentiei de pe strada Pont Neuf, un loc întunecat si tacut, ca sa faca dragoste lipiti de un perete de beton, în picioare, între doua rable de serviciu. Cel mai lung orgasm din viata amândurora. Apoi, ea i-a luat telefonul mobil, si a format numarul si l-a înregistrat în memorie:

- Asa, n-ai sa poti spune ca l-ai pierdut.

Octave era atât de îndragostit de ea, încât trupul i se revolta de cum se despartea. Facea cosuri, alergii, avea dureri de stomac, insomnii continue. Când creierul crede ca are totul sub control, inima se

rascoala, plamânii se golesc. Orice persoana care își neaga dragostea devine o urâtenie și cade bolnava. Lipsa Sophiei îl urâtea pe Octave. Acest lucru e valabil și azi: nu îi lipsește numai drogul.

- SCULA MEA ZBIARĂ DE FOAME!

Octave striga la microfon. Odile se onduleaza. În bomba de noapte de la hotel, Octave pune discuri. Trebuie să se descurce cu ce are: câteva maxi discuri vechi, compilatii de varieteu francez, trei discuri mucegaite de 45 de turatii. De bine de rau, izbuteste să umple ringul cu mijloacele de bord, mai ales cu cel mai frumos cântec din lume: „C'est si bon / De partir n'importe où / Bras dessus bras dessous / En chantant des chansons” (E atât de bine / S-o pornești fără tinta / Brat la brat / Cântând, n.tr.) al Earthei Kitt. Dar cedează și în fata facilului și pune „YMCA”.

- Village People e ca vinul, declară Octave: e mai bun când se învecheste.

Orice, dar nu „Marcia Baila”. Când și când, în fata amicelor sale, Odile se lipește de el. Cum se îndepartează amicele, cum se îndepartează și ea. Nu îi place de el, ci îi place *el în fata girls band-ului sau*. Octave se simte bătrân și urât într-o lume tânără și frumoasă. O apuca de mână și se zborsește:

- Fufe de 18 ani sunt jalnice.

- Mai puțin decât bărbații divorțați de 33 de ani.

- Singurul lucru pe care n-am să-l pot schimba niciodată la tine e vârsta mea.

El aleargă după o droaie de fete frumoase pentru ca să evite întrebarea de ce aleargă după droaia de fete frumoase. Raspunsul îl cunoaște mai mult decât bine: ca să nu rămână cu una singură.

Mai târziu, nu s-a întâmplat nimic. Octave a carat-o pe Odile, care se clatina, în camera. Ea s-a dus ata la baie și el a auzit-o vomitând. Apoi, fata a tras apa și s-a spălat pe dinți, sperând ca el să nu fi observat nimic. Când ea s-a dezbrăcat, Octave s-a făcut ca doarme, apoi a adormit de-a binelea. Camera mirosea a voma și a Fluocaril.

La întoarcere, în avion se simtea nevoie unei avalanșe de brushing-uri și a unor deodorante, care însă rămaseseră în pană. Octave recită cu glas tare „Parole, Parole”, partea lui Alain Delon, din cântecul lui Dalida:

„C'est étrange

Je ne sais pas ce qui m'arrive ce soir

Je te regarde comme pour la première fois,

Je ne sais plus comment te dire

Mais tu es cette belle histoire d'amour

que je ne cesserai jamais de lire

Tu es d'hier et de demain

de toujours

Ma seule vérité”

(E ciudat / Nu știu ce e cu mine în seara asta / Te privesc ca și cum ar fi prima oară / Nu mai știu cum să-ți spun / Dar tu ești această frumoasă poveste de dragoste pe care nu voi înceta niciodată s-o citesc / Tu ești de ieri și de mâine / dintotdeauna / Singurul meu adevăr”, n.tr.).

Curios cum de coboară uneori gradul doi în primul.

Nimeni din generația lui nu mai îndrăznește să vorbească așa.

„Tu ești ca vântul care face să răsună strunele viorii și duce în departări parfumul trandafirilor”.

A ascultat atât de des cuvintele astea, urlând de râs împreună cu prietenii lui burdușit cu praf. De ce oare le gaseau atât de ridicole? De ce romantismul ne face să fim atât de stânjeniti? Ne e rusine de emoțiile noastre. Ne ferim de patos ca de ciuma. Nu este de dorit glorificarea uscăciunii.

„Tu es mon rêve défendu

Mon seul tourment

Et mon unique espérance”

(Ești visul meu interzis / Singurul meu chin și unica mea speranță, n.tr.).

Secretarele chicotesc când, de fapt, ar izbucni în lacrimi în fata primului gagiu care ar cuteza să le spună „tu ești visul meu interzis”, privindu-le tinta, în ochi. Poate că, emotionate, rânjesc de dorință. Schimba subiectul, amintesc de tarifele avantajoase pentru dezvoltarea fotografiilor, oferite de Comitetul de Întreprindere. Ele nu vorbesc despre cei din conducere decât rostindu-le inițialele:

- FHP a vorbit cu PYT?

- O să trebuiască să vada chestia asta împreună cu JFD.

- PPM s-a desfasurat bine cu HPT si RGP.
- Da, dar LG si AD n-au validat nimic.

Tot restul zborului este folosit pentru bombanelile în legatura cu suma scazuta alocata tichetelor de masa. Octave încearca întruna sa râda mai tare decât ceilalti, si, uneori, izbucneste. QED ((lat.) – Quod erat demonstrandum (Ceea ce era de demonstrat), n.tr.).

6

Dupa omul invizibil, femeia invincibila. În avionul care zbura exact în sens opus, dupa câteva zile, Sophie citea cartea postala a lui Octav si nu o gasea deloc nostima. Era însărcinata cu el dar nu-l mai iubea. Îl însela de o luna cu Marc Marronnier. În Senegal, se ducea sa-l întâlneasca tocmai pe Marc, care hotărâse sa-si prelungeasca sederea.

La început, suferise ca o martira. Ca sa-i dai papucii cuiva iubit caruia îi mai porti si copilul în pântec, e nevoie de un curaj supraomenesc, nu, rectificare, de un curaj *sub-omenesc*: un curaj de animal. E ca si cum ti-ai taia un picior, fara anestezie, cu un briceag ruginit, într-o versiune prelungita. Apoi a vrut sa se razbune pe el. Dragostea i se transformase în ura si, de aceea, l-a sunat pe bossul lui Octave, pentru care lucrase cu câtiva ani în urma. El a invitat-o la masa si, acolo, ea n-a mai putut, a plâns si i le-a pus pe toate pe masa de pe Quai Ouest. Marronnier tocmai se despartise de ultimul lui manechin, asta pica bine la nivelul taimingului sau sentimental. Au comandat „céviches de pétoncle en escabèche” ((fr.) – Stridii cu sos marinat, n. tr.). Octave o sunase pe Sophie de pe mobil în timp ce Marc îi pipaia deja picioarele, pe sub masa.

- Alo, Sophie! De ce nu ma suni niciodata când îți las mesaje?
- Nu mai am numarul tau.
- Cum nu mai ai numarul meu?
- L-am sters de pe mobil.
- Da' de ce?
- Îmi consuma memoria.

Ea a închis, apoi si-a deconectat aparatul, apoi s-a lasat pupata pe deasupra spumei de ciocolata. A doua zi, si-a schimbat telefonul.

Sophie stergea ceea ce îi consuma memoria.

Octave nu stia de legatura ei cu Marc, dar ar fi trebuit sa se considere fericit: sa fii încornorat de patronul tau este echivalent cu o concediere indirecta. Nici avionul Sophiei nu s-a prabusit. Marronnier o astepta pe aeroportul din Dakar. Au facut dragoste o data pe zi, timp de opt zile. Începeau sa fie la vârsta când e deja prea mult. Nu sufereau nici unul, nici celalalt; le placea sa arda gazul împreuna. Totul li se parea atât de simplu si, dintr-o data, atât de clar. Îmbatrânind nu esti mai fericit, nu, însa lasi stacheta mai jos. Esti mai tolerant, spui ce nu merge, esti senin. Fiecare secunda de ragaz e buna de savurat. Marc si Sophie nu se potriveau bine unul cu celalalt, dar se simteau bine unul cu celalalt, ceea ce se întâmpla mai rar. Chestia care îi sifona cel mai mult era ca purtau numele unui sitcom rasuflat: „Marc si Sophie”.

Totusi nu pentru asta s-au hotărât sa moara. Nu?

NU PLECAȚI! DUPĂ PUBLICITATE, ROMANUL CONTINUĂ

UN TÂNĂR DEALER BĂRBOS, CU BRAȚELE ÎNTINSE ÎN CRUCE, STA ÎN PICIOARE PE O MOVILĂ AFLATĂ ÎNTR-O GROAPĂ PUBLICĂ DE GUNOI. ÎN JURUL LUI, DOISPREZECE CLIEȚI FORMEAZĂ UN CERC. TOȚI POARTĂ SWEAT-SHIRT-URI CU GLUGĂ, BLUZOANE K-WAY, CASCHETE DE BASEBALL ȘI SHORTS BAGGYS. ÎL VENEREAZĂ PE DEALER ÎN MIJLOCUL ACESTUI MAIDAN.

DEODATĂ, TRAFICANTUL SPUNE:

- ADEVĂR ZIC VOUĂ, CARE DINTRE VOI ÎMI VA ARUNCA PRIMA PIATRĂ?
- UNUL DINTRE APOSTOLI ÎI ÎNTINDE, ATUNCI, O „PIETRICICĂ” DE COCAINĂ.
- IATĂ, DOAMNE, O PRIZĂ.

ATUNCI RĂSUNĂ O MUZICĂ DIVINĂ, ÎN TIMP CE O RAZĂ DE LUMINĂ VENITĂ DIN CER CADE PESTE PIETRICICA ALBĂ, PE CARE SFÂNTUL DEALER O ÎNALȚĂ, STRIGÂND:

- TU EȘTI PETRU ȘI PE ACEASTĂ PIATRĂ ÎMI VOI FACE BISERICUȚE (Joc de cuvinte: Je bâtirai mon églogue – îmi voi înalta égloga (poem pastoral=. Corect: Je bâtirai mon église (îmi voi înalta biserica), n.tr.).

APOI, SUPERSTARUL NOSTRU PĂROS ZDROBEȘTE PIETRICICA DE PRAFURI ÎN MÂNĂ ȘI O TRANSFORMĂ ÎN PUDRĂ ALBĂ. CÂND ÎȘI DESFACE PUMNUL, ÎN PALMA LUI SUNT DOUĂSPREZECE LINII PERFECT PARALELE.

- LUAȚI, TRAGEȚI, ACESTA ESTE SUFLETUL MEU CARE SE DĂ PENTRU VOI.

CEI DOISPREZECE DISCIPOLI CAD ÎN GENUNCHI, PRINTRE GUNOAIELE MENAJERE ȘI STRIGĂ:

- ALELUIA! A ÎNMULȚIT LINIILE!

PACKSHOT: O GRĂMADĂ DE PUDRĂ ALBĂ, ÎN FORMĂ DE CRUCE, CU PAIE DE TRAS PE NAS, INFIPT ÎN EA.

VOCE DIN OFF CU SLOGANUL. „COCAINA. IA. ȘI VEI MAI LUA”.

„Pentru ca mesajul nostru sa aiba sansa de a produce o impresie durabila asupra publicului, a trebuit sa ucidem oameni”.

THEODORE KACZYNSKI

zis „Unabomber”

Manifest aparut în *Washington Post* si *New York Times*, la 19 septembrie 1995

1

Am fost socati cu totii de sinuciderea lui Marc. Dar am minti daca am spune ca gestul lui ne-a surprins. Versiunea oficiala spune ca s-ar fi înecat la Saly, dus în larg de un curent submarin. Noi însa stim prea bine ca s-a dat la fund pentru ca sa scape de o viata care îl incomoda. Toti stiam ca Marc era stresat, simteam pre bine ca se zbate, îi împartaseam buna dispozitie prefacuta si schimbam vorba când pomenea despre autodistrugere. Refuzam sa vedem ceea ce era clar: Marronnier era gata sa-si ia zilele si noi n-aveam intentia sa-l salvam. Îi puneam la cale îngropaciunea chiar înainte de a fi murit. „Regele e ca si mort, traiasca regele”. La înmormântarea lui Marc, în cimitirul din Bagneux se smiorcaiau 300 de publicitari, în special cei care îl urâsera si îi dorisera moartea de atâta amar de vreme: se simteau vinovati pentru ca li se împlinise dorinta si se întrebau pe cine naiba aveau sa deteste de aici înainte, în domeniul comunicarii, ca sa avanseze, ai nevoie sa strivesti un dusman; este foarte derutant sa fii lipsit dintr-o data de un motor atât de indispensabil.

Am fi preferat ca aceasta ceremonie sa fie doar un vis. Eram la înmormântarea unui provocator si priveam la sicriul care cobora în groapa, nadajduind ca asta era ultima lui mânarie. Ce bine ar fi fost daca, dintr-o data, camera ar fi parasit cadrul si am fi vazut ca ceremonia era organizata de actori: preotul ar fi fost un actor batrâior, prietenii înlacrimati ar fi pufnit în râs, în spatele nostru o echipa de tehnicieni ar fi înfasurat cabluri si un regizor ar fi strigat: „taiati!”.

Am vrea foarte adesea ca viata sa ne fie doar un vis. Ne-ar placea sa ne trezim, ca în filmele proaste, si sa ne rezolvam toate problemele prin acest subterfugiu. Cum se îneaca un personaj la cinema, hopa, cum îsi vine în fire. De câte ori n-am vazut, pe ecran, chestii de-astea: eroul, atacat de un monstru vâscos si carnivor, este la ananghie, dar exact în clipa în care îngrozitoarea jivina se repede sa-l devoreze, bum, se scoala nadusit din culcus? De ce în viata nu mi se întâmpla asta niciodata? Îm?

Cum faci sa te trezesti, atunci când nu dormi?

Ăsta era un sicriu cu cenusa adevarata în el (Charlie chiar adunase un pumn, pe care si-l pusese în buzunar). Noi am plâns cu lacrimi adevarate. Noi, adica toata Rosse Europa: Jef, Philippe, Charlie, Odile, stagiarii, puternicii, inutilii, si eu, Octave, cu Kleenex-ul lui, Octave mereu acolo, nici matrasit, nici demisionat, doar putin dezamagit pentru ca n-a venit Sophie. Noi, adica toti parazitii întretinuti cu banii agentiei Rosse: proprietarii de canale de televiziune, actionari ai unor mari retele radio, cântareti, actori, fotografi, designeri, oameni politici, redactori sefi ai unor reviste, presedinti de mari magazine, noi cei care decidem, noi, liderii de opinie, noi, artistii vânduti, recunoscuti sau blestemati, noi plângeam. Noi ne plângeam soarta cea jalnica: în publicitate, când mori, n-ai parte de articole aparute în ziare, nici de afise în berna, nici de întreruperi de programe, n-ai decât stock-options nevândute si un cont secret în Elvetia neutilizat. Când un publicitar moare, nu se întâmpla nimic, doar ca e înlocuit cu un publicitar viu.

2

Peste câteva zile, South Beach, Miami. Pameleandersoane de toate marimile, jeanclaudevandammi cacalau. Suntem cu totii Friends. Facem U.V. înainte de a ne înalta chipul catre soare. Ca sa razbati într-o astfel de lume, trebuie sa semeni cu o bimbo ((arg.engl.) – fufa, târfa, n.tr.) sau cu un actor de filme porno. Ne drogăm deoarece alcoolul si muzica nu mai sunt de-ajuns pentru ca sa ne insufle curajul de a vorbi unii cu altii. Traim într-o lume în care singura aventura e sa regulezi fara cauciuc. De ce alergăm toti dupa frumuseti? Pentru ca lumea asta e asa de urâta, încât îti vine sa versi. Vrem sa fim frumoși pentru ca vrem

sa fim mai buni. Chirurgia estetica este ultima ideologie care ne-a mai ramas. Toata lumea are aceeași gura. Lumea e împânzita de perspectiva clonării umane, când, de fapt, ea exista deja si se numeste „plastic surgery” ((engl.) – chirurgie plastica, n.tr.).

În toate barurile, Cher cânta „Crezi în viata de dupa dragoste?” De acum, ar trebui sa ne punem întrebări cu privire la viata de dupa om. O societate alcatuita din sublime creaturi postumane, descotorosite de nedreptatea urâteniei, a carei capitala mondiala va fi Miami. Vom avea cu totii aceleasi frunti bombate si inocente, pielea ca satinul, ochii migdalati, toata lumea va avea dreptul la mâini lungi, cu unghiile lacuite în argintiu, va exista o distributie generala de buze carnoase, pometi înalti, urechi delicate, nasuri strengaresti, plete ca matasea si, mai ales, coate ascutite. Coate pentru toti! La drum spre democratizarea cotului. Asa cum a recunoscut, cu atâtă umilinta, într-un interviu Paulina Porizkova: „Sunt multumita ca oamenii ma considera frumoasa, însa asta e numai o problema de matematica: numarul de milimetri pe care îi am între ochi si barbie”.

Charlie si cu mine telefonam fara fir, stând în picioare în apa marii. Circulam pe plaja în Jeep-uri gigantice. În ciuda mortii lui Marronnier, n-am anulat turnarea MAIGRELETTE – erau deja angajate prea multe cheltuieli de productie. La un moment dat, Charlie a scos din buzunar o cutiuta cu câteva grame din cenusa lui Marc Marronnier. A împrastiat-o deasupra apei. Asta ar fi vrut Marc: sa pluteasca peste valurile de la Miami. În palma lui a mai ramas putina cenusa. Atunci, mi-a venit o idee. I-am spus sa-si întinda bratul spre soare si sa-si desfacă palma. M-am aplecat si am tras pe nari ceea ce mai ramasese din prietenul, din mentorul meu, Marc Marronnier. I’ve got Marronnier runnin’ around my brain! ((engl.) – Îl am pe Marronnier în creier, n.tr.)

Anuntati-ne daca gasiti macar o singura fata nasoala în orasul asta. Cei care, oriunde în alta parte, sunt din punct de vedere statistic anormali, (frumosii si musculosii), aici reprezinta norma; aproape ca devin plicticosi (sa ne amintim totusi ca eu sunt un militant al plictisului). Exista întotdeauna o fata mai tânara si mai frumoasa decât precedenta. Suava tortura. Dar Pofta e unul dintre cele sapte pacate capitale. Miami, oras înfratit cu Sodoma, Gomora si Babilon.

La Coconut Grove, un tip plimba sase chihuahua în lesa si le aduna rahatul cu o manusa de plastic. În drumul lui întâlnește negustori de salsa si schiori de fond cu role. Grupuri de fiinte bronzate care vorbesc la mobile, în fata, la Colony. Înțelegem ca, la Miami, suntem în interiorul unei uriase reclame. Nu mai e publicitatea cea care copiaza viata, ci viata copiaza publicitatea. Cadillacuri roz, a caror podea este luminata cu neon, trepideaza în ritmul rapului chicano. Atâtă frumuseti si bogatie nu pot decât sa te capieze. La News Café scanam top-modele, dar am prefera sa le desfiguram.

Districtul Art Deco din Miami este în sudul orasului, la malul marii. A fost construit în anii 30, pentru pensionari. La începutul anilor 40, multi militari au fost mobilizati la Miami, pentru ca US Army se temea de un atac la japonezilor în Florida. Apoi, în 1959, caderea lui Batista a adus o puternica imigratie cubana. Prin urmare, Miami amesteca pensionarii (proprietari ai fondurilor de pensii, pentru care muncesc toti salariatii din lume, pe toata durata anului), militarii (care îi apara) si cubanezii (care îi drogheaza): cocktailul perfect. În anii 70, criza petrolului a potolit orasul. A fost considerat terminat, demodat, has-been ((engl.) – fost, n.tr.), pâna când, zece ani mai târziu, în 1985, l-a relansat publicitatea.

În anul acela, Bruce Weber a shootat (a fotografia, a filma, n.tr.) o serie de fotografii, pe Ocean Drive, pentru Calvin Klein. Aparitia acestor pagini de publicitate în revistele din lumea întreaga a facut ca Miami sa devina instantaneu capitala mondiala a lumii. Miami este orasul al carui print e un fotograf. Daca nazistii ar fi beneficiat de o forta publicitara de soc pe masura celei dintr-un asemenea loc, ar fi ucis de zece ori mai multa lume. Christy Turlington a fost descoperita aici, pe plaja, de un „talent scout” ((engl.) – cântator, descoperitor de talente, n.tr.). Apoi, în acest loc, înainte de a muri asasinat la 15 iulie 1997, Gianni Versace si-a realizat toate cataloagele. Fiinte cu role, cubanezi aramii, gays în sort, aluneca pe trotuare, cu ochii ascunsi în spatele unor Oakley ultimul model. Toate aceste lucruri nu sunt contradictorii. Pâna la urma, nazistii au câstigat: chiar si tipii black își fac parul blond. Ne dam peste cap ca sa semanam cu voioasa Hitlerjugend, cu tablete Galak pe abdomen. Antisemitii au obtinut ceea ce voiau: Woody Allen le-o fi facând pe fete sa se hlizeasca, dar ele prefera totusi sa se culce cu blondul arian Rocco Siffredi.

La umbra unui palmier chel, contemplam Volleypalooza, un campionat de volei pe plaja cu durata de doua zile, între agentiile de manechine. Arbitreaza Steven Meisel si Peter Lindhergh. (de altfel, în timpul celorlalte 363 de zile din an, ei arbitreaza chiar planeta). Încarnari ale perfectiunii, în bikini rosii si negri, smasheaza ((engl.) – a trage o bomba, n.tr.) pe nisipul arzator. Picaturile de sudoare amestecate cu apa de

mare le zboara din parul blond, pentru a ateriza pe buricul cremuit al prietenelor lor, care râd. Când si când, briza usoara, venita dinspre ocean, le face pielea de gaina; chiar si de la distanta ne putem delecta vazându-le delicata înfiorare a bratelor. Nisipul împrastiat pe umerii lor fragili stralucește ca o ploaie de paiete fine. Acest spectacol ne raneste inima cu o melancolie monotona (În original: Blesse notre coeur d'une langueur monotone. Corect: Blessent mon coeur / D'une langueur / Monotone – Îmi ranesc inima cu o melancolie monotona (Vers din „Chanson d'automne” de Paul Verlaine, n.tr.). ce ne omoara mai rau, sunt dintii lor albi. Macar daca as fi înregistrat si eu un disc vândut în zece milioane de exemplare, alta faina s-ar macina la moara. Ah, apropo, Volleypalooza a fost câștigat de echipa în bikini rosii. Capitaneasa echipei învingătoare are 15 ani; pe lângă ea, Cameron Diaz, Uma Thurman, Gisele Bündchen si Heather Graham sunt patru babatii coclite. si ia va mai gânditi ca noua ne sta capul doar la cum sa le-o tragem splendorilor astora. Ni se balangane la vaginul lor. Ce-am vrea noi e sa le atingem pleoapele cu vârful buzelor, sa le alintam fruntea cu vârful degetelor, sa stam lungiti alaturi de trupul lor, sa le ascultam povestindu-si copilaria din Arizona sau din Carolina de Sud; ce-am vrea noi e sa vedem împreuna cu ele un serial TV, rontaind nuci de caju, si doar sa le aranjam din când în când o suvita de par, dupa ureche; pricepeti ce vreau sa spun au ba? O, noi am sti sa ne ocupam de voi, sa comandam sushi la room-service, sa dansam un slow pe „Angie” a lui Rolling Stones, sa râdem de amintirile din liceu, pentru ca, da, avem aceleasi amintiri din liceu (prima pileala cu bere, tunsorile caraghioase, prima dragoste care e si ultima, bluzoanele de blugi, bairamurile, hard-rockul, *Razboiul stelelor*, toate chestiile astea), dar bambinele prefera întotdeauna pozarii homo si pilotii de Ferrari, ca de-aia nu se mai învârte nici planeta cum trebuie. Nu, nu-s un obsedat sexual, însa nu exista cuvântul care sa-l denumeasca pe un obsedat de plamân. Ori, poate ca da: sunt un „obsedat pulmonar”, asta era.

Seara, luam cina cu câteva subtop-uri, pe un iaht închiriat. Dupa desert, Enrique Curjos pariaza cu una dintre ele pe o mie de dolari ca nu e capabila sa-si scoata chilotii si sa-i arunce în tavan, ca sa vada daca ramân lipiti acolo. Fata se executa si noi ne hlizim, desi nu-i nimic nostim (chilotii i-au cazut în platoul cu spaghetti). Lumea întreaga se prostitueaza. A plati sau a fi platit, aceasta este întrebarea. Grosso merdo (Corect: *grosso modo* (lat. – în mare), merdo – derivat de la merde (arg.) – fecale, rahat, n.tr.), pâna pe la patruzeci de ani esti platit; dupa, îi platesti tu pe ceilalti, asa merge treaba. Tribunalul Frumusetii Fizice nu acorda drept de apel. Play-boys cu barba de patru zile privesc ca sa vada daca sunt priviti si noi îi privim privind daca sunt priviti, iar ei ne privesc privindu-i privind daca sunt priviti si tot asa, e un dans fara sfârșit, care aminteste de „palatul oglinzilor”, o veche atractie de bălci, un soi de labirint al oglinzilor, unde te ciocnesti de propria ta imagine. Îmi amintesc ca, în copilarie, ieseam de acolo cu capătâna plina de cucuie de la atâtea buseli cu noi însine.

3

Ocean Drive, cu neoane care electrocuteaza pe trecatorii fluorescenti. Vântul cald aduce ecourile unor serate disparute. În ajun, la Livind Room, fetele dansau ca niste ciosvârte de carne. (Daca intri la Living Room, înseamna ca esti VIP. O data aflat înăuntru, daca ai masa, înseamna ca esti VVIP. Daca pe masa ta ai o sticla de sampanie, înseamna ca esti VVVIP. Iar daca patroana îți da un pupic pe gura, înseamna ca ori esti VVVVIP, ori esti Madonna). Miami Beach este o uriasa cofetarie: cladirile seamana cu niste ice-cream, iar fetele cu niste bomboane pe care ti-ar placea sa le topesti sub limba.

Desteptare la sase dimineata. Ca sa turnam în cea mai frumoasa lumina am închiriat o casa de miliardari la Key Biscayne, cu copii dupa tablourile Tamarei de Lempicka pe pereti. Tamara (a noastra) se obisnuieste iute cu noua sa viata de pub-star. Este coafata, machiata, îmbuibata cu cafele în rulota regiei. Decoratorii au sarcina de a revopsi peluza (nu îndeajuns de verde în raport cu story board-ul). sef op-ul (operator sef, n.tr.) da ordine de neînțeleas unor tehnicieni înțelegatori, care își tot fac de lucru masurând eclerajul si schimbând între ei cifre cabalistice:

- Încearca sa treci în 12 pe 4.
- Nu, o sa încercam alta focala, pune-ti optul în 14.

Charlie si cu mine mâncam tot ce ne propune catering-ul: chewing-gum, ice-cream cu brânza, bubble-gum, hamburgeri de somon, chewing-gum de ice-cream de somon cu brânza de pui în sashimi. Deodata, e ora opt si jumătate, iar Enrique nu mai zâmbeste.

- El cero e alb, nu se pote turna pe asta timp.

Clientul a specificat anume ca vrea cer albastru si umbre proiectate.

- Ma qué, întareste el, esta la lumina de Dumnezeu.

La care Charlie i-o-ntoarce cu aerul unui împarat.

- Dumnezeu e un director foto deplorabil.

Un cer alb e imposibil aranjat la etalonare. Daca am turna pe un asemenea timp, ar trebui sa coloram cu Flame imagine cu imagine, ceea ce înseamna 6 K€ pe zi. Asa ca mic-dejunam de zece ori, asteptând sa se ridice ceata. Producatoarea TV își smulge parul din cap dându-i telefoane asiguratorului parizian sa deschida umbrela lui „Weather Day”. Eu, unul, nu intru în panica: de când m-am lasat de „praf”, manânc tot timpul.

Tamara, cu Charlie si cu mine, suntem „Jules si Jim”-ii Floridei. Aici, americhenii ne tot întreaba:

- Are you playing a „ménage à trois”? (((engl.) – Jucati un menaj în trei?, n.tr.)

Bem Corona toata dimineata si râdem întruna. Toata lumea se îndragosteste de Tamara: ea încaseaza 1 euro-baton pe zi pentru a provoca acest gen de reactie chimica la masculii. Niste barbosi poarta caschete si cabluri, talky-walky-uri cârâie de-a surda, câtiva tehnicieni de la ecleraj scruteaza cerul cu un aer neputincios, noi ne ungem cu ecran total ca sa ne prinda soarele. Paravane negre ne protejeaza de realitate; lumea e chiorâta. Dar, fara soare, la ce naiba mai e bun Miami?

- Trebuie sa avem grija sa nu intre palmierii în cadru: se presupune ca suntem în Franta, nu uitati. Sau daca nu sa prevedem un matt-painting cu ploi si fagi.

- Bravo pentru observatie, Octave, tocmai te-ai facut util. Cu o singura fraza ti-ai justificat pretul biletului de avion.

Charlie glumeste, dar pare preocupat. Se tot învârteste în jurul cozii înca de dimineata. O sa ia taurul de coarne? Ei bine, da:

- Știi, Octave, trebuie sa-ti spun ceva. La agentie se vor face schimbari importante.

- Da, mersi, dupa moartea DC-ului, e probabil.

- Nu se zice moartea DC-ului, ci decesul DC-ului.

- Îndraznesti sa faci goange pe seama sinuciderii patronului nostru multiubit?

Tamara se hlizeste, dar Charlie îi da înainte:

- Ai observat ca Jef n-a venit în Senegal?

- Da, si când am vazut chestia asta, mi-a venit sa-mi anulez sederea. Nu stiu cum de am reusit sa supravietuim patru zile fara el.

- Nu te mai prosti. Eu stiu unde era Jef, în timp ce noi îi trageam cu dadadirladada. Scumpul nostru marketing era la New York, îți dai seama, cerându-le granzilor de la Rosse locul Presedintelui Philippe.

- Ce-ai zis?

- Jef, mititelul de el, l-a lucrat în foi de vita, cu sprijinul lui Duler de la Madone; le-a spus ca aveau sa piarda comanda asta, daca nu schimbau echipa de conducere din Franta. Și stii ce-au zis maharii grupului?

- Go fuck yourself, Jef?

- Vezi sa nu. Americhenii mor dupa asa ceva: tânarul lup arivist care le suteste bosorogilor porumbul de foc – asta-i învăta pe rechinii aia la Harvard si în westernurile cu John Wayne.

- Ei, nu, stai putin, lasa iordanele. Chestia asta ai fatat-o tu singur?

Charlie își roade o unghie si n-are aerul ca s-ar tine de tromboane.

- Octavio, tot luându-ti notite pentru cartulia aia a ta, ai uitat sa te mai uiti la ce-i în jur.

- Ei, na, bine ca mi-o zici tu, care stai cu zilele pe Net sa surfezi dupa poze desucheate.

- Ba deloc, ma documentez asupra vremurilor în care traiesc. Apropo, adu-mi aminte sa-ti arat filmul cu baba care își manâncă rahatul. Pe scurt. Nu i-ai vazut pe toti la Seminar, cum le tâtâia curul? Trezeste-te: Jef o sa fie numit manager general la Rosse, în locul lui Philipp, care va fi sef pentru toata Europa, e cusuta cu ata alba. O sa fie numit „chairman emeritu”, ori o cioaca de genul asta.

- JEF PATRONUL AGENTIEI?? Dar n-are nici macar 30 de ani: e un copil de tâta!

- Poate, dar în nici un caz copil de cor (Ne pas être un enfant de chœur – a nu avea scrupule, n.tr.), daca vrei sa stii parerea mea. Bun venit în anii '00, partner. Este moda managerilor de 30 de coti. Sunt la fel de rai ca aia de 50, dar dau mai bune si costa mai putin. De-aia au zis banco actionarii americheni: având sprijinul alui mai baban buget din agentie, Jef nu putea sa piarda. Or, Jef nu-l avea deloc la ficati pe Marronnier, ti-a picat fisa?

- Ei, fir-as al dracu', nu cumva Marc s-o fi omorât fiindca stia ca javra asta mica urma sa-l flituiasca?

- Bineînțeles. Dar mai ales fiindca banuia ca noi o sa-i umflam postul.

Cerul o fi el alb, dar asta nu-i un motiv pentru ca sa ne cada în cap.

- Cred ca n-am auzit bine, vrei sa zici ca Jef ne pune directori de creatie?

- Jef m-a sunat în dimineata asta, sa ne propuna postul. Cu 30.000 de euro pe luna, fiecare, plus deconturile, apartamentul platit si Porsche-le de serviciu.

Tamara zâmbeste:

- Octave, scumpicule, pentru un tip care voia sa fie matrasit, asta pica nitel cam prost, nu?

- Uf, tu, creatura lui Dumnezeu, ma lasi?

- Ai dreptate, scumpi: voi sunteti creatori si eu sunt creatura.

- Dragut, i-o taie Charlie, dar ai cam zbârcit-o, fetito. Acum suntem directori de creatie. E o nuanta.

- Ei, ajunge! N-am zis ca accept oferta.

- E una oferta que tu nu pote refusa, striga Enrique, pentru ca e clar ca tot platoul stia în afara de mine.

Și taman acum s-a gasit si obraznicatura asta de soare sa apara.

4

Ai putea crede ca Tamara a jucat comedie toata viata ei – si, daca stai sa te gândești, chiar asa si este. Meseria de call-girl te formeaza pentru actorie într-un mod mult mai eficient decât *Actors Studio*. Ea se arata a fi foarte degajata în fata camerei de filmat. Seduce obiectivul, își hăleste iaurtul cu atâtă lacomie, de parca de asta i-ar atârna viata. N-a fost niciodata mai stralucitoare ca în aceasta falsa gradina mediteraneana transpusa în Florida.

- She's THE girl of the new century ((engl.) – este FATA noului secol, n.tr.), declara sententios producatorul tehnic local, catre tipa care turneaza „making of”-ul. Cred ca vrea: 1) sa i-o prezinte lui John Casablanca de la *Elite*; 2) sa i-o traga pe sub coada. Dar nu neaparat în aceasta ordine.

Invadam un pamânt strain înainte de a asedia spatiul mediatic. Campania MAIGRELETTE va ramâne pe sticla pâna în anul 2004 si va fi prezentata prin afise 4x3 plasate în statii de autobuz, anunturi în presa feminina, publicitate la locurile de vânzare, etichete promotionale, ziduri pictate, jocuri-concurs de plaja, evenimente de teren, fluturasi, site-uri Internet, panouri în supermagazine si oferte de rambursare la prezentarea unei dovezi de cumparare. Tamara, vei fi peste tot, vom face din tine emblema liderului din domeniul brânzeturilor proaspete fara materie grasa de pe tot spatiul Schengen.

Bem Cape Cod-uri vorbind despre Aspen cu tipa de la machiaj. Ne încrucisam cu câteva vaci slabanoage (porecla pe care le-o dam cacacioaselor anorexice în cautare de hero (Joc de cuvinte: hero (engl.) – erou, dar si heroina (abrev.), n.tr.), pe Washington Avenue). Ne facem ca ne dam duhul în fata casei lui Gianni Versace, iar turistii ne fotografiaza ghemuindu-ne pe jos sub ploaia de blituri. Ne înfasuram în draperiile de la Delano Hotel: Tamara devine seherazada, iar eu Casper, fantoma dragalasa. În jurul nostru, oamenii sunt atât de narcisici, încât nu mai fac dragoste decât cu ei însisi. Ce înseamna o zi reusita la Miami? O treime role, o treime ecstasy, o treime masturbare.

Pe platoul de turnare, pajistea este iar arsa de soare. Ca s-o înverzeasca, accesoriștii încep s-o stropeasca cu colorant alimentar. Pentru seara asta e anuntata o lupta de drag-queens ((arg.engl.) – homosexual travestit în femeie, n.tr.) la Score, pe Lincoln Road: travestitiții își vor smulge perucile pe un ring de catch. „Nimic nu are importanta cu adevarat”, cânta Madonna, care are o casa aici. Ea rezuma bine problema. O iubesc pe Tamara si o iubesc pe Sophie; cu un salariu de director de creatie, o sa am din belsug cu ce sa le tin pe amândoua. Dar n-o sa accept totusi o oferta ce contrazice total prima pagina a acestei cartulii, cea în care scriam „Scriu aceasta carte pentru ca sa fiu matrasit”. Altfel, va trebui sa corectez, sa pun „scriu aceasta carte pentru ca sa-mi fie marit salariul”... Tamara îmi întrerupe gândurile:

- Vrei o cafea, un ceai sau pe mine?

- Toate trei în gura mea. Spune-mi, Tamara, care e reclama ta preferata?

- „LESS FLOWER, MORE POWER” (Mai putine flori, mai multa putere, n.tr.). E sloganul pentru New Beetle al lui Volkswagen.

- Nu se spune „slogan”, se spune „titlu”. Sa tii bine minte chestia asta, daca vrei sa te angajezi.

Ne petrecem dupa-amiaza frecând menta în fata unui combo, acel monitor video Sony care retransmite fiecare secventa a filmului: Tamara pe terasa, Tamara pe scara, Tamara în gradina, Tamara în plan îndepărtat, Tamara în plan apropiat, Tamara artificiala cu naturalete, Tamara cu privirea în camera de filmat, Tamara naturala în mod artificial, Tamara în degustare produs (deschidere capac, introducere lingura, delectare bucala), Tamara si cotul ei înduiosator, Tamara si sânii ei cu desen. Dar Tamara pe care o prefer îmi este rezervata mie: Tamara goala, în slapi, pe balconul camerei mele, cu inel în degetul mare de la piciorul stâng si cu un trandafir tatuat deasupra sânelui drept. Cea careia îndraznesc sa-i spun:

- N-am chef sa fac dragoste cu tine, însa ma farmeci. Cred ca te iubesc, Tamara. Ai piciorul cam mare, dar te iubesc. Arati mai bine cu retusurile pe computer decât în realitate, dar te iubesc.

- Cunosci multi rai care fac pe dragalasii, dar tu esti un soi rar: un dragalas care face pe raul. Sarutama, de data asta e gratuit.

- Tu esti visul meu interzis, singurul meu chin si unica mea speranta. Pentru mine esti singura muzica ce face stelele sa danseze deasupra dunelor (Cele trei replici sunt o aluzie la conversatia dintre Micul Print (eroul lui Antoine de Saint-Exupéry) si vulpea din desert, n.tr.).

- Iarasi cuvinte, mereu cuvinte.

Planul degustare e întotdeauna treaba cea mai grea: în bataia soarelui, dupa masa, biata berbera a trebuit sa simuleze de douazeci de ori extazul, bagându-si în gura linguri pline cu MAIGRELETTE. Dupa câteva duble, era absolut scârbita. Accesoriata i-a adus, atunci, un lighean în care scuipa brânza de îndata ce Enrique zbiera „Cut”. Uite o mica destainuire pe care v-o facem, nu cumva sa umblati cu vorba: de fiecare data când vedeti un actor delectându-se cu un produs alimentar, într-un film publicitar, sa stiti ca nu înghite niciodata; cum se opreste filmarea, scuipa produsul într-un recipient prevazut în acest scop.

Charlie si cu mine stam pe scaune de plastic, având kile întregi de junk-food ((arg.am.) – hrana „moarta”, nesanatoasa, cu multe calorii; junk-gunoi, n.tr.) drept singura companie. La toate turnarile de filme publicitare e acelasi circ: copywriterii sunt „parcati” într-un colt unde li se cauta în coarne cu un dispret total, în speranta ca n-o sa-si deschida pliscul prea mult, sub pretext ca sunt autorii campaniei în curs de realizare. Noi ne simtim umiliti, inutili si îmbuibati cu zaharicale, pe scurt, si mai îngretosati decât de obicei. Ne prefaceam ca nu observam nimic, deoarece stiam ca, în calitate de viitori Directori de Creatie la Rosse Franta, vom avea mii de ocazii sa ne razbunam fara mila.

Vom fi bogati si nedrepti.

Ne vom concedia vechii prieteni.

Vom taia si spânzura, semanând teroarea printre toti angajatii.

Ne vom atribui ideile subalternilor.

Vom convoca tineri realizatori pentru a le sufla ideile proaspete, ademenindu-i cu o treaba di granda pe care, pâna la urma, o vom executa noi, pe spinarea lor.

Vom refuza sa le dam concedii salariatilor, înainte de a-l petrece pe al nostru în Insula Mauritius.

Vom fi grandomani si nerusinati.

Vom pastra cele mai bune bugete pentru noi si vom încredinta campaniile cele mai crocante unor free-lances ((engl.)- liber-profesionist (din presa, publicitate etc.), n.tr.), pentru a-i descuraja mai bine pe toti CDI.

Vom starui sa ne apara portretul în paginile de culoare somon din **Figaro**, apoi vom cere destituirea jurnalistului, imediat dupa aparitie, daca articolul lui nu e destul de hagiografic (amenintându-i pe cei de la **Figaro** ca n-o sa le mai cumparam paginile de publicitate).

Vom personifica înnoirea din publicitatea franceza.

Vom plati o atasata de presa pentru ca sa putem spune în paginile rezervate comunicarii din *Stratégies* ca: „trebuie sa distingem bine conceptul de precept”.

Vom folosi, de asemenea, foarte des verbul „a preemtiona”.

Vom fi debordati si imposibil de întâlnit; pentru a obtine o întrevedere cu noi, cei interesati vor trebui sa astepte minimum trei luni (pentru a fi contramandati în ultima clipa, chiar în dimineata întâlnirii, de o secretara aroganta).

Ne vom încheia camasile pâna-n gât.

Vom declansa depresii nervoase, în rafale, la cei din jur. Vom fi vorbiti de rau în domeniul nostru de activitate, însa niciodata pe fata, pentru ca vom fi temuti.

N-o sa clintim nici un pai, dar toti cei apropiati vor înceta sa ne mai vada.

Vom fi periculosi si hiperinutili.
Vom trage sforile societatii moderne.
Vom ramâne în umbra „chiar si în plina lumina”.
Vom fi mândri sa avem iresponsabilitati atât e mari.
- Sunteti multumiți de machiaj?

Delirul nostru de „vânzator ai pielii ursului din padure” este întrerupt de fata de la machiaj care vrea o parere detaliata. Când va veni momentul, o vom numi make-up artist în chief al grupului R & W, deoarece ea a stiut sa ne recunoasca importanta chiar înaintea numirii noastre.

- Ceva foarte natural e suficient, spune Charlie cu un ton ce nu admite replica, ea trebuie sa fie sanatoasa/echilibrata/dinamica/autentica.

- Yeah, o fac la buze putin glossy, nu ating ten la ea, esti superb piele.

- Nu glossy, insista Charlie cu siguranta viitorului mare patron care e, prefer shiny.

- Of course, shiny e mai bine decât glossy, ma îndes eu sa-i întaresc spusele. Altfel, frizam deriva coloristica.

Mahioza se da înapoi cu respect în fata unor asemenea specialisti ai make-up-ului labial – care, se vede clar ca-s niste profi pe care nu-o duci de nas cu una cu doua. Nu ne mai ramâne decât sa-l snobam pe stilistul culinar si tutto ira bene (Expresie hibrida, franco-italiana: Totul va merge bine, n.tr.).

Tamara baga în draci toata echipa. Toti o adoram, schimbam ocheade complice în fata frumusetii sale hieratice. Am fi putut fi fericiti amândoi daca eu nu mi-as fi petrecut timpul gândindu-ma la altcineva. De ce o trebui sa doresc numai oameni care nu sunt aici? Din când în când, Tamara își punea mâinile pe obrazul meu; asta o linistea. Aveam nevoie de o doza de lejeritate. Ia uite, asta ne-ar putea asigura un bun slogan de rezerva: „MAIGRELETTE. AI ÎNTOTDEAUNA NEVOIE DE O DOZĂ DE LEJERITATE”.

- Atunci, o sa accepti tot banetul asta care îți este propus?

- Banii nu aduc fericirea, Tamara, stii doar.

- Multumita tie, stiu. Înainte nu stiam. Pentru a sti ca banii nu aduc fericirea, trebuie sa le fi cunoscut pe ambele: banii si fericirea.

- Vrei sa te mariti cu mine?

- Nu, în fine, ba da, dar cu o conditie: sa avem la nunta un elicopter care sa arunce o ploaie de Chamallows roz.

- Și cu Chamallows-urile albe ce facem?

- Le halim!

De ce își lasa ochii în jos? Suntem jenati amândoi. Îi iau mâna acoperita de desene facute cu pudra.

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Nu-i deloc frumos sa te porti asa de frumos. Te preferam atunci când faceai pe nesuferitul.

- Dar...

- Stai. Știi prea bine ca nu ma iubesti. As vrea sa fii nesperioasa, ca tine, numai ca mi s-a facut lehamite sa ma mai joc, stii, m-am gândit si cred ca o sa pun punct; cu banii de pe Maigrelette as putea sa-mi cumpar o casuta în Maroc, am o fiica de crescut, am lasat-o acolo, la mama, si îi duc dorul atât de mult... Ascuta-ma, Octave, trebuie sa-ti regasesti logodnica si sa te ocupi de copilul vostru. Ea îți face darul cel mai frumos, primește-l.

- Ei, fir-as al dracu', da' ce-aveti toate? Cum ne e bine cu voi, cum trebuie musai sa vorbiti de copii! În loc sa raspundeti la întrebarea „de ce sa traiesti?”, voi preferati sa reproducati problema!

- Termina cu filosofia ta de doi bani. Cu asa ceva nu e de glumit. În cazul meu, fiica-mea n-are tata.

- Ei si? Nici pe mine nu m-a crescut taica-meu si nu fac din asta o drama.

- Ia stai putin, te-ai uitat la tine? Îi dai papucii unei tipe însărcinate cu tine,. Ca sa-ti petreci noptile la curve!

- Da, bine... dar macar sunt liber.

- Liber? Nu se poate, cred ca visez! Fara chestii de-astea, Octave, nu tu! Bla-bla-bla! Esti mult prea „mileniul doi”! Uita-te în ochii mei, în ochi am zis. Copilul care o sa se nasca POATE avea un tatic. Pentru prima oara în viata ta poti folosi la ceva. Cât timp o sa mai bati cârciumile alea împutite, ascultând aceleasi bancuri porcoase spuse de aceiasi betivani neputinciosi si fara vloga? Cât timp, fir-ar al dracu'? Asta ti-e libertatea, Prostovanschi?

Exista psihanalisti cu 150€ sedinta; Tamara e o moralista cu 460 de euro pe ora.

- Ia mai da-mi pace cu lectiile tale de morala! Ei, tu-i maica masii!

- Nu ma mai agresa, ca fac ruptura de anevrism. Morala poate ca n-o fi mare brânza, dar tot ea ramâne cea mai buna chestie pentru a putea deosebi binele de rau.

- Ei si? Prefer sa fiu scârbos si liber, mda, liber, ai auzit bine, decât etic si prizonier! „Om liber, vei îndrăgi mereu amarul!” Pricep eu foarte bine ce zici tu, dar imagineaza-ti ca fericirea familiala poate fi si mai jalnica decât o porcarie de poveste desucheata spusă de un tâmpit cu vinul în nas la sase dimineata, ai bagat la cap? Și, pe urma, cum vrei tu sa ma ocup de un copil, când eu ma îndragostesc în curva asta de viata la fiecare doua minute? La dracu’! Ups! (În original: *putain* – curva, dar are si regim de interjectie. n.red.)

Am încalcat o regula de baza, stabilita cu Tamara: numai ea are dreptul sa întrebuinteze cuvântul „curva”; daca o face altcineva se considera insultata. O podideste plânsul. Încerc sa-mi spal pacatul.

- Nu mai plânge, iarta-ma, tu esti o sfânta, stii prea bine, ti-am spus-o si o repet. Și asa eram singurul tip care plateste fetitele ca sa nu se culce cu ele, acum mai sunt si ala care a facut-o pe una sa plânga. E o realizare, nu? Da-mi celularul tau, trebuie sa anunt imediat la **Cartea Recordurilor** alo, da? Dati-mi rubrica „cel mai neîndemânatic om din lume”, ma rog.

Am marcat: ea schiteaza un zâmbet; machioza n-o sa aiba de facut decât un record la mascara, îi dau înainte cu auto-analiza:

- Emigrata mea iubita, explica-mi doar un lucru: pentru ce, de îndata ce iubim o femeie si totul merge de minune, ea vrea sa ne transforme în crescatorie de plozi, sa aseze între noi o liota de copii, o armata de tânci care sa tipe, vârându-se în picioarele noastre si împiedicându-ne sa fim singuri? Ei dracie, e chiar asa de îngrozitor sa fim doi? Eu eram multumit sa fim un cuplu „DINK” (Double Income No Kids) ((engl.) – Venit dublu fara copii, n.tr.), de ce sa vreau sa facem din noi o „FAMILIE” (Fabricarea Artificiala de Mârâieli Interminabile si de Lungi Indispozitii Emoliente)? Nu crezi ca e jalnic sa ai copii? Toate cuplurile alea romantice, care nu mai vorbesc decât de caca? Crezi ca fratii Gallagher sunt sexy când își sterg broscii la fund? Trebui’ sa fii scatofil! În afara de asta, în cupeul meu BMW Z3 nu mai este loc pentru un scaun de belea!

- Ba tu esti jalnic! Daca maica-ta n-ar fi avut copii, nu ai mai fi fost azi aici, ca sa însiri tâmpeniile astea.

- N-ar fi fost cine stie ce pierdere!!

- Ține-ti fleanca!!

- Ba tine-ti-o tu!!

- ȘI MAI TERMINĂ CU SEMNELE TALE DE EXCLAMAȚIE!!!!, exclama ea, smiorcaindu-se.

Își sufla nasul. Doamne, cât e de superba când bâzâie. Daca barbatii le fac atâtea necazuri femeilor, asta e, fara îndoiala, din cauza ca sunt cu mult mai frumoase când plâng.

Ea înalta capul si, atunci, stie sa gaseasca vorbele potrivite pentru ca sa ma convinga.

- O sa ne vedem în continuare, pe sest.

Traiasca aceasta morala. Blaise Pascal e cel ce a zis: „Adevarata morala nu se sinchiseste de morala”. si, în timp ce-i aspiram lacrimile cu paiul meu de la Seven Up, ne gândeam amândoi exact la acelasi lucru.

- Tu stii de ce n-o sa se faca niciodata lipeala între noi?

- Da, stiu, am raspuns. Pentru ca eu nu sunt liber, iar tu esti din cale afara.

5

Și iata ca turnarea s-a terminat: tocmai am cheltuit trei milioane de franci (500 k-euro) în trei zile. Înainte de a strânge camerele de filmat, i-am cerut lui Enrique sa turneze o versiune „trash” ((engl.) – gunoi, murdarie, n.tr.) a reclamei. Bun, noi eram ciupiti, Tamara de asemenea, iar Charlie a strigat:

- Ascultati. ASCULTAȚI-MĂ TOȚI! Listen to me, please. Ultima oara când l-am vazut pe Marc Marronnier în viata, l-a luat la rost pe Octave prezent de fata, spunându-i ca scriptul pe care tocmai l-am turnat e de rahat si ca trebuie sa scrie altul.

- E adevarat, am adaugat. Chiar mi-a si zis aceasta fraza care îmi va ramâne întiparita pentru totdeauna în minte: „Nu esti niciodata scutit de a gasi ceva mai bun”.

- Doamnelor si domnilor, ladies and gentleman, o sa trecem peste ultima dorinta a unui mort?

Tehnicienii nu erau foarte foarte încântati. După câteva parlamentari cu producatoarea TV și cu Enrique, s-a luat totuși decizia să tragem repede o versiune „agentie”, în plan-secventa, cu camera pe umăr, în stil „Dogma” (era iarnă în care tot ceea ce era filmat la „Videogag” purta acest label intelectual danez).

Iată cum a ieșit versiunea „Maignelette Dogma”: Tamara se preumbla în decorul de tec, pe veranda, își scoate cu grație tee-shirt-ul, apoi se uita în obiectiv cu bustul gol și își întinde niste iaurt pe obraji și pe sâni. Se învârteste în jurul propriei axe, sare prin grădina descultă, și începe să zbiere la iaurtul degresat: „Maignelette! I’m gonna eat you!”, apoi se tavaleshte prin iarba proaspăt revopsită, sânii îi sunt plini de vopsea verde și de Maignelette, iar ea își linge iaurtul de pe buza superioară, gemând (zoom pe fața ei, peste care se prelinge produsul: „mmmm... Maignelette. It’s so good when it comes in your mouth” ((engl.) – e așa de bună când îți intra în gura, n.tr.)).

Ce talent. Ne hotărâm să trimitem această versiune la Festivalul Mondial al Publicității de la Cannes, fără să-o prezentăm la Madone. Dacă ne învârtim de un Leu, Duler va fi obligat să aplaude.

Marronnier ar fi apreciat un asemenea devotament. Ne putem întoarce la Paris cu conștiința împacată, pentru a ne instala în fotoliul lui cald încă. Dar asta nu-i este de ajuns lui Charlie, care e - hotărât lucru -, un meterez mai inexpugnabil ca niciodată. Chiar în aceeași seară, după petrecerea de sfârșit de turnare, de la Liquid, avea să ne târască într-o regretabilă tarasenie pe care, din păcate, sunt constrâns să v-o relatez aici.

6

Stroboscoapele împarteau spațiul în patrate. O sado-maso hârsită, într-un corset care îi făcea o talie de zece centimetri, traversa pista de dans. Parcă era o clepsidra de piele neagră.

- Știi ce-mi trece prin minte când o vad pe babusca asta? Ca, în Europa, întreprinderile dau afara mii de angajați ca să le aduca mai mulți parai pensionarilor din Miami, nu-i așa?

- Aaa... în mare, da. Toti bătrânii din Florida sunt actionari la fondurile de pensii care detin firme internationale, deci, schematic vorbind, da.

- Ei bine, de vreme ce suntem la fața locului, de ce nu l-am vizita pe unul dintre acești bătrâni proprietari ai planetei? Ar fi totuși o tâmpenie să ne aflăm la ei acasă, și să nu avem o explicație cu unul, poate ca l-am convinge să nu mai flituiască pe nimeni data viitoare, ce zici de chestia asta?

- Zic că ești beat muc, dar OK, mergem.

Și uite că am pornit: Tamara, Charlie și mandea pe strazile din Miami Vice, în căutarea unui reprezentant al actionariatului mondializat.

- Ding! Dong! Din! Dong-ding-dong-ding-dong-ding!

La Miami, până și soneriile încearcă să fie remarcate: asta cântă Eine Kleine Nachtmusik ((germ.) – Mica serenadă de W.A. Mozart, n.tr.), în loc să facă „târ”, ca toată lumea. A trecut o oră de când umblăm creanga prin cartierul rezidențial Coral Gables, în căutarea fond-de-pensionarului pe care să-l luăm la rost. Până la urmă, Charlie suna la poarta unei splendide vile marocane.

- Yes?

- Good evening, madame, do you speak French?

- Oui, oui, sigur, în fine, puțin, dar de ce sunați așa de târziu?

- Pai e Tamara, aici de față (Tamara zâmbeste în obiectivul camerei de supraveghere), care zice că e nepoata dumneavoastră, Mrs. Ward.

Bâzzz.

Poarta este deschisă de o mumie. Ma rog, o chestie care trebuie să fi fost femeie cu foarte foarte multă vreme în urmă, într-o galaxie foarte foarte îndepărtată. Nasul, gura, ochii, fruntea, pometii – toate îi sunt umplute în întregime cu collagen. Restul corpului seamănă cu un cartof încrêtit – analogie datorată, fără îndoială, halatului din jurul ei.

- Doar pielea-i naturală, declară Charlie cu oarecare greutate.

- Ce ziceti? Ce nepoată? Eu...

Prea târziu. Baba n-a mai avut timp să protesteze, că Tamara a și lungit-o pe jos (are centura maro la judo). Intrăm într-o casă de aur masiv. Tot ce nu e aurit e de marmură albă. Să crapi, nu alta. Tamara și Charlie o cara pe madam Ward pe o canapea cu motive psihedelice, care trebuie să fi fost la moda când era și proprietara ei. Fără îndoială, pe undeva, prin secolul XX.

- Pai, de bine ce înțelegeți franceza, madam Wardnustiucum, o să ne ascultați frumusețea. Stați singura aici?

- Oui, I mean ((engl.) – adică, n.tr.), NO, deloc, Poliția vor veni foarte repede AJUTOR HEEEEELP!

- Să-i punem calus. Tamara, esarfa ta!

- Na.

Își îndeasă bandana până-n beregata babei, iar Charlie se asază peste ea și va garantez că e la fel de greoi ca și bancurile lui. Pensionara o să asculte, în sfârșit, fără galagie, ce avem de spus.

- Vedeti, doamna, a căzut magareata pe dumneavoastră, dar ar fi putut cădea pe orice alt responsabil pentru nenorocirea contemporană. Trebuie să știți că, de azi, acest gen de vizite va deveni moneda curentă. E timpul ca acționarii fondurilor de pensii americane să afle că ei nu pot distruge nepedepsită viața a milioane de nevinovați, fără să dea socoteala, într-una din zile, e clar?

Charlie și-a dat drumul. Așa e întotdeauna cu taciturnii: când se pune pe trancănit, nu-i mai poți opri.

- Ați auzit de *Calatorie la capatul nopții* de Louis-Ferdinand Céline?

- Mpfghpffhmmghphh.

- Nu, Céline nu e o marca de pantofi. E un scriitor francez. Eroul celui mai celebru dintre romanele sale se numește Bardamu și face turul planetei în căutarea unui vinovat. Trece prin război, mizerie, boală, merge în Africa, America și nu-l găsește niciodată pe cel răspunzător pentru nenorocirea noastră. Cartea a apărut în 1932 și, după cinci ani, Céline gasea un tap ispasitor: pe evrei.

Tamara vizitează cosmeliu, deschide frigiderul, se servește cu o bere și ne aduce și noua căte una. Eu urmăresc discursul lui Charlie, care continuă să peroreze călărind mumiile, pe sofă și hidoasă.

- Știu cu toții că Céline a luat-o răzna când a devenit un mârșav antisemit – scuzați-mi pleonasmul. Cu toate acestea, și noi căutam asemenea lui Bardamu, un responsabil. Tânărul de fată se numește Tamara și se întreabă de ce este silată să-și vândă curul, pentru că să-i trimită bani fie-și. Cretinul de lângă mine se numește Octave și își pune întrebări neconținut și el, după cum puteți vedea pe fața lui de drac ofticos. Cine bulește lumea? Care sunt rații? Sârbi? Mafia rusească? Integristii islamici? Cartelurile columbiene? Țăstă-s caii de bataie! Ca și „complotul iudeo-masonic” din anii 30! Va prindeți unde vreau să ajung, Lady MacCurcantrosi? Toporul nostru de oase sunteți dumneavoastră. E de mare importanță pentru fiecare dintre noi, astia de pe fața pământului, să ne cunoaștem consecințele faptelor. De exemplu, dacă îmi cumpăr produse Monsanto, susțin organisme modificate genetic și privatizarea semintelor din agricultură. Dumneavoastră v-ați încredințat economiile unui grup financiar care va da o dobândă suficientă pentru că să va plătiți oroarea asta de vilă din cartierele frumoase ale orașului Miami. Probabil că nu v-ați gândit îndeajuns de bine la consecințele acestei decizii neînsemnate pentru dumneavoastră, însă determinanta pentru noi, înțelegeți? Căci aceasta hotărâre face din dumneavoastră STĂPÂNĂ LUMII.

Charlie o bate pe obraz că să-o facă să-și deschidă ochii în lacrimi. Babuta scoate tipete mici și jalnice, înabusite de esarfa.

- Știți, continuă el, când eram mic, mă dădeam în vânt după filmele cu James Bond și, acolo era întotdeauna unu' rău, care voia să devină Stăpânul Lumii și, atunci, își experimenta arma secretă, ascunsă într-o fortareată subterană, și amenința întotdeauna că o să arunce planeta în aer, cu niste rachete nucleare furate din Uzbekistan. Va amintiți de filmele alea, madam Gâlmănu? Ei bine, am descoperit recent că James Bond, ca și Louis-Ferdinand Céline, și-a vârat destu-n ochi. Stăpânul Lumii nu-i deloc așa; nostim, nu? Stăpânul Lumii are un capot nasă, o casă de rahat, o perucă blea, o bandă îndesată în glota și, pe deasupra, nici măcar nu știe că e Stăpânul Lumii! Dumneavoastră sunteți madam Wardulica! Și știți dumneavoastră cine suntem noi? 007! Ta ta tan ta tatata tan tan tan!

Charlie fredonează melodia lui John Barry. Cântă corect, dar asta n-o împiedică pe Stăpâna Lumii să bâzâie plină de jale, cu capul înfundat în pernă cu culori tipatoare, stil Versace (care n-a murit, de vreme ce opera sa dăinuie).

- Nu încercați să mă înduioșați, madam Wardcecurumeu. Dumneavoastră v-ați înduioșat când regiuni întregi au fost nimicite de delapidări masive, de restructurări intensive, de planuri sociale abuzive, hotărâte numai pentru ochii dumneavoastră frumoși? Așa că, fără fite, vă rog. Putina demnitate și totul se termină cu bine. My name is Bond, James Bond. Noi am venit aici pentru a vă cere să-i spuneți fondului dumneavoastră de pensii Templeton, care administrează 200 de miliarde de euro, că, de-acum încolo, nu o să mai poată pretinde aceleași randamente de la întreprinderile sale, altfel vor veni în vizită la alde dumneavoastră din ce în ce mai mulți de-alde noi, de acord?

Atunci, a intervenit Tamara.

- Stai, Charlie, cred ca încearca sa-ti arate ceva.

Într-adevar, babusca arata, cu degetul ei ca niste cârnati, o poza înramata, de pe masuta joasa. Aceasta înfatisa un frumos soldat din U.S.Army, zâmbitor, în alb si negru, cu cascheta pe cap.

- Mmfhghmfphhgg!!! Oracaia, aratând portretul.

I-am scos bandana din gura, pentru ca sa se poata înțelege putin mai bine ce voia sa spuna cu Mmfhghmfphhgg. A început sa zbiere ca din gura de sarpe.

- WE SAVED YOUR ASS IN '44! MY HUSBAND DIED IN NORFUCKINGMANDY!! Uita-te, BOULE, la poza lui BĂRBATU-MEU, moarta LA VOI, în D DAY!! (V-AM SALVAT CURUL ÎN '44! SOȚUL MEU A MURIT ÎN NOR-... FUTU-IMANDIA!! [...] în ZIUA Z!!, n.tr.)

Personal, am considerat ca marcase un punct. Dar, la chestia asta, a dat bengă în Charlie. Eu nu eram la curent cu antecedentele lui familiale. Noutate de prima mână, va asigura.

- Ia asculta, Miss. Acum n-o sa stam toata seara sa ne dam cu mortii nostri peste bot. Razboiul asta l-ati facut voi, doar ca sa va exportati Coca-Cola. IT'S COCA-COLA WHO KILLED YOUR HUSBAND! (COCA-COLA E AIA CARE ȚI L-A OMORÂT PE BĂRBATĂ-TĂU!, n.tr.) La mine, taica-meu s-a sinucis fiindca îl matrasisera de la cosmelia în care lucra, pentru ca sa creasca beneficiile. L-am gasit spânzurat, înțelegi asta, putoare? YOU KILLED MY FATHER! (TU L-AI OMORÂT PE TAICĂ-MEU!, n.tr.)

O pocnea cam tare. Batrânei îi daduse sângele pe nas. Va jur ca am încercat sa-l opresc, însa alcoolul îi înzecea puterile.

- TU L-AI CURĂȚAT PE TAICĂ-MEU, SCROAFĂ BĂTRÂNĂ, ACUM AI SĂ PLĂTEȘTI!

A snopit-o în bataie, i-a tras pumni în ochi, si-a spart sticla de bere de nasul ei, i-a scos placa din gura si i-a bagat-o în *forfeaza* (pizda), în fine, ce mai, am putea considera ca hotarâse sa scurteze o existenta plina de suferinta si ajunsa, în orice caz, la termen, dar mi se pare ca asta s-ar putea numi la fel de bine ca o luase razna. Pe scurt, dupa cinci minute (ceea ce înseamna foarte mult – de exemplu, o repriza de box dureaza mai putin), Mrs. Ward nu mai respira, iar camera se umpluse de un miros de rahat. Perna Versace parea buna de dus la curatat.

Obisnuita, se pare, cu tipii care o iau razna, Tamara nu s-a clintit. Dupa ce a luat pulsul batrânei, adica dupa ce i-a constatat decesul, a început sa puna în ordine, metodic si cu cea mai mare viteza posibila, lucrurile deranjate. Ne-a ordonat sa asezam cadavrul pensionarei la picioarele scarii ei greco-romane. Apoi, am iesit în vârful picioarelor din aceasta vila sordida, nu fara sa distrugem camera de supraveghere cu pietre din gradina.

- Crezi ca s-o fi înregistrat pe video?

- Nu, e doar un interfon.

- Oricum, chiar daca ar fi ramas vreo urma, aici nu ne cunoaste nimeni.

Aceasta din urma fraza i-a facut sa râda mult pe gardienii care treceau în revista diferitele monitoare de securitate (unul dintre ei, haitian, vorbea curent frantuzeste); s-au distrat mai putin când au bagat de seama ca doamna Ward sucombuse în urma agresiunii si ca trebuiau sa faca un raport la Miami Police Department.

Începând din acest moment, am încetat sa mai judec. Cartierul era pustiu. Charlie își venise în fire. A cazut de acord cu Tamara:

- Canapeaua aia era de-a dreptul bulita.

Ne-am terminat seara la Club Madonna, o bomba cu strip-tease, unde niste dansatoare în string, refacute la perfectie (am putea crea un cuvânt-valiza pentru aceste ciberfemei: „perfacute”), vin sa ia cu gura bancnotele de zece dolari pe care ti le tii la prohab. Am aclamat niste sâni incredibili dar neadevarati.

- Cu femeile este mereu aceeasi poveste, a spus Charlie, ori ne frustreaza, ori ne dezgusta.

Ranita în orgoliul sau profesional, Tamara ne-a oferit dupa aia un show magnific, sus pe bar, sugându-si sticla de Corona, întarindu-si sfârcurile cu cuburile de gheata din votca mea, pâna când am fost dati pe usa afara pentru concurenta neloiala. Apoi, am adormit tustrei în fata canalului TV „pay per view” ((engl.) – platit pentru vedere, n.tr.) din hotel, care difuza un porno excelent, ceva special cu o dubla însurubare anala, lucru pe care nu mi-l imaginam posibil din punct de vedere tehnic, si trebuie sa va marturisesc ca tipetele actritei m-au facut sa ma ud în pantaloni.

A doua zi, pe când luam iar avionul ca sa ne întoarcem la Paris (tot la Business, cu o juma' de eurocaramida locul, si având în meniu „cuib de paste de grâu dur, garnisit cu caviar oscietru si cu un firisor de suc de tomate crude), Charlie mi-a spus ca accepta numirea pe post de D.C. M-am rugat sa se prabuseasca avionul, dar – ca de obicei – nu s-a întâmplat nimic. Asa se face ca m-am pomenit, într-o singura zi, si patron de agentie, si complice la crima.

Întorsi la Paris, am gasit pe computere aceasta circulara e-mail-ata, catre toti angajatii de la Rosserys & Withcraft Monde (redactata, probabil, de un program de traducere automata):

Dragi prieteni de la Rosserys & Withcraft,

Una dintre principalele mele obligatii fata de clientii si actionarii nostri, ca si fata de fiecare dintre dumneavoastra, este sa stabilesc viitorul lui Rosserys & Withcraft. În ultimii ani, am avut cu totii norocul sa beneficiem de niste manageri de calitate exceptionala. Un grup de indivizi talentati ne-a permis sa ne atingem obiectivele ca specialisti ai marketingului global si integrat, transformând grupul nostru într-un lider comunicational de prim rang. Astazi le recunosc importanta în succesul nostru si pregatesc terenul pentru viabilitatea lui Rosserys & Withcraft în mileniul viitor.

Cu mare satisfactie si mândrie va anunt numirea lui Jean-François Parcot în postul de Manager General al lui Rosserys-Paris. Philippe Enjevin este promovat în postul de Presedinte-Europa cu titlul de Chairman Emeritus. Aceste numiri sunt efective din aceasta clipa. Ca Chairman Emeritus, Philippe va putea petrece mai mult timp pentru a realiza ceea ce-i place: munca activa, destinata sa aduca pe piata o calitate superioara a comunicarii integrate rezultatelor globale.

Lui Jean-François, noul post îi va permite sa se concentreze asupra lucrului pe care îl face cel mai bine – munca alaturi de noi pentru a ridica nivelul calitatii si al noutatii strategice, pe care le aducem în sprijinul preocuparii noastre de a contribui la cresterea economica internationala. Jean-François a stiut sa revitalizeze bugetul Madone înca din 1992, cu simtul sau pentru dinamism si cu puterea sa de munca.

Țin sa-i multumesc personal, aici, lui Philippe pentru imensa lui reusita la conducerea filialei noastre franceze. N-am nici o îndoiala ca rețeaua noastră europeana va putea profita de cunostintele sale în privinta terenului si a clientelei.

Jean-François a tinut sa înnoiasca directia de creatie franceza, numindu-i pe Octave Parango si pe Charlie Nagond în locul lui Marc Marronnier, a carui tragica disparitie i-a socat pe toti prietenii si colegii sai. El va va informa si în privinta altor schimbari din organigrama. Țin sa-i spun, aici, familiei lui Marc, cât de mult a contribuit exceptionalul sau simt al intuitiei conceptuale si al oportunitatilor creative la istoria agentiei ca si la evolutia comunicarii la nivel global.

Bineînțeles ca îi voi ajuta pe Jean-François, pe Octave si pe Charlie cât mai mult cu putinta si stiu ca si voi veti face la fel.

Când privesc viitorul lui Rosserys & Withcraft, o fac cu mândrie si extrema încredere. În secolul XXI, R & W se va mentine pur si simplu în topul afacerilor.

Cu sentimente entuziaste,
Edward S. Farringer Jr.

Bulangiul asta de Charlie spusese da în numele amândurora cu o saptamâna mai înainte de turnare. Nu mai aveam decât sa semnez câteva hârtii. Mi-am zis ca, daca accept, poate voi avea puterea sa schimb ceva. Era fals: nu li se da niciodata puterea celor ce s-ar putea folosi de ea. De altfel, care putere? Puterea e o inventie a trecutului. Puterile din ziua de azi sunt atât de multiple si de diluate, încât, din pricina asta, sistemul a devenit neputincios. si noi, care-i tot dam zor cu credo-ul nostru gramscist: „Pentru a deturna un avion, trebuie mai întâi sa te urci în el”. Ce ironie a soartei! Acum, când intram în cockpit cu grenadele în mâna si ne pregatim sa-i dam ordine pilotului, amenintându-l cu arma automata, descoperim ca nu era nici un pilot. Voiam sa deturnam un avion pe care nu stie nimeni sa-l conduca.

CINEVA TREBUIE SĂ PLĂTEASCĂ: NE REVEDEM DUPĂ ACEST MESAJ

SCENA ARE LOC LA CARROUSSEL, LA LUVRU. SE PREGĂTEȘTE O MARE PARADĂ A MODEL. MULȚIMEA SE ÎNGHESUIE ÎN FAȚA INTRĂRII PĂZITE DE NIȘTE BĂIEȚI FRUMOȘI, CU CRAVATA ROȘIE DE LA LICEUL JANSON DE SAILÉY. INTRĂM ÎN SALA PLINĂ OCHI CU TOATE VIP-URILE DE PE FAȚA PĂMÂNTULUI.

SE STINGE LUMINA. GLOATA DE INVITAȚI MURMURĂ UN „AAAAH” DE MULȚUMIRE. PE PODIUM DEFILEAZĂ FETE GOALE PUȘCĂ ÎN SUNETELE UNEI MUZICI TEHNO-DIRTY-METAL-HARD-ACID-HOUSE.

INVITAȚII SE EXTAZIAZĂ ÎN FAȚA SUBLIMELOR MANECHINE LIPSITE DE HAINE. SÂNI MAJESTUOȘI FESE ROTUNDE, PICIOARE INTERMINABILE, PUBISURI FERCHEZUITE ÎN FORMĂ DE DREPTUNGHI. DEODATĂ, ELE SE OPRESC ÎN MIJLOCUL CATWALK-ULUI ((engl.) – pasarela, n.tr.), ÎȘI STREACOE MÂINILE MANICHIURATE LA SUBSUOARĂ ȘI DAU DE UN FERMOAR! ATUNCI, ÎȘI DESFAC PIELEA SATINATĂ, SE DESCOTOROȘESC DE EPIDERMĂ, AȘA CUM ÎȚI SCOȚI COMBINEZONUL PENTRU SCUFUNDĂRI. ÎN PUBLIC, O BĂTRÂNĂ DUCESĂ LEȘINĂ. UN BĂRBOS CU OCHELARI DE SOARE EJACULEAZĂ PE VESTONUL VECINULUI DIN FAȚĂ. O FĂTUȚĂ DE DOISPREZECE ANI SUGE O ÎNGHEȚATĂ ÎN FORMĂ DE FALUS, ÎN TIMP CE SE MÂNGÂIE ÎNTRE PICIOARE.

SUB PIEILE ARTIFICIALE, TOP-MODELELE SUNT DE METAL. CYBORGURI DE OȚEL CĂLIT, ANDROIZI SCLIPITORI. UNA DINTRE FETE ESTE ACOPERITĂ CU BANCNOTE DE O SUTĂ DE EURO. ALTA ÎNCEPE SĂ SCUIPE MONEDE. A TREIA ÎMPRĂȘTIE O PLOAIE DE CĂRȚI DE CREDIT, CA ȘI CUM AR FI CONFETTI. SUNT NIȘTE ADEVĂRATE PUȘCULIȚE ROBOTICE (DE ALTFEL, UNUL DINTRE MODELE SCOATE BANCNOTE DIN SEXUL SĂU METALIC, CA DINTR-UN DISTRIBUITOR AUTOMAT).

STANDING OVATION ((engl.) – ovatie în picioare, n.tr.) DIN PARTEA MULȚIMII. OAMENII MĂRÂIE DE PLĂCERE. ATMOSFERA ESTE ELECTRIZANTĂ. MUZICA ACCELEREAZĂ, PÂNĂ CÂND DEVINE INSUPORTABILĂ. ÎN STALURI, EXPLODEAZĂ CAPETE. VREO DUZINĂ DE STOPURI CARDIACE ȘI MAI MULTE VIOLURI COLECTIVE AU LOC, DIN PĂCATE, ÎN LOCURILE DE RANGUL DOI.

PACKSHOT CU O PLOAIE DE MONEDE PESTE TRUPUL GOL AL UNEI ADOLESCENTE TAILANDEZE.

SLOGAN ÎN SUPERIMPRESIUNE, PE ECRAN:

„MERGEȚI DREPT LA ȚINTĂ: JUISAȚI ÎNTR-O CURVĂ”.

URMAT DE MENȚIUNEA LEGALĂ:

„ACESTA A FOST UN MESAJ AL FFRCT (FEDERAȚIA FRANCEZĂ PENTRU REDESCHIDERE A CASELOR DE TOLERANȚĂ)”.

„Într-o societate blocată, unde toată lumea este vinovată, singura crimă este să te lași prins. Într-un univers al hotilor, singurul păcat definitiv este prostia”.

HUNTER S. THOMPSON

Las Vegas Parano, 1971

1

Vi s-a parut din cale afara de haios să vă întoarceți la Rosse ca învingători. Mai întâi, agenția s-a mutat: de vreme ce pachetbotul se ducea la naiba, l-ați lăsat să se scufunde, iar piața Marcel Sembat din Boulogne-Billancourt seamănă de-acum a șantier naval dezafectat, cu docheri depresivi, în ținută rap, prinzând radacini în fața la McDo. Pentru că să vă construiți noul local, cu trei sute de metri mai încolo, ați distrus o veche uzină, după care ați reconstruit-o identic, nici voi nu știți de ce (netezirea azbestului? incompetența arhitectului? câte puțin din amândouă?). Un cos înalt de douăzeci de metri încununează imobilul, asemenea unui falus de caramida roșie. Acesta nu arde niciodată nimic – sau nu încă.

Vă delectați destul de mult cu promovarea voastră profesională. Cu privirile terorizate a 300 de neo-angajați. Cu buzele nimfomane ale ex-indiferențelor. Cu schimbarea de ton a superiorilor, de-acum inferiori. Cu camaraderia pe cât de sinceră, pe atât de bruscă a celor care descopăra deodată că vă sunt colegi de demult și prieteni dintotdeauna. Diferența este o decadere. Însă Charlie și cu tine vă bucurați cu modestie. Adunați toată agenția și îi țineți acest discurs.

«Dragi prieteni, ideea de a fi numiți Directori de Creație este atât de anapoda, încât nu puteam decât să acceptăm propunerea lui Jean-François. Era mai curajos din partea noastră să-i răspundem decât în loc de nu. Suntem gata să înfruntăm o perioadă grea: mai întâi pentru că nu este simplu să vii după un geniu autentic ca Marc (aici lăsați să se aștearnă câteva secunde și zece centimetri de tăcere emoționată), apoi, pentru că noi suntem niște publicitari publifobi, dar vom depăși acest paradox cu ajutorul vostru. Publicitatea poluează și este de datoria noastră să inventăm o ecologie a comunicării. Vom fi – și, în consecință, veți fi – obligați să dam dovadă de inteligență, din respect pentru consumator. S-a zis cu imaginile inutile, pe o peliculă irosită! Am hotărât să le deschidem agenția noilor copywriteri: scriitori necunoscuți, poeți blestemați, autori de sitcom-uri refuzate, graficieni underground, realizatori de filme pronografice. A sosit vremea să reconectăm publicitatea la avangarda artistică a epocii sale. Rosse trebuie să devină iar laboratorul experimental care a fost la începuturile sale; vom încerca să fim la înălțimea ambiției creatoare pe care a avut-o întotdeauna această firmă.

Prin urmare, vom începe cu adoptarea câtorva măsuri simbolice (chiar din acest moment): mai întâi, se va difuza la megafon, în permanentă, cântecul „T'es OK, T'es bath, T'es in” ((fr.) – Esti OK, Esti misto, Esti modern(a), n.tr.) al grupului Ottawan, care va fi folosit și ca melodie de așteptare telefonică. Telefonistele și recepționerile vor sta în holul întreprinderii, cu bustul gol. Toate prezentările de campanii se vor face exclusiv la client, cu concursul unor actori comici recrutați din cafenele-teatre, acompaniați – pentru a crea ambianța – de o orchestră rusească. Toți angajații de la Rosse se vor saluta sărutându-se obligatoriu pe gura. Toți copywriterii vor primi o camera Sony PC1 pentru a realiza toate imaginile care le vor trece prin cap.

Trebuie să regăsim inocența originară, copilăria artei. Să fim ÎNCÂNȚAȚI fără încetare. Trebuie să distrugem acest sistem autosuficient, să uimim prin schimbarea regulilor de joc, pentru că, altfel, nu vom mai ajunge la oameni: aruncăm pe geam banii clienților. Să nu uitați niciodată, și aceasta ne va fi încheierea, că sunteți aici ca să VĂ amuzați și că, dacă vă amuzați VOI, îi veți amuza și pe cumpărători. Noua deviză a lui Rosse France este cea a lui Sir Terence Conran: „Oamenii nu știu ce vor până nu li se propune acel lucru”. O vom grăbi deasupra ușii de la intrare, chiar de mâine dimineată. Multumim pentru atenție și să continuăm petrecerea!»

Aplauzele au fost vii, cu toate ca nitel cam lipsite de spontaneitate. I-ati invitat pe cei 300 de noi angajati la un pahar, în spatiul de reuniuni din patio. Salariatii erau aproape convinsi – în timp ce le tâtâia fundul în fata voastra – ca spuneti adevarul si ca lucrurile aveau sa se schimbe. Nu va mai ramânea decât sa-i dezamagiti cu încetul, înainte de a disparea ca si predecesorul vostru (care a lasat o gaura de 20 de milioane de euro în casa de bani).

Pe agendele noastre de importanti patroni noi si moderni, notati ce chestii aveti de facut pentru a fi populari:

„11h 00: sa fim politicosi cu cineva inutil

13h 30: sa-mi aduc aminte sa gândesc.

15h 15: sa-i spun unuia cu salariul mic pe numele de botez (de cerut informatii la DRU)

17h 10: sa cer noutati de la fata unui subaltern bolnav (în fata martorilor)

19h 00: sa zâmbesc la plecare”.

La sfârșitul cocktailului vostru de întronare, Charlie a organizat o surpriza pentru toti copywriterii seniori: un dineu Chewbacca. Prin urmare, v-ati îmbracat cu totii în costume de urangutani uriasi, dupa care ati luat supeul într-un salon privat de la Lapérouse unde douasprezece fete închiriate, goale, stateau în mâini, cu picioarele departate, pentru ca sa degustati de pe sexul lor stridii proaspete. Charlie asta are un simt al motivatiei interne de netagaduit.

2

Prima voastra prezentare-client a fost totusi dezastruoasa. La Madone, Alfred Duler si zbirii lui proiectasera filmul Maigrette (versiunea aseptizata) unui esantion de consumatoare ale produsului, iar rezultatul testului nu era grozav: într-o „conference-call” furtunoasa ati avut de luptat împotriva verdictului dat de gospodinele sub cincizeci de ani. „Prea subtil”, „overpromising”, „anxiogen”, „GRP slab”, „nu destul de impactant”, „prea multa magrebitate”, „prea putin calitativ la nivelul tone and manner”, „packshot insuficient de atribuibil”... Berezina. Ati luptat cu dârzenie toata videoconferinta, insistând asupra „modificarilor posibile pe plan sonor”, „maririlor de pack efectuabile la post-prod”, „reetalonarii de facut ASAP („As Soon As Possible””, „importantei inovatiei formale din aceasta nisa”, „apetentei, la nivelul resimtit de consumator si al prezentei în memorie”, iar când ati închis, clientul își dadea „OK-ul, sub rezerva observatiilor de recadrare fixate în Brand Review de faxat ASAP”.

Descoperiti ca a fi sef nu-ti scuteste spinarea de facut plecaciuni. Directorul de creatie este ca un ebenist caruia clientul i-ar comanda sa faca o masa cu un picior mai scurt pe motiv ca el plateste. Clientii nici macar nu-si dau seama de chestia asta, însa, din pricina prudentei, își cheltuiesc cea mai mare parte din bani silindu-va sa le faceti reclama invizibila. Se tem atât de rau sa nu displace clientelei (e ceea ce ei numesc „alterarea capitalului-imagine”), încât devin absolut transparenti. Fac act de prezenta pe ecranele voastre, dar se tem sa fie remarcati. Ca Directori de Creatie, nu sunteti acolo decât pentru a le ratifica schizofrenia.

Marele lant al dispretului publicitar se desfasoara astfel: realizatorul dispretuieste agentia, agentia își dispretuieste clientul, clientul își dispretuieste publicul, publicul își dispretuieste vecinul.

Iata ce ramâne din cele 30 de secunde de MAIGRELETTE, turnate la Miami: nu o recadrare, ci amputarea unei amputari (frectie la un picior de lemn inexistent?)

„Tamara prin plan se asaza pe terasa unei case frumoase, de tara (*nu se vor înmulti cliseele de introducere, înainte de aparitia produsului; se vor anamorfoza picioarele actritei, pentru a se accentua insight-ul consumatorului; se va reetalona chipul pentru a-i deschide culoarea*). Ea se uita în obiectiv si exclama: „Sunt frumoasa? Asa se spune. Dar eu nu-mi pun aceasta întrebare. Sunt eu, pur si simplu”. (*se va suprima „Asa se spune”, care induce îndoiala, ca si „Dar eu nu-mi pun aceasta întrebare”, care este de prisos: daca nu-si „pune întrebarea”, de ce sa mai vorbeasca de ea? Ceea ce da, în final: „Sunt frumoasa? Sunt eu, pur si simplu”*). Ea apuca o cutie de MAIGRELETTE, pe care o întredeschide cu delicatete înainte de a lua o lingura. (*se vor mari toate planurile produs*). Ea închide ochii de placere, gustând produsul. (*Este posibil sa facem ca acest plan sa dureze mai mult? De reamintit ca e vorba de „key visual” aparut în post-test. Este vital sa dramatizam dezirabilitatea produsului pentru a sublinia perceptia unui beneficiu de placere gustativa deculpabilizata*). Apoi, ea își continua textul privindu-i pe telespectatori drept în ochi: „Secretul meu e... Maigrette. O delicioasa brânza alba, cu grasime 0%. Cu calciu, vitamine, proteine. Nu-i

nimic mai bun pentru ca sa te simti bine în mintea si în pielea ta. (Sa ne gândim la adaugarea unui demo produs în 3D, cu iaurtul care se varsa într-o strachina cu lapte onctuos si cuvintele „calciu”, „vitamine”, „proteine”, „0% grasime”, în suprainpresiune cu caractere bold mai implicante/interpelante pentru consumatoarele noastre). Tamara se ridica în încheiere, cu un zâmbet complice: „Iata secretul meu. Dar care nu mai e, acum, când v-am spus totul hi hi”. (De suprimat gluma inutila, care manâncă trei secunde, în detrimentul pack-ului. Putem încheia foarte bine pe „Iata secretul meu”, care da mai lider si mai specific în contextul concurential). Packshot si slogan: „MAIGRELETTE. DOAR LA MINTE NU EȘTI MICĂ”. (Este posibil sa investigam alte baseline-uri? Trebuie mizat pe diferitele tinte avute în vedere: copii, vârstnici, adulti, tineri, barbati, femei. „si asta, în cadrul unei mai mari modernitati). Urmat de jingle-ul de atribuire marca: „mm Madone”.

În privinta baseline-ului, vi se fâlfâie, pentru ca aveti unul de schimb „MAIGRELETTE. AVEM CU TOȚII NEVOIE DE O DOZĂ DE LEJERITATE”. (Vezi actul IV, scena 4).

3

Urmeaza Cannes, Festivalul, oh, nu cel de cinematografie, nu, celalalt, cel adevarat, cel care are loc pe sest ca reuniunile OMC sau ca simpozioanele de la Davos – în fiecare an, la mijlocul lui iunie, dupa o luna de la mascarada sponsorizata: Saptamâna Mondiala a Publicitatii, în englezește „48th International Advertising Festival” sau „Cannes Lions 2001”. Acolo se duc atotputernicii discreti, cei ce finanteaza lung-metrajele cu „plasamentul produs” (ca BMV, cu James Bond, sau Peugeot, cu Taxi 1 si 2), cei ce își cumpara studiouri de cinema cu banii de buzunar (ca Seagram, cu Universal, Sony, cu Columbia-triStar, AOL, cu Warner Bros), cei ce fac filme doar ca „suport de colectie, pentru a-si vinde merchandising-ul (ca Disney sau Lucas-film), cei ce posedă planeta (în toate sensurile verbului „a posedă”). Un film publicitar de 30 de secunde atinge mai multa lume decât un film de cinema de o ora si jumătate (de exemplu, planul-media al spotului Maigrette a fost conceput pentru a atinge 75% din populatia tarilor expuse).

Cheltuielile de publicitate ale principalelor firme franceze:

Vivendi 2 miliarde de franci

L'Oréal 1,8 miliarde de franci

Peugeot-Citroën 1,8 miliarde de franci

France Télécom 1,5 miliarde de franci

Nestlé 1,5 miliarde de franci

Madone 1,3 miliarde de franci

Toate aceste marci sunt absolut inatacabile. Ele au dreptul sa va vorbeasca, dar voi n-aveti dreptul sa le raspundeti. În presa, puteti spune grozavii despre persoane umane, dar 'ia îndrazniti putin sa va atingeti de o marca, ca riscati sa va saraciti ziarul cu venituri de milioane de euro din anunturi publicitare. La televiziune, e si mai îmbârligata: exista o lege care îi interzice sa citezi o marca în timpul de antena, pentru ca sa se evite publicitatea clandestina; în realitate, asta te împiedica sa le critici. Marcile au dreptul de a se exprima atât cât poftesc (si platesc foarte scump acest drept), dar *nu poti sa le raspunzi niciodata*. Cât despre carte... E foarte probabil ca acest roman sa faca obiectul unei cenzurari, pentru: „denigrare de marca înregistrata”, „contrafacere”, „parazitism”, „defaimare”, „deturnare” sau „concurenta neloiala”.

În engleza, „publicitate” se spune „advertising” – inventatorii acestei profesii au încercat sa ne avertizeze.

La aeroport, o stewardesa va întreaba:

- Aveti bagaj?

Îi raspundeti:

- Da, eu am un DESS (Diploma de master, n.red.) în marketing si el a facut Academia de Arte.

La Cannes, Charlie si cu tine încarnati culmea reusitei. Tineri, bronzati, bogati, de temut, bateti Croisetta în tee-shirtul agentiei Rosse („Aici muncim si va cotonogim” („Ici on va vous Rosser” (fr.) – aici o sa va cotonogim, n.tr.) în fata si „La Rosse da la greu cu folos” în spate – sloganul l-a gasit un mic CDD cu SMIC), cu ochelarii vostri de soare Helmut Lang Opticals si cu niste New Balance în picioare: sunteti nababi cool. Logic, ar trebui sa va dati în barci cu fufe ariviste care descind aici – pentru a rupe inima târgului cu book-ul sub brat – la Jane's Club-ul închiriat de Première Heure (o dugheana mare de productie venita aici sa linga talpile copywriter-ilor). Pe moment, veti lua un prânz gratuit pe plaja de la Carlton, la

masa lui Alain Bernard si a lui Aram Kevorkian, patronii lui Pac (cei mai învesunati dusmani ai lui Première Heure, veniti aici sa întretina bunele relatii comerciale cu amicii lor din copilarie). Vetii petrece uneori clipe de bucurie trecatoare, scurte momente de fericire inexplicabila: le veti boteza „Near Life Experience” ((engl.) – Experienta din Preajma Vietii, n.tr.).

La bufet, îi recunoasteti pe toti noii mahari din meserie, deghizati în FDS, o gasca de parosi (sau tunsii) nerasi, cu tee-shirturi hartanite, jensi decolorati si bascheti scâlciati care baga la chimir cele mai grele salarii din tara. Numele le sunt înscrise pe ecusoane:

- Christophe Lambert, manager la CLM-BBDO (62,5 milioane de euro profit brut, agentia lui Total – „Nu veti mai veni la noi din întâmplare”, France Télécom – „Va vom face sa iubiti anul 2000”, Pepsi Cola – „The choice of a new generation”.

- Pascal Grégoire, Presedinte si DC la Leagas Delaney (mica agentie, autoarea unei enorme lovituri la Cupa Mondiala de Fotbal '98: Adidas – „Victoria este a noastra”)

- Gabriel Gaultier, Presedintele Clubului Directorilor Artistici, asociatie care îi reunește pe toti copywriterii francezi, si DC la Young & Rubicam (73,5 milioane de euro profit brut, agentia lui Orangina – „Trebuie sa scuturi bine Orangina, altfel pulpa ramâne la fund”, Stimorol – „Mestecati în daneza”, Ricard – „Sa respectam apa”).

- Christian Blaches, patronul lui *CB News* (îl vedeti în fiecare duminica seara pe M6, unde prezinta „Culture Pub” cu Thomas Hervé)

- Eric Tong Cuong, Presedinte – dupa cum o indica si numele sau – la Euro RSCG Babinet Erra Tong Cuong (profit brut necomunicat, agentia lui Evian – „Declarata izvor de tinerete de catre corpul vostru”, Peugeot – „Pentru ca automobilul sa fie întotdeauna o placere”, Canal+ - „În timp ce te uiti la Canal+ macar nu stai în fata televizorului”)

- Benoît Devarrieux, fondatorul lui Devarrieux-Villaret (19,21 milioane de euro, profit brut, agentia lui Crédit Lyonnais – „Banca dumneavoastra va da socoteala”, Volvic – „Apa de Volvic este un noroc”)

- Bernard Bureau, vice-presedinte la Ogilvy & Mather (72 milioane de euro profit brut, agentia lui Perrier – „Apa, aer, viata”, Ford Ka – „Nu ma gândesc decât la una Ka asta”)

- Gérard Hean, cofondatorul lui Jean & Montmarin (agentia lui Yop – „Anii Yop”, Teisseire – „N-ar fi trebuit sa-i privati de Teisseire”, Herta – „Sa nu trecem pe lângă lucrurile simple”)

- Jean Pierre Barbon, unul dintre numerosii DC de la BDDP@TBWA (127 milioane de euro profit brut, agentia lui McDonald's „McDo pentru intimi”, SNCF – „Noi va vom face sa preferati trenul”, 1664 – „Patru cifre mai puternice decât toate cuvintele”)

- Christian Vince, vice-manager al grupului DDB France (128,6 milioane de euro profit brut, agentia lui Volkswagen – „Totusi e usor sa nu te înseli”, FNAC – „Agitator din 1954”, Badoit – „Te poti gândi la o masa fara Badoit?”)

- Bertrand Suchet, fondator si presedinte la Louis XIV (agentia lui Audi – „Aparentele sunt facute pentru a fi depasite”, Regina Rubens – „Respirati, sunteti femeie”, Givenchy – „Putin mai departe decât infinitul”)

Mai este si Zzz, poreclit asa pentru ca toate casele de productie îi ofera calatorii în Insula Moustique ((fr.) – tântar, n.tr.) (peste tot, pe unde intra, este primit cu un bâzâit, toti colegii lui încep sa faca „zzzzzz”, e haios, dar – curios – pe el chestia asta nu-l face deloc sa râda).

Mai sunt si toti tipii aia nitel îmbortosati, care au avut vreo doua-trei idei haioase acum douazeci de ani si, de atunci încoace, își duc zilele dupa urma lor. Unul dintre ei si-a cladit toata averea vânzând acelasi slogan mai multor clienti: „soseta este Kindy”, „Brânza este Kiri”, „Cacaua este Banania”, „Ceasul este Kelton”, „Pantoful este Bata”... Faceti cu totii mari eforturi pentru a lasa impresia ca va distrati. A te distra este totuna cu a te sinucide, doar ca poti s-o faci în fiecare zi. Cum este rostit numele lui Marronnier în fata lui Charlie si a ta, cum va luati mutra de circumstanta: ooof of of of of of of of of, nu-mi mai spune, cât ne lipseste baiatul asta, stii ca primim în continuare scrisori pentru el, cataloage ImageBank pe numele lui, fir-ar sa fie, si-ar putea actualiza si ei fisierul, ce ma-sa, toti din meserie sunt în doliu, în orice caz, s-a zis cu Cannes-ul... Ne vedem la bar, la Martinez, diseara dupa short-list?

Short-list este lista primelor 100 de pelicule publicitare alese de juriu ca fiind cele mai bune (din 5000 de candidate). si voi apareti în ea cu „Maignelette. It's so good when it comes in your mouth”, a voastra. Juriul, compus din confrati japonezi, englezi, germani, americani, brazilieni si francezi, a considerat scena atât de îndrazneata încât a retinut-o în ciuda unor fluieraturi din marea sala de proiectie. Ati înscris

versiunea Dogma în extremis, după ce ați difuzat-o o singură dată la ora trei dimineața, pe Canalul Jimmy. Astfel, din punct de vedere juridic, este considerată ca o adevărată campanie, când, de fapt, clientul n-a vrut-o niciodată, iar publicul n-a văzut-o niciodată (în schimb, versiunea „frecție la picior de lemn” este difuzată în rotație maximă pe TFA, seara de seara, cu noul său slogan: „MAIGRELETTE. AI NEVOIE ÎNTOTDEAUNA DE O DOZĂ DE LEJERITATE”, dar e inutil să mai spunem că, aici, n-a trecut de primul tur). Tamara ar trebuie să se întâlnească mâine cu voi, ar fi totuși fabulos să câștigați un premiu după numai o lună de la numirea voastră în fruntea lui Rosserys & Withcraft France. Ați urca pe scenă, ați fi citați la TV și în presă: „Franta, mereu la coada altor țări occidentale, în privința creației publicitare, a câștigat totuși câteva recompense, dintre care Leul de Aur pentru Maigrette (produs Madone), o pastă de film pornografică a agenției Rosserys & Withcraft care tocmai a fost dotată cu o nouă direcție de creație bicefală”. În *Stratégies* ați avea poza cu această legendă: „Octave Parango și Charlie Nagoud ne declară: *Ceea ce ne trebuie este federalizarea entuziasmelor la întâlnirea din răspântiile de mâine*”.

Cuvinte spicuite pe pontonul de schi nautic de la Majestic, între persoane ce-și bat palma în chip de bună ziua:

- Dior mă plictisește.
- Ai văzut alea 30 de secunde cu iepurele care sare cu coarda elastică?
- Și ala, pentru Mégane cu frânele care deformează parul?
- Noul. To-tal me-tal.
- Noul Air France al lui Gondry e perfect.
- Sunt mai puțin sigur în privința noilor Diesel, e ceva stufos.
- Campania Tag Hener e o dramă.
- În schimb, ultimele Pepsi n-au spart.
- Ce zici de Kiss FM, cu huiduma aia de tuciuri care cântă în broscuța lui?
- Telmor. Over the top. ((engl.) – muc și sfârc, n.tr.)
- Iar umfla norvegienii tot.
- O să fie un standing ovation pentru poșonarul ala curtat de o fată.
- E o idee adevărată.
- I-ai văzut pe aia doi în saună? Miroase a cur de la o poștă.
- Mor după Maigrette a ta, dar ce nasol că nu-și născău animale pe acolo. Câini, pisici; e ceva

ultra-caneez.

- Tatii noștri au fost cât pe ce să se asocieze, știi?
- Ei nu! Hai să ne îmbrățisăm. Cum te cheamă?
- Natalie Faucheton.
- Da, știi, eu sunt ala caruia îi place să fie obraznic...

Zâmbet numai crețuri.

- O să-ți spun o chestie: dacă nu ești cu mine, te dai la mine, ești împotriva mea.
- Ah! Ah! Ah! Am crezut că vorbești serios!
- Eu, acum, am terminat-o: iarna, sunt în emisfera sudică.
- Ai văzut mica noastră Maigrette?
- Überfashion. (Cuvânt hibrid: über (germ.) – peste; fashion (engl.) – modă, modern, n.tr.)
- Ador ideea dar nu un exe. (3. Corect: exces (fr.) – exces, n.tr.)
- Nu, zău, acum serios. Îți place sau nu-ți place?
- Între „îmi place” și „nu-mi place”, e mai degrabă „nu-mi place”.
- Gata, stai, sunt imuno-deprimat.

- Nu, fac goană. Cîștit, este excelent, dar ar fi trebuit să paștrăți baseline-ul francez, „it comes in your mouth”, prea seamănă a joc de cuvinte.

- Și totuși. Americanii sunt așa de puritani, că toți vor vota pentru, cum vad că e vorba de cur, cum consideră chestia al dracului de îndrăzneată, fiindcă nu-ți țin curelele s-o marite pe piața lor.

Degetul mare în aer.

- Deunazi, eram într-o reuniune și nu zici că un client îmi scoate pe gura: „e bine, dar ar trebui să-i mai adăugăm niste astazime”. Știi ce i-am răspuns? „și niste mâinătate nu?”

Râs vaginal.

- Eu am un sef de grup care îi tot dă zor cu „gustativitatea”! N-a auzit de cuvântul „gust”!

- Gustul nu se învata în scolile de comert.
- În orice caz, întotdeauna e mai bine sa zici „te ador”, decât „îmi stai în gât”.
- Cel mai cel este ala cu tipul care cânta „get up... ah”, asteptând rabla care trece în fiecare zi.
- Nu l-am vazut, îmi trimiti caseta?
- Este cât se poate de bine pe produs si, în acelasi timp, complet virgin pe ideea asta.
- E prea eterat.
- Da, dar foarte hetero
- Nu-mi vine sa cred ca filmele cu Nike au fost short-listate, iar testimonialul sotiei lui Hulk a iesit.
- Aia carora nu le-a picat fisa deloc sunt categoric japonezii.
- Maigrelette porno, totusi trebuia îndraznit.
- E o chestie asa de tâmpa, ca functioneaza beton.
- O sa fie un masacru.
- Ştii ultima chestie a lui Tony Kaye? A cerut un tunel facut din 600 de dorade (peste cu reflexe argintii sau aurii. n.red.) batute în cuie, pe pereti, si nu s-a folosit niciodata de el.
- Lansez un nou mijloc de comunicare, trebuie sa-ti vorbesc neaparat despre el, se numeste „revalog”: ceva între revista si catalog.
- De ce nu-i spui catarev?
- Ochii spre cer.
- Ce mai face Sophie?
- Asteapta un copil.
- Nu mai spune! E nostim, eu astept o canapea.
- e-salut.

Iata-l pe Mathieu Cocteau, un vechi redactor de la BDDP, care s-a lansat în conceptia de site-uri Internet.

- e-bonjur. Cum e, îti merge mica e-afacere?
- e-mda. Mi-am scos e-200 de milioane în sase e-luni.
- Da' ce e-nvârti e-acolo?
- Am e-nevoie de voi. Îmi trebuie publicitate ca sa-mi fac cunoscute rahaturile astea de site-uri si, de asemenea, publicitate, în ele, pentru ca sa le finantez vânzând spamuri. Noua economie nu-i deloc noua. Ca si aia veche, nu exista decât prin publicitate.
- Sa ti-o spun: succesul nostru se datoreaza faptului ca, dupa ce am dezgustat publicul de publicitatea anilor '80, l-am facut sa creada ca eram demodati în anii '93 si depasiti de Net în anii '00. Când, de fapt, noi n-am mai fost niciodata atât de powerfuli.
- e-bun. N-am prea mult e-timp sa stau de e-povesti. Tre' sa merg la cybercafé-ul de pe plaja, ca sa-mi check-ez mailurile. Hai, e-ceau.
- bye-bye.com!

Noaptea, la Nibarland, dansati asezati în fotolii, ca niste tetraplegici. Moda vine de la New York: acolo, primarul a redus atât de mult numarul autorizatiilor pentru bombele de noapte încât toti petrecaretii dau buzna în barurile în care dansul este interzis. La Spy, Velvet, Jet, Chaos, Liquid Life asculti, prin urmare, o house-music care zbiara în draci, multumindu-te sa dai din mâini si fara sa te ridici de pe taburet. E vulgar în cel mai rau hal sa te bâtâi în picioare, pe un ring de dans. Peste tot în lume, trebuie sa sezi pe scaun, în mijlocul cacofoniei generale. În aceasta discoteca din Cannes îi recunosti iute pe autohtoni dupa faptul ca danseaza cu fetele frumoase de pe aceste meleaguri, hlizindu-se cu gura pâna la urechi, în timp ce publicitarii stau pe banchete sorbind din clondir, pentru a le arata confratilor ca s-au întors de la New York, iar voi, Charlie si cu tine, va ridicati expres de la masa si va duceti la cacastoare, stati acolo vreo cinci minute, si va întoarcati cu parul vâlvoi, pufnind si bând pahare mari de apa, frecându-va la nas, ca sa creada japonezii de la Dentsu ca voi aveti zapada, iar ei nu.

De data asta, parca ati fi într-un film de-al lui David Lynch: în spatele unei aparente slefuite si zâmbitoare se ascunde o dimensiune obscura, o violenta tainica. O nebunie distrugatoare care va împinge sa zâmbiti si mai larg.

Și, acum, puneti-va în pielea comisarului SANCHEZ Ferlosio, de 53 de ani, în strâmtul sau birou cannez. Este sfârșitul zilei, priviti în liniste cum se apropie week-endul, cu greierii care cânta și cu o carafa de vin alb pe tejgheaua Bufetului Garii, când, deodată, începe tambalaul: primiti prin e-mail un mandat de arestare internațional având ca anexa un Real Video. Dai de două ori clic pe semn și va pomeniti holbându-va la trei francezi, pe alb-negru, care ies dintr-o vila, strigând: „Crezi ca s-o fi înregistrat pe video? – Nu, e doar un interfon. – Oricum, chiar dacă ar fi ramas vreo urma, aici nu ne cunoaste nimeni”, înainte de a se apropia de obiectiv cu un pietroi în mână.

Descifrați cu greu un mesaj în engleza cu titlul „First Degree Murder Prosecution” ((engl.) – Punere sub acuzare de crimă cu premeditare de gradul I, n.tr.). Înțelegeți prost engleza însă, grosso modo, se pare că aici e vorba de o ancheta a Poliției din Florida, de pe lângă Primaria din Miami, în legătura cu autorizatiile de turnare în aer liber date în luna februarie. Numele a trei suspecti francezi va defileaza prin fața ochilor și, atunci, citindu-le profesia, înțelegeți prea bine de ce v-am deranjat în plin Festival al Publicității de la Cannes. Regretati vremurile când meseria va era înceată și dificilă; și ridicați telefonul pentru a obține lista celor înscrise de la Grand Hotelurile de pe Croisette.

Tamara și cu tine va treziți când ziua se culcă: draperiile de la Carlton sunt foarte groase și e ajuns să agăți „Do not disturb” de clanta usii, pentru că serviciul de pe etaj să va lase în pace. V-ați aghesmuțit toată noaptea dar tu nu te-ai apucat din nou de „praf”: ati preferat să încercați ciupercile aduse dintr-un smart-shop ((engl.) – pravalie „smechera” pentru cunoscători, n.tr.) din Amsterdam. Multumita lor, pe la patru dimineata, ai găsit ideea unei reclame pentru competiția Jumex Fournier (capsule împotriva racelii):

„O blonda cu brushing sta pe bancheta din spatele unui Mercedes barosan, în compania unui arab bogat. Șoferul este foarte racit. Deodată, îi vine să strănute: „hap... hap...”, în momentul în care mașina intra în tunelul Alma (Tunelul parizian de lângă Sena unde s-a petrecut accidentul în urma căruia și-a pierdut viața printesa Diana. n.red.). Ecran negru. Se aude un scrâșnet de pneuri și zgomotul teribil al unei izbituri violente. Apare logo-ul „Humex Fournier”, cu acest slogan: „Humex Fournier. Oprite-va guturaiul înainte să va oprească el”.

Nu-i rau, îți spun, recitind bucata de servet pe care ai mângălit conceptul ce va fi facturat cu un milion de euro. Dar se poate și mai bine.

„John-John Kennedy pilotează un mic avion deasupra zonei Long Island. Este foarte racit, tusește și strănute fără încetare. Nevasta lui, Carolyn, este cam îngrijorată, în secret, ceea ce rimează cu numele sau de fata: Bessette. Ea îi oferă o capsula de Humex Fournier, dar John refuză, pentru că au întârziat foarte tare la nunta verisoarei sale. Deodată, el începe să strănute violent, ceea ce face ca traiectoria avionului să devieze. Logo-ul „Humex Fournier” apare cu acest slogan: „Humex Fournier. Nu va lasați să cadeti în nas”. (Ne commencez pas à piquer du nez (fr.) – Joc de cuvinte: piquer du nez – a coborî în picaj, dar și a simți înțepături în nas (din cauza racelii), n.tr.)

Aseară, ati făcut pentru prima oară dragoste și a fost o minune logică, plină de savoare de fruct. Pe MTV, grupul REM cântă „E sfârșitul lumii și mi-e bine”. Tamara s-a apropiat de tine; tu cauți un servet ca să-ți ștergi degetele naclaite de clatite cu caise; ea a fost cea care a început să te lingă pe mână; apoi restul. V-ați încolăcit, va era greu să mai stăți care era unul și care celălalt. Ea avea buzele dulci (clatita cu caise). Te mângâia cu parul ei lenes. Tamara avea pielea așa de stralucitoare, încât te oglindeai în ea. Ai avut o nouă erecție, exact după ce ai juisat. Țasta-i un lucru care nu ti se mai întâmplase de mult. Când traiești cu cineva, nu mai ai o a doua erecție. Nu o mai puneti din nou. și totuși e așa de bine: tocmai ati terminat, va priviti, beti putina apă, pufaiti o tiga, chicotiti și, deodată, pac, dintr-o privire, dorinta se înființează iar, fofoloanca (pizda) e din nou umedă și muschiulețul (pula) te doare de sculata ce e. Baseline: o oboseală bruscă, Tamara, și de la capat.

În somn, picaturile de transpirație i s-au așezat, ca o rouă, pe umeri și pe frunte. Ea are, cum spune Paul-Jean Toulet în *Mon amie Nane*, „gratia adormita a creolelor, atât de obosite de a nu fi făcut niciodată nimic”. Nu te dumirești cum de ti-a luat atât de mult timp să-ți scoti tricoul alb. Dacă ai fi știut că va fi atât de dulce... și-a vopsit parul, dar nu e balai, nu, e balaioar. Aseară, Tamara mânca icre taramă la piscina Majestic, când ti-a spus:

- Vrei să te fac?
- Ei! Ți s-au arcuit sfârcurile!
- Da, și după aia, în general, iau arcul și trag.

Când arunca ea o privire de jar, îi puneă pe foc pe toți masculii. Avea un profil de medalie (ea n-are parul balai, ci balaioar; un profil de medalie, medaliat; o privire de jar mai ceva ca jaratecul: când se uita la ea, toți și toate se alungesc, chiar și cuvintele care o descriu). Parul balaioar îi vine pe urme, o urmează cu greu, îi zboară pe spate și împrăstie în văzduh un parfum pe care îl cunosti: Obsession... Al Sophiei, cel de la început, când ea își testa puterea asupra ta, ținându-și întredeschisa gura bosumflată, ca într-un anunț de presă pentru Carolina Herrera. Asta te face să-ți amintesti că v-ai pus-o fără cauciuc.

- Nu te prosti, Tamara, vezi că sunt pușoi de nu se poate.

- Mi se fâlfâie: iau pilule de zece ani. Macar nu ești bolnav, nu?

Va faceți amândoi să dormiți în fața televizorului cu cablu. Sunteți treziți de Charlie, care rage la telefon:

- Avem sida! Avem sida!

- Ce?

- Gata, s-a făcut: Ministerul Sănătății tocmai ne-a încredințat bugetul pentru prevenirea sidei, nu-i o frumusețe? Zece milioane de euro fără competiție?

Tamara se întoarce spre tine:

- Ce e?

- Oh, nimic... Era Charlie... Avem sida.

Ieri de dimineață ai înghițit ciupercile halucinogene aduse de la Amsterdam, niste psilocybe (4 palarii și 3 tije de fiecare), iar conversațiile voastre au luat o nouă turnură:

- Am două capete.

- Dulapul o să facă explozie.

- Sunt starshootată. ((engl.) – Cuvânt compus din to star – a vedea stele, stele verzi, dar și a fi vedetă; to shoot – a împușca, o fotografia, dar și a lua droguri, a avea un vis erotic, a ejacula, n.tr.)

- Vreau să vad un film, dar de ce, e normal?

- Până înțeleg ce mă întrebi, e prea târziu să-ți mai răspund.

- Mintea mea nu încetează să lucreze.

- M-am bătut cu mini-barul.

- Balele albe porumbite nu-l ating pe bătrânul broscui.

- Devin din nou eu însumi.

- N-am chef să vad o chestie porno. În fine, bun, asta e, în orice caz, o vedem.

- Vouă, fetelor, tre' să vi se dea motive că să ne pastrăm.

- Am oroare de frazele care încep cu „am oroare”.

- Tu îmi potolești setea.

- Nu faci altceva decât să mă înșeli.

- Mda, dar ai fi putut să faci ceva și mai rău: să te iau de nevastă.

Cunoașteți diferența dintre bogați și săraci? Săracii vând droguri pentru că să-și cumpere Nike, iar bogații vând Nike pentru că să-și cumpere droguri.

Marea dansa de-a lungul golfului întunecat (La mer dansait le long du golfe sombre (fr.) – Aluzie la versurile sonetei „La Mer” de Charles Trenet: „La mer dansait le long du golfe claire” - Marea dansa de-a lungul golfului luminos. n.tr.). N-avea reflexe schimbătoare, marea. Abia a doua zi, Tamara te-a anunțat că pleacă pentru totdeauna.

- Cu cine?

- Cu Alfred Duler, clientul tău de la Madone. El e demn de mine. Îmi lasă douăzeci de mesaje pe zi la cutia vocală. M-am culcat cu el săptămâna trecută, m-a dus la Trianon Palace, nu-i venea să creadă, îi târâia fundul de frică, era așa de dulce. Stii, e mai degrabă dragă și mi-a făcut o groază de declarații; cred că vrea cu adevărat să-și lase nevasta, stii, se plictisește așa de tare cu viața pe care o duce.

- Ah, asta nu-i cine știe ce veste: el mai plictisește și niste milioane de oameni. Dar ce-ai să faci cu fiica-tă, o lași în Maroc?

- Pai nu, Alfred este de acord să-ți repatriez în Franța, vrea să stăm împreună, o să ceară divorțul, vrea să ne căsătorim, totul, ce mai... stii, e ceva de speriat că-ți poți da viața peste cap unui tip de cincizeci de ani, când ai talia fină și limba agilă...

- Și douăzeci de ani mai puțin decât nevasta-să.

- Ascultă, nu fă bot, stii prea bine că o asemenea ocazie nu servește prea des. Este sansa vieții mele! O să mă pot așeza la casa mea, o să fiu mare cucoana. O să am pentru prima oară casa mea. O să-ți pot aranja

si o sa ma cheme doamna Duler, iar pe fiica-mea domnisoara Duler, o sa avem masina si vacante în Provence. O sa fiu aparata, o sa ma pot îngrasa în fine! Dar n-o sa te uit, ai sa vii la nunta, nu? Voiam chiar sa-mi fii martor, dar nu vrea Alfred, e gelos pe trecutul meu.

- I-ai povestit totul? Baga de seama, totusi e cel mai teapan client al meu.

- Áaa... Nu, nu toate detaliile, de altfel nici nu prea tine sa le stie, dar, în fine, banuieste ca ne-am zbuguit împreuna.

- Ceea ce era fals, pâna aseara.

- Da, de-aia te-am violat, ma enerva ca n-am facut niciodata treaba aia. Auzi, erai într-o forma, a fost bine, esti multumit? Nu voiam sa te las fara sa gusti marfa. Multumita tie mi s-au întâmpat toate... (spunând asta, arata cu degetele pe coperta lui *Elle*, o poza de Jean-Marie Périer, din care zâmbeste ea, cu titlul: „Tamara: Maigrelette cu Untic” (Joc de cuvinte: beur (arg.fr.) – arab nascut în Franta din parinti imigranti –are pronuntia identica cu beurre – unt. Aluzie la faptul ca bucataria cu unt este cea mai savuroasa, n.tr.))

- Dar nu vrei sa vii la decernarea Leilor?

- Auzi, nu vrea Alfred, e foarte posesiv, prefer sa nu-l supar. Mai ales ca nici nu greseste: zice ca, daca vreau sa ma lansez în cinema, nu trebuie sa ma mai încurc cu publicitatea.

- Va sa zica, asa se termina? si eu, care începusem sa te iubesc!

- Opreste-te: ultima oara când mi-ai spus chestia asta era prea devreme, iar acum e prea târziu.

Şi asta-i, ea te saruta pentru ultima oara, iar tu lasi sa-ti alunece din mâna încheietura ei gratioasa. O lasi sa plece, pentru ca lasi toata lumea sa plece. O lasi sa se îndrepte spre cariera de superstar pe care o cunoasteti cu totii. Te simti din ce in ce mai ofticos. În clipa în care ea închide usa, începe nostalgia tuturor secundelor precedente.

Cerul se contopeste cu oceanul: asta se cheama orizont. „În zorii celui de-al treilea mileniu...”. Atâta ni s-a tot vorbit despre el, încât e cum nu se poate mai haios sa vezi, în sfârşit, „zorii celui de-al treilea mileniu...”. Nu-i chiar asa de îngrozitor. Petroliere strabat golful, lasând în urma la o mare irizata (adicatelea poluata). Te uiti la ecografia Sophiei, care devine din ce în ce mai vaga, dar nu clipesti, îti tii ochii cascati pâna când obrazii ti se fac learca.

Întâlniti fiinte care apar ca sa va transforme viata, dar ele nu stiu asta si, apoi, va tradeaza pe nesimtite, le vedeti pactizând cu dusmanul si, dupa aceea, le priviti îndepartându-se ca o armata dupa jaf – pe un fundal de ruine si amurg.

5

Sunteti produsul unei epoci. Nu. E prea usor sa incriminati epoca. Sunteti un produs si atât. Mondializarea nemaifiind interesata de oameni, trebuia sa deveniti un produs, pentru ca societatea sa fie interesata de voi. Capitalul transforma oamenii în iaurtul perisabile, drogati cu Spectacol, adica dresati pentru a-si strivi aproapele. Pentru ca sa fiti dati afara, va fi de-ajuns ca numele vostru de pe ecran sa fie adus pâna în cos, apoi sa se selecteze „goleste cosul” din meniul „Special”, atunci, computerul va întreba: „Doriti suprimarea definitivă a acestui element? *Delete*. OK”. Pentru a va face disparuti, va fi de ajuns sa se dea un clic pe „OK”. Cândva, o reclama zicea: „Un mic clic este de preferat unui mare soc”, dar, în prezent, un mic clic provoaca un mare soc.

Daca tot sunteti un produs, v-ar placea sa purtati un nume imposibil de pronuntat, complicat, greu de memorat, un nume de drog tare, de culoare cacanie, sa fiti un acid foarte puternic, capabil sa dizolve un dinte într-o ora, un lichid prea dulce, cu gust bizar, si, în ciuda tuturor acestor defecte evidente, sa ramânati marca cea mai cunoscuta de pe pamânt. V-ar placea sa fiti o doza de Coca-Cola otravita.

Pâna atunci, daca ati fi Charlie Nagoud în camera lui de hotel, ati surfa pe diferite site-uri sexuale si ati fi foarte multumit sa teleîncarcati un video „distractiv” (asa cum ziceti mereu), reprezentând o tânara asiatica ce suge un cal, dupa care vomita un kil de sperma, ceea ce v-ar aminti ca trebuie sa-i dati zor, sa va faceti toaleta ca sa fiti frumos la ceremonia de înmânare a Leilor mondiali. Însa, ca sa vezi, Odile, care n-ar mai fi stagiara, ci AD senior recent promovata, ar ocupa baia de vreo trei sferturi de ceas.

Iar daca ati fi Octave Parango, ati fi în fata salii de la Palatul Festivalurilor, stiti, blockhausul ala greoi, de inspiratie neo-nazista, din capatul Croisettei, acolo unde vedetele urca treptele de la Cannes, mitraliate de blitzurile fotografiilor. Vi s-ar lungi urechile asteptând în mijlocul unei gloate de publicitari din

toate tarile lumii, cu smokinguri închiriate, care s-ar pregati sa asiste la înmânarea trofeelor autocongratulate. Ati asculta zarva, ati adormea parfumurile ametitoare si transpiratiile terorizate. Ati contempla plaja, nisipul ei fin, iahturile albe. si degeaba v-ati întoarce, pentru ca n-ati vedea în urma voastra doua mii de ani, ci un bou de olandez. Ati privi din nou nisipul vechi de cincizeci de mii de ani caruia i se fâlfâie de moaca voastra. Ce sunt doua mii de ani, pentru nisipul asta? Daca v-ati nascut cu câtiva ani mai înainte de o schimbare de calendar, nu e cazul sa faceti din asta un capat de tara.

Știti ca va veti descurca întotdeauna. E de-ajuns doar o idee. Vetii gasi întotdeauna o prostie care sa va urce iar în sa: o sa vindeti oamenilor filme porno în care vor face amor cu rudele lor reconstituite în imagini de sinteza, o sa parasutati iaurtul degresat Maigrelette într-o tara înfometata, o sa lansati un supozitor cu droguri sau un supozitor în forma de scula, o sa le propuneti celor de la Coca-Cola sa-si vopseasca bautura în rosu, ca sa-si economiseasca cheltuielile de etichetare, o sa-i spuneti Presedintelui Statelor Unite sa bombardeze Irakul de fiecare data când are probleme de politica interna, o sa-i propuneti lui Calvin Klein sa lanseze alimente transgenice, firmei Madone sa deseneze îmbracaminte bio, lui Bill Gates sa rascumpere toate tarile sarace, lui Nutella sa fabrice sapun pralinat, lui Lacoste sa comercializeze carne de crocodil în vid, lui Pepsi-Cola sa-si creeze canalul propriu de televiziune albastra, grupului Total-Fina-Elf sa deschida baruri cu curve în toate benzinariile, lui Gillette sa lanseze o masina de ras cu 8 lame... O sa va descurcati întotdeauna, asa-i?

Prin urmare, hop s-asa, intrati în hora.

6

Sala este arhiplina. Inima va bate cu putere. Va treceti mâna prin par si va spray-ati cu Déomint în gura. Ora gloriei voastre a sunat. Îi purtati niscaiva pica Tamarei, pentru ca v-a lasat cu ochii în soare, dar nu e grav, Odile îi aplica lui Charlie câte o ventuza, în sala sunt 6000 de persoane si poate ca veti urca pe scena, daca veti câstiga o recompensa... Totul merge bine. Dar, atunci, ce e cu zâmbetul asta tot mai crispat?

Intrati în vorba cu vecina din stânga:

- Hi. My name is Charlie si el e Octave.
- Știu: amândoi sunteți noii patroni de la Rosse.
- Ah. Bafta mea: o frantuzoaica. Și unde lucrați?
- La Rosse. Adeline, sunt la serviciul productie.
- Ah, da, sigur, Adeline, acum te recunosc. Scuza-ma, de trei zile încoace am dormit foarte puțin.
- Nici o problema. Credeti ca filmul cu Maigrelette are sanse?
- Greu de spus. Posibil. E asa de tâmpit, încât ar putea trece.
- Ah, de fapt, trebuie sa va spun: Lady Di si John-John pleaca la test.
- Știu, stiu, si avem sida.
- Da, suntem aware. Cu chestia asta suntem în faza de going.

Lumina se stinge. Labele plesnesc din plin. Va asezati picior peste picior, va uitati la ceas, va asteptati categoria (Milk & Dairy Products) pieptanându-va cu degetele. În fata voastra defileaza sporturile cele mai creative de pe planeta: deliruri nesfârșite despre corn-flakes regimurile slabit, parfumuri, blugi, sampoane, votca, batoane de ciocolata, taitei, pizza, computere, site-uri Internet gratuite, hrana pentru câini, masini 4x4, momente de imagaginatie de autoderiziune scapate miraculos de vigilenta firmelor, grafii inovatoare, planuri flou cu mere verzi, grograin-uri pe 16 mm, designul de mâine, fraze care „interpeleaza”, logo-uri rosii tridimensionale, desene animate indiene, muzica parodiata, un permanent al optulea stadiu, integrame, banet cheltuit, pelicula zgâriata cu mâna, multimi cu încetinitorul, emotii eliberate si mereu fete frumoase, pentru ca totul se bazeaza pe fetele frumoase, nimic altceva nu-i intereseaza pe oameni. Încercati sa aveti un aer distins, alaturi de vecina voastra, care se fâfâie pe scaun si fredoneaza ceva, ca sa para relax. Daca Albert Cohen ar fi vazut scena asta înainte de 1968 (dar ar fi fost imposibil sa se petreaca înainte de 1968, pentru ca ea este tocmai consecinta), s-ar fi inspirat din ea pentru a descrie maimutarele din Belle du Seigneur ((fr.) – *Frumoasa Domnului*, titlul romanului lui Albert Cohen. n. red. n.tr.).

- And the winner is... Maigrelette – The Nympho maniac by Rossery & Withcraft France (Iar câstigatorul este... Maigrelette-Nimfomana lui Rossery & Withcraft-Franta, n.tr.).

Slava tie, Leu de Aur. Osana în înaltul Cerurilor. Caci a ta e Împaratia, si Puterea, si Slava, Acum si Pururi si în Vecii Vecilor, Amin.

Sariti în sus de bucurie,

- yyyesss!

Coborâti rândurile, urcati treptele

Și va pregatiti sa-i multumiti realizatorului Enrique „fara de care n-am fi aici” si frumoasei Tamara „gratie careia totul a fost posibil”, sa spuneti ca ideea voastra era „sa cântati un imn vietii care respecta timingul omenesc”.

Și alea-alea,

Când se napustesc asupra voastra.

Trei politisti va încercuiesc în fata întregii profesii mondiale si comisarul Sanchez Ferlosio însusi va pune catusele pentru uciderea lui Mrs. Ward din Coral Gables, Districtul Miami, Statul Florida.

Se poate spune, oarecum, ca voi însiva v-ati scos din competitie.

7

„Uite-asa trece viata: va nasteti, muriti si, între cele doua, va doare burta. A trai înseamna a avea tot timpul dureri de burta: la 15 ani, durerile de burta pentru ca va îndragostiti, la 25 de ani, pentru ca va îngrozeste viitorul; la 35 de ani, pentru ca beti; la 45 de ani, pentru ca munciti prea mult; la 55 de ani, pentru ca nu mai sunteti îndragostiti; la 65 de ani, pentru ca va îngrozeste trecutul; la 75 de ani, pentru ca aveti un cancer generalizat. În intervale, n-ati facut altceva decât sa-i ascultati pe parinti, apoi pe profesori, apoi pe patroni, apoi pe soti, apoi pe doctori. Uneori, banuiti ca lor li se rupe de voi, dar e deja prea târziu si, într-o zi, unul dintre ei va anunta ca o sa muriti si atunci va baga într-un ladoi de lemn sub pamântul cimitirului batut de ploaie din Bagneux. Credeti ca veti fi crutat? Cu atât mai bine. Când veti citi toate acestea, eu voi fi moarta. Vetii trai, iar eu nu. Nu e zguduitor? Va veti plimba, veti bea, veti mânca, veti regula, veti putea alege, iar eu, eu nu voi mai face nimic din toate astea, eu voi fi altundeva, într-un loc pe care nu-l cunosc mai bine ca pe voi, dar pe care îl voi cunoaste în clipa în care veti citi aceste rânduri. Ne desparte moartea. Nu este trist, este doar ceea ce suntem, eu, moarta, si voi, cei care cititi, fiecare de o parte a acestui zid imposibil de trecut si despre care totusi putem vorbi. Sa traiesti si sa auzi un cadavru care vorbeste, uite ce practic e Internetul asta.

Fantoma dumneavoastra favorita,

Sophie”.

Va priviti chiorâs, parintii Sophiei si cu tine: ca si cum ati putea vorbi la vorbitor – s-ar afla daca vorbitoarele ar folosi într-adevar pentru ca oamenii sa-si vorbeasca, – acum ca Sophie nu mai e aici, când, de fapt, nu reuseati s-o faceti nici în timpul vietii ei. Pâna la urma, au venit sa te vada la Centrul de Detentie din Tarascon, pe tine, Octave, tatal netrebnic, pe care îl tratau de sus la reuniunile de familie. Au ochii pe cât de umflati pe atât de încercanati. Patru bile mari, rosii si desperate.

- A trimis mesajul asta pe Internet, prin e-mail, dintr-un hotel senegalez. N-ati mai avut vesti de la ea, de atunci...

- De când ne-am despartit? Nu. Și nu din cauza ca eu n-am încercat.

Acuzi lovitura. Era în Senegal, atunci când s-a sinucis Marronnier... Oare se dadeau în barci împreuna? Ce ma-sa învârtea acolo, cu el? La dracu', nu-i destul sa afli ca esti *cornuto*, ti se întâmpla, pe deasupra, si postum, si la pârnaie...

- Nu se poate, nu-i adevarat, nu-i adevarat, nu se poate (alternati aceste doua fraze timp de o ora, inutil sa va mai transcriu si aici lamentarile).

Îi privesti pe cei doi batrâni cu barbii tremurânde. Exact dupa ce au iesit de la vorbitor, izbucnesti în lacrimi în fata paginilor de reclama pentru Air Liberté, rupte dintr-o revista. Nu e prima oara când bâzâi, dupa încercare. De fapt, pentru niste masculi feroce, cum sunteti tu si Charlie, va smiorcaiti destul de des. Atât de mult, încât el a încercat sa se spânzure a doua zi dupa ce a intrat aici. Iar tu te vaicaresti.

- N-o mai iubeam, dar o s-o iubesc mereu, doar ca n-am iubit-o destul, desi am iubit-o întotdeauna fara s-o fi iubit asa cum ar fi trebuit s-o iubesc.

Plângi chiar si acum, când asterni aceste rânduri.

Bergson a definit râsul ca „mecanic placat pe viu asupra visului”. Prin urmare, lacrimile sunt opusul: viul placat pe mecanic. Iruperea adevărului în mijlocul artificiei e ca un robot ce rămâne în pană, ca un dandy molipsit de naturalete. Deodată, un necunoscut va servește o lovitură de furculiță în burta. Deodată, un necunoscut va servește o sedinta de sodomie, la dusuri. Deodată, o necunoscută va servește un adio sub forma de ecografie. Când o femeie însărcinată se sinucide, asta înseamnă doi morți cu pretul unuia singur, ca la promoțiile de detergenți. Și obraznica asta de Mylène Farmer, care tot cânta la radio: „Dacă trebuie să cad de sus / Macar să-mi fie caderea lina”.

O ULTIMĂ INSERȚIE PUBLICITARĂ ȘI PE CURÂND

UN BĂRBAT SINGUR STĂ PE JOS, ÎNTR-UN APARTAMENT NEMOBILAT.

FLASHBACK AU RALENTI (ALB-NEGRU): SE VĂD PORTĂREII CARE AU VENIT SĂ-I IA TOT CE AVEA. SE VEDE O SCENĂ DE MENAJ, CU EL ȘI SOȚIA, CARE PLEACĂ TRÂNTIND UȘA. SE ÎNȚELEGE CĂ EL NU MAI ARE NIMIC.

BRUSC, CAMERA SE ÎNTOARCE SPRE EL, CARE ARUNCĂ O PRIVIRE DISPERATĂ ÎN OBIECTIV.

O VOCE DIN OFF ÎL ÎNTREABĂ: „V-A PĂRĂSIT SOȚIA? NU MAI AVEȚI NICI UN EURO? SUNTEȚI NASOL ȘI TÂMPIT? SE POATE ARANJA TOTUL CÂT AI CLIP”.

BĂRBATUL ESTE INTERESAT DE VOCEA PE CARE A AUZIT-O. DĂ DIN CAP CU UN AER DEPRIMAT. BRUSC, ÎȘI SCOATE DIN BUZUNAR UN REVOLVER ȘI ÎI ÎNDREAPTĂ ȚEAVA SPRE FRUNTE.

VOCEA DIN OFF CONTINUĂ: „A MURI ÎNSEAMNĂ A FI LIBER CA ÎNAINTE DE A TE FI NĂSCUT”.

OMUL ÎȘI TRAGE UN GLONȚ ÎN CAP. CRANIUL I SE FACE ȚÂNDÂRI, CREIERII I SE ÎNTIND PE PEREȚI. DAR NU E MORT DE-A-BINELEA. LUNGIT PE JOS, TREMURĂ, CU FAȚA ACOPERITĂ DE SÂNGE. CAMERA SE APROPIE DE GURA LUI. EL MURMURĂ:

- MULȚUMESC, MOARTE”.

APOI, ÎNCETEAZĂ SĂ SE MAI MIȘTE, CU OCHII DESCHIȘI, AȚINTIȚI ÎN TAVAN.

VOCEA DIN OFF TRAGE CONCLUZIA, PE UN TON COMPLICE: „FII PER TU CU MOARTEA: PIERI TU! SINUCIDAREA ÎȚI PERMITE SĂ PUI CAPĂT VIEȚII ȘI NUMEROASELOR EI GRIJI!”

SLOGANUL CU LOGO-UL FFSL:

„GATA CUI BĂTAIA DE CAP: MOARTEA ESTE UN REZULTAT”.

URMAT DE MENȚIUNEA LEGALĂ:

„ACEST MESAJ V-A FOST OFERIT DE FEDERAȚIA FRANCEZĂ PENTRU O SINUCIDERE LINIȘTITĂ (FFSL)”.

ALTE SLOGANURI POSIBILE:

„MOARTEA E LA MODĂ”

„NICI O VIAȚĂ, MOARTEA MAI ÎNTÂI”

„VIAȚA? LAS-O PRIETENILOR”

VI

Ei

„Am zis: „Nu, n-or să mai fie locuri minunate unde să mă duc după ce o să-mi termin studiile și așa mai departe. Casca-ți urechile. O să fie absolut altfel. Tre’ să cobor cu liftul, cu tot cu valize. Tre’ să dau telefon la toată lumea, să le zic la revedere și să le trimit vederi din hotelurile în care o să stau și așa mai departe. Și o să lucrez într-un birou, o să câștig parale cacalau, o să merg la muncă cu taxiul sau chiar o să iau autobuzul de pe Madison Avenue, și-o să citesc ziarele, și-o să-mi omor timpul la bridge, și-o să merg la cinema, să vad o groază de scurt-metraje tâmpite și „În curând pe acest ecran” și „Actualitățile”. Actualitățile. Baga-mi-as picioarele. Au întotdeauna o cursă de cai crețina, și o tipă care sparge o sticlă de un vapor, și un cimpanzeu întolcit cu nadragi, calare pe o bicicletă. N-o să mai fie deloc la fel. Pricepi ce vreau să-ți spun”.

J.D. Salinger

1

N-au murit: sunt pe o insula. Respira si se hârjonesc. Marc Marronnier si Sophie sunt caraghiosi si îi doare în cot de asta. Bucuria e cea care trebuie blamata, ea e de vina. Traiesc în apa. Pâna la urma, ajung sa se iubeasca, pentru ca, tot facând dragoste, încep sa puna si sentiment. Au plecat din Senegal pentru o cabana mica, fara televizor, fara radio si fara nimeni altcineva decât ei însisi. Pun la fript peste cumparat de la pescarii din sat si îl manâncă alaturi de orezul cu cocos, abtiguindu-se cu ti (marijuana, n.tr.) punch, sub norii alburii. În Senegal n-au dat peste nimeni pe plaja, cu exceptia unui american dragut. Fac foarte bine, mersi, au fugit, au câstigat. Fac haz pe sest. Americanul e ala care i-a omorât.

Tinerii care dau foc masinilor au înteles perfect societatea. Ei nu le dau foc pentru ca nu le pot avea, ci pentru ca sa nu le vrea.

Ce adorabili sunt. Marc si Sophie își merita prenumele de sitcom.

Ghost Island, în arhipelagul Cayman. Cum au aterizat aici? Americanul se numea Mike, dar numele lui n-are importanta, de altfel, asta e o identitate falsa. Cu chipul sau brazdat, semana cu poza lui Peter Beard. S-a prezentat ca fost agent FBI iesit la pensie. S-au împrietenit cu el pe plaja Savana din Saly. Dupa câteva chiolhanuri, i-au povestit situatia lor: deturnarile de fonduri ale lui Marc, concedierea sa apropiata, sarcina Sophiei, dorinta lor de a lasa totul balta. Mike le-a propus un târg: sa dispara pentru totdeauna. Sa fie considerati morti, pentru ca sa poata fugi. El cunostea bine procedura, deoarece o folosise deseori în anii când, fiind în FBI, raspundea de programul de reconversie a „pocaitilor” din Mafia. Toata experienta profesionala îi folosise pentru ca sa ascunda fosti criminali, pentru ca sa le reconstruiasca noi chipuri, pentru ca sa le schimbe identitatea si sa-i trimita într-un loc tinut secret. Acum, gasise un truc pentru a-si rotunji binisor câstigurile: își punea arta în slujba particularilor. N-a pus decât o conditie: nu trebuiau sa se mai întoarca niciodata acasa. Pentru a-i ucide pe Marc si Sophie, n-a avut nevoie decât de un mini-Polaroid, de pasapoarte US adevarate, de o groaza de stampile oficiale, si, astfel, Marc si Sophie au devenit Patrick si Caroline Burnham.

La un moment dat, când le spui oamenilor ca viata lor n-are nici un sens, devin complet nebuni, alearga în toate partile urlând, nu reusesc sa accepte ca existenta lor nu are scop; când se gândesc la asta, li se pare destul de inadmisibil sa-si spuna ca nu sunt aici pentru nimic anume, doar pentru a muri si gata, nu-i de mirare ca toata lumea de pe fata pamântului o ia razna.

Ce este fericirea? Este nisipul alb, cerul albastru, apa sarata. „Apa, Aer, Viata”, cum zicea Perrier. Fericirea înseamna sa intri într-un afis Perrier, sa devii o reclama pentru Pacific, cu faimoasa urma de picior gol iesit din mare, care se evapora imediat de pe pontonul fierbinte. Marc si Sophie fabricau reclame; astazi, Patrick si Caroline au devenit o reclama. Au ales sa-si încheie viata într-una dintre creatiile lor, sa semene cu un stereotip bronzat, cu o coperta de *Voici*, cu o campanie Maignelette, stând pe o veranda de tec, profilata pe un fundal exotic, aidoma unui anunt al Clubului Med, cu frumoasa lui prezentare grafica si cu un chenar alb de jur împrejur.

2

Script:

PATRICK ESTE ÎNCĂ TÂNĂR ȘI FRUMOS. CONDUCE, PE MARE, O BARCĂ CU MOTOR. ROLUL SĂU VA PUTEA FI INTERPRETAT DE MARC MARRONNIER. EL SARE DIN BARCĂ, DIN MERS, ȘI ÎNOATĂ PÂNĂ LA PLAJĂ. O FEMEIE ÎNCĂTĂTOARE ÎI IESE ÎN CALE CU UN BEBELUȘ FRUMOS ȘI ZÂMBITOR ÎN BRAȚE. EL ALEARGĂ SPRE EA. MUZICĂ EMOȚIONANTĂ DE GABRIEL YARED. ROLUL FETEI VA PUTEA FI INTERPRETAT DE SOPHIE, FOSTA LUI OCTAVE. SE STRÂNG UNUL ÎN ALTUL, RIDICÂNDU-ȘI COPILUL SPRE CERUL IMACULAT. ÎN ACEL MOMENT, TRECE UN HIDROAVION PE DEASUPRA LOCULUI. CONTRAPLAN PE CHIPURILE LOR, CU OCHII LĂRGINDU-LI-SE DE UIMIRE. COPILAȘUL IZBUCNEȘTE ÎN RÂS. REVENIREA LA AVIONUL CARE SE DOVEDEȘTE A FI UN CANADAIR ȘI ÎNȚELEGI DE CE LI SAU LUMINAT FEȚELE: AVIONUL VIREAZĂ PE O ARIPĂ ȘI ARUNCĂ ASUPRA LOR CINCIZECI

DE TONE DE CONFETTI MULTICOLORE. MUZICA INVADĂ SPAȚIUL (DE MONTAT SUNETUL LA POST-PROD.). RALENTI, TRAVELLING ÎNAPOI PE PLAJĂ, APOI PLAN SECVENȚĂ ÎN PLONJEU Ț LA LOUMA. SPECTATORUL TREBUIE SĂ-ȘI PLÂNGĂ TOATE LACRIMILE DIN EL, VIZIONÂND ACEST MOMENT DE PURĂ FRUMUSEȚE: CUPLUL UNIT, DECORUL PERFECT, BEBELUȘUL INOCENT, PLOAIA DE CONFETTI ROȘII, ALBASTRE, GALBENE, VERZI ȘI ALBE. SE VEDE CĂ EI SE AFLĂ PE O INSULĂ PUSTIE, ÎNCONJURAȚI DE COCOTIERI ȘI DE NISIP ALB.

SLOGAN la alegere:

FERICIREA ESTE EȘECUL NEFERICIRII.

FERICIREA NU TE FACE NEFERICIT.

FERICIREA NU-I APARTINE DOAR LUI NESTLÉ.

A FI FERICIT ÎNSEAMNĂ MAI BINE DECÂT NIMIC, FERICIREA ÎNSEAMNĂ MAI MULT DECÂT BINE.

3

Cât sunt de perfecti. Se iubesc pe o insula plata si privata, din arhipelagul Caiman. Ghost Island nu figureaza pe nici o harta geografica. Aici, își petrec zilele privind cerul si marea si un copil care zâmbeste privind cerul si pe maica-sa. Arborii nu au marca: nu exista logo-ul „cocotier” lipit de ei. Caroline si Patrick au gasit o portita de iesire: ascultând tacerea, de preferinta lungiti într-un hamac.

- Nu eu ma ocup de fiica mea, spune Caroline, fiica mea se ocupa de mine.

Ei au încredere în aceasta lume, deoarece cred ca eu iesit din ea. Lucrurile acestei lumi sunt mai putin dure decât viata din aceasta lume. Ei stiu, în sfârșit, ce înseamna a iubi. Își privesc fiica, se privesc unul pe celalalt, apoi reîncep, la nesfârșit. Bebelusul contempla pelicanii. N-au nimic altceva de facut, timp de ore, zile, saptamâni.

Sa-i apuce naibii torticolisul si mai multe nu, iar toti aceia care n-au cunoscut asa ceva sunt foarte de plâns.

- *Am plecat pentru ca am facut de toate.*

- *Ce zici?*

- *Am plecat pentru ca ma sufocam.*

Undeva, în apele Caraibelor, între Cuba si Honduras, Dumnezeu a presarat insulele Cayman. Aici aterizezi cu avioane mici. Pista aeroportului din Little Cayman traverseaza singurul si unicul drum din insula. Satul numara 110 locuitori, fara sa pui la socoteala iguanele. În Grand Cayman se numara 600 de stabilimente financiare având conturi cu numere. Insulele Cayman sunt o colonie britanica dotata cu un guvern independent si cu 35.000 de întreprinderi off-shore, înscrise în registrul comertului de aici. Pentru a ajunge în Ghost Island, trebuie sa te îmbraci pe un taxi-piroga secret (i-a însoțit Mike).

Se vor simti bine aici. De altfel, simt deja un miros frumos: nuca de cocos, rom vanilie, miere, mirodenii, aer salin, Obsession de Calvin Klein, iarba de fumat si ploi la sfârșitul zilei. Mirosuri de flori si de sudoare.

- Îți beau gura, îți ling dintii, îți sug limba. Îți aspir suspinele si își înghit tipetele.

Mike a organizat totul, contra sumei de un milion de euro bani gheata: repatrierea la Paris a cenusii false, e-mail-ul de adio al Sophiei, virarea fondurilor recuperate din Elvetia... El avea obiceiul sa-si trimita clientii la Escape Complex Castañeda, hotelul unde este vreme frumoasa tot anul. Un ansamblu de bungalouri din palisandru, filao si tec, în mijlocul unei paduri de ibiscus si arbori de fistic.

S-au instalat într-o casuta mica, de stuf, o coliba pe stâlpi deasupra unei lagune cu ape ca cerul. În fiecare seara, se întâlnesc cu ceilalti falsi raposati de pe insula: cântaretii Claude François (62 de ani) si Elvis Presley (66 de ani) îl asculta pe micul Kurt Cobain (34 de ani) compunând cântece country împreuna cu Jimi Hendrix (59 de ani); fostul Prim-ministru Pierre Bérégovoy (76 de ani) sta la taclale cu François de

Grossouvre (81 de ani); scriitorul Romain Gary (87 de ani) se preumbla mâna în mâna cu sotia lui, Jean Seberg (63 de ani); publicitarul Philippe Michel (61 de ani) joaca tenis cu Michel Berger (54 de ani); Armand de Rosnay (55 de ani) îi da lectii de windsurf lui Alain Colas (58 de ani); John-John Kennedy (41 de ani), se plimba brat la brat cu tatal sau, John Fitzgerald Kennedy (84 de ani) si cu actrita Marilyn Monroe (75 de ani).

În timp ce briza usoara transforma palmierii în evantaie uriase, Patrick si Caroline beau o oranjada cu Serge Gainsbourg (73 de ani) si Antoine Blondin (79 de ani), care traiesc în cealalta parte a insulei, într-o coliba de bambus acoperita cu frunze de palmier, împreuna cu Klaus Kinski (75 de ani) si Charles Bukowski (81 de ani). Co-fondatorul (alaturi de Pablo Escobar, astazi decedat) al Complexului Escape, care îi poarta numele, scriitorul psihedelic Carlos Castañeda (cam 61 de ani) își baga pe sub nas niste peyotl (cactus mexican care contine mescalina, alcaloid ce provoaca halucinatii vizuale, n.tr.), , împreuna cu Jean Eustache (63 de ani), în timp ce consulta plus-valorile bursiere ale capitalului din Ghost Island. Insula secreta este autofinantata, efectiv, din dobânzile capitalurilor varsate de toti locuitorii (biletul de intrare fiind fixat la 3 milioane de dolari). O echipa de medici transgenici si de chirurghi bionici se descurca pentru a prelungi pâna pe la 120 de ani viata tuturor insularilor. Toti locuitorii din Ghost sunt decedati oficial în ochii lumii (Cu trei exceptii: Paul McCartney (cel adevarat) si Guy Bedos (cel haios) locuiesc de zece ani pe Ghost island si sunt înlocuiti de sosii în „lumea reala”, ca si romancierul britanic Salman Rushdie), dar asta nu e un motiv pentru ca sa se neglijeze: operatiile plastice, liftingurile, implanturile si injectiile cu silicon sunt gratuite, ca si tot restul de altfel. De aceea, Romy Schneider nu-si arata deloc cei 63 de ani, atunci când discuta despre cimilitograf cu Maurice Ronet, colegul ei din *La Piscine* care are 74, sau glumeste cu Coluche, în vârsta de 57 de ani

Mai sunt si Diana Spencer, cu Dody Al-Fayed, în vârsta de 40, respectiv 46 de ani.

Îți duc zilele în liniste la acest azil pentru milionari, unde televizorul, telefonul. Internetul si orice alt mijloc de comunicare cu exteriorul sunt categoric interzise. Numai cartile si discurile numerice sunt autorizate: în fiecare luna, ecranele cu plasma instalate în bungalouri sunt *teleîncarcate* (uploadate) automat cu 10.000 dintre principalele noutati mondiale din domeniul literar, muzical si cinematografic. Copii prostituati de ambe sexe (închiriat cu anul) îi satisfac fiecarui insular barbat sau femeie pâna si cele mai mici dorinte erotice.

Da. Daca stai sa te gândești doua minute la ceea ce vor ei sa ne bage pe gât, cum ca nu exista nimic altceva si ca suntem aici din întâmplare, este o ticneala aproape la fel de mare ca si dumnezeul barbos înconjurat de îngeri cu care ne-au procopsit, iar a crede în potop, arca lui Noe, Adam si Eva, e la fel de absurd ca si a crede în big bang si dinozauri.

Patrick si Carolina beau în fata marii turcoaz. Sorb un suc de ananas sub lianele manglierilor, în mijlocul fluturilor mari ca pe mâna. În fiecare dimineata, pe presul de la usa colibei lor sunt depuse, într-o frumoasa valijoara Hermès, toate drogurile din lume. Dar nu le consuma întotdeauna; li se poate întâmpla sa stea chiar mai multe zile fara sa se îndese cu prafuri, sa faca partuze ori sa-si tortureze sclavii. Caroline a nascut în ultramoderna clinica din Ghost Island, botezata „Spitalul Hemingway” (parca făcându-i cu ochiul scriitorului decedat chipurile în 1954, prin Kenya).

În curând, tarile vor fi înlocuite cu întreprinderile. Nu vom mai fi cetateni ai unei natiuni, ci vom locui în marci: vom trai în Microsoftia sau McDonaldlanda; vom fi Clavin Kleinieni ori Pradani.

Sunt îmbracati în in natural. S-au descotorosit de moarte, deci de timp. Nimeni, din restul lumii, nu mai mizeaza pe ei. Prin urmare, își fac ucenicia libertatii, ca si Iisus Hristos, dupa iesirea din mormânt, la trei zile dupa Patimi, când a trebuit sa admita ca pâna si moartea este efemera, iar îndelung dureaza numai Raiul. Se uita la fiica lor care gângureste aiurea, fara sa ia în seama paunii. Caroline este frumoasa, prin urmare Patrick este fericit. Patrick este fericit, prin urmare Caroline este frumoasa. O eternitate în ritmul valurilor sparte de tarm. Manânca bichiques (peste la gratar, care are gust bun), acra (specialitate a bucatariei creole: chiftea de morun sau de legume cu aluat de clatite, prajita în ulei, n.tr.) de morun si languste cu vanilie, printre florile albe si rosii de Canna Indica. Singura lor îmbracaminte? Camasa desfacuta, cu sortul de surf. Principala lor grija? Sa nu-si arda prea tare talpile pe nisipul alb. Preocuparea lor de moment? Sa faca un dus, ca sa-si îndeparteze sarea de pe piele. Unica lor angoasa? Sa fie atenti în timpul scaldatului, pentru ca exista curenti care i-ar putea duce în larg si omori de-adevaratele.

Când au intrat în boxa acuzatilor, presedintele tribunalului i-a spus salii sa se aseze, iar lui Charlie si lui Octave sa se ridice, însa ei si-au plecat capul. Politistii de garda le-au scos catusele. Te-ai fi crezut într-o biserica: coduri, ritualuri solemne, robe, nu e mare diferenta între un proces la Palatul de Justitie si o slujba la Notre-Dame. Cu o singura exceptie: aici nu li se va acorda iertarea. Octave si Charlie nu erau mândri, ci fericiti pentru ca Tamara scapase cu fata curata. Procesul fiind public, toti cei din profesia lor erau prezenti la curtea cu juri: aceiasi care fusesera si la înmormântarea lui Marronnier. Din spatele geamului murdar al boxei puteau sa-i vada si sa înțeleaga ca totul avea sa continue fara ei. Au luat zece ani, dar n-au de ce sa se plânga (noroc ca justitia franceza a refuzat sa-i extradeze: daca ar fi fost judecati în America, ar fi fost prajiti ca niste cârnati pusi pe un gratar dintr-un film Herta).

...MICROSOFT. PÂNĂ UNDE AI DE GÂND SĂ AJUNGI? Zâmbesc când vad asta la televizorul suspendat de plafonul celei mele. Acum toate astea sunt atât de departe. Ei continua ca si înainte. Vor continua mult timp. Ei cânta, râd, danseaza cu hohote. Fara mine. Eu tuesc tot timpul. M-am procopsit cu o tuberculoza. (Boala este în plina recrudescenta, mai ales în mediile carcerale).

Totul este provizoriu si totul se cumpara, în afara de Octave. Caci aici, în închisoarea mea înputita, m-am rascumparat (Joc de cuvinte: racheter (fr.) – a cumpara (din nou): a rascumpara, a elibera (pe bani), dar si a-si rascumpara greselile, a ispasi, a se mântui, n.tr.). Mi s-a permis (contra câtorva gologani) sa privesc la televizor, în celula. Oameni care manânca. Oameni care consuma lucruri. Oameni care conduc masini. Oameni care iubesc. Oameni care se trag în poza. Oameni care calatoresc. Oameni care cred ca totul este înca posibil. Oameni care sunt fericiti, dar nu profita de acest lucru. Oameni care sunt nefericiti, dar care nu fac nimic pentru a remedia acest lucru. Toate acele chestii pe care oamenii le nascocesc pentru a nu fi singuri. „Oamenii fericiti ma fac sa borasc”, zice. Grasanul Scârbos de Reiser (Reiser, Jean Marc (1941-1983) – desenator umoristic francez). Oamenii fericiti (de exemplu, tipul ala cu ochelari, pe care îl vad de la fereastra puscariei, într-o statie de autobuz, si care tine mâna unei roscovane dulci între mâinile sale, sub burnita), acei „happy few”, zic eu, nu ma fac sa borasc, ci sa plâng de furie, de gelozie, de admiratie, de neputinta.

Mi-o imaginez pe Sophie în bataia lunii, cu roua pe sâni, si pe Marc dezmiardându-i încheietura cotului, în locul acela atât de fin încât devine translucid, în ciuda bronzului. Stelele se reflecta pe umerii ei jilavi. Într-o zi, dupa ce o sa crap, o sa ma duc dupa ei, departe, foarte departe, pe o insula, ca sa-mi slobozesc sperma din gland pe limba mamei copilului meu. Iar când soarele va apune dupa orizont, am sa vad toate astea. Le vad deja într-o reproducere a unui tablou de Gauguin, din fundul celei mele care trasneste a pisat. Nu stiu de ce am decupat tabloul acesta, *La Pirogue*, dintr-o revista si mi l-am pus deasupra culcusului. Ma obsedeaza. Eu crezusem ca mi-era frica de moarte si, când colo, mi-era frica de viata.

Ăstia vor sa ma desparta de fiica mea. Au facut totul pentru ca sa nu-ti vad ochii tai atât de mari. Între doua accese de tuse, am timp berechet sa mi-i imaginez. Doua rotocoale mari si negre care descopera viata. Sadicii astia difuzeaza la televizor reclama Évian, cu bebelusii care se cred Esther Williams (renumita înotatoare si vedeta de cinema americana, n.tr.): înoata sincronizati pe melodia „By-Bye, Baby”. Îmi omoara plamânii ofiliti. Doi ochi sclipitori în mijlocul unui cap roz. Ăstia ma împiedica sa ma bucur de ea. De gura ei între doi obraji rotunzi. De mâinile minuscule agatate de barbia mea, care tremura. Ma împiedica sa-i adulmec gâtul cu miros de lapte. Sa-mi bag nasul dupa urechile ei. Nu m-am lasat sa te sterg de caca. Nu m-au lasat sa-ti usuc lacrimile. Nu m-au lasat sa-ti urez bun-venit. Omorându-se, ea mi te-a asasinat.

M-au lipsit de fiica mea care doarme ghemuita si se zgârie pe obraji, respira iute si, apoi, casca nitel si începe sa respire mai lent, cu mini-coatele si cu genunchii miniaturali adunati sub ea, bebelusul meu cu genele lungi si întoarse ca ale unei vampe, cu gura ca rodia si cu chipul pal, lolita ale carei vinisoare de sânge se vad prin pielea tâmpelor si a pleoapelor, astia m-au împiedicat sa-i cunosc râsul care o cuprinde când îi gâdili nasul, urechile sidefii ca niste scoici, mi-au interzis sa aflu ca Chloë ma asteapta la celalalt capat al filmului. Dar daca ea era aceea pe care o cautam când alergam dupa toate fetele astea? Ceafa acoperita cu puf, ochii negri si patrunzatori, sprâncenele desenate, trasaturile delicate, le-am iubit atât de mult la celelalte fete tocmai pentru ca mi-o vesteau pe a mea. Daca îmi placea atât de mult casmirul, asta era pentru ca sa ma obisnuiesc cu pielea ta. Daca ieseam seara de seara, asta era pentru ca sa ma obisnuiesc cu orarul tau.

Eh! si daca în realitate nu eu as fi la închisoare, ci mi-ar lua locul sosia mea, vagabondul, *homeless*-ul de pe strada; daca el ar fi cel ce zace în celula asta de rahat, în timp ce eu as fi plecat, ma înțeleti,

PLECAT. Mi-as schimba locul cu el si s-ar putea socoti fericit: ar avea casa si masa, în timp ce eu as fi liber, la celalalt capat al lumii. Toata lumea ar iesi în câstig. Dar mi-a plecat mintea cu sorcova. Am plamânii distrusi.

Mi-am terminat cartea, care costa 199900 de lei. E o tâmpenie, dar tocmai am gasit cel mai bun slogan pentru Maigrette: „NU FI FRUMOS ȘI TÂMPIT ÎN ACELAȘI TIMP”. Era de-ajuns sa rascumpar drepturile audio ale sansonetei lui Jacques Brel si sa introduc pasajul în care behai el „FRUMOS ȘI TÂMPIT ÎN ACELAȘI TIMP”. Lipindu-l dupa vocea din off, ar iesi: „MAIGRETTE. NU FIȚI... FRUMOS ȘI TÂMPIT ÎN ACELAȘI TIMP”. Ar fi rupere, nu alta. Mai mare pacatul.

Cu drugii din fata ei, mica fereastră a celulei mele seamana cu un cod de bare.

La televizor, astia retransmit concertul grupului Enfoires: Jean-Jacques Goldman, François Cabrel, Zazie si ceilalti reiau în cor: „Sa mergem dincolo de zare! Acolo, pe tarâmul minunat, / Urâtul, poleit de soare, / Pare mai usor de îndurat”.

Și toti asasinii astia, care urla toata ziua la etaj, care gem, care scâncesc, pâna la urma îmi distrug moralul. Nici nu le trebuia sa se gândeasca de doua ori, ca-i si luau omului gâtul. Pe Charlie l-au gasit ieri într-o balta de sânge, își taiase venele cu o cutie de sardele Saupiquet. Nebunul asta a facut pe dracu-n patru si si-a filmat fapta cu un webcam clandestin, dupa care a retransmis-o pe Net în direct live. Esentialul e ca n-au gasit-o pe Tamara, sunt multumit ca n-au pus laba pe ea, altfel s-ar fi ales-bules de toate.

Și eu, în celula mea VIP (sunt absolut singur, am televizor si carti, merge, ca sa zic asa, chiar daca pute a pisat si-mi scuipe bojocii), am lipit cu scotch, pe perete, *Piroga* lui Gauguin, tablou care dateaza din 1896. Face parte din colectia lui Serghei sciukin, expusa la Emitajul din Leningrad. Tusc, cât e ziua de lunga, în fata acestei imagini: un barbat, femeia lui, copilul lor, tolaniti în liniste, alaturi de piroga lor, pe o plaja polineziana.

Într-una din ultimele scrisori din viata lui, Gauguin a scris: „Sunt un salbatic”.

Este de-ajuns sa ma gândesc ca nu sunt închis, ci eliberat de lume. Și calugarii traiesc în celule.

Privesc *Piroga*, aceasta scena idilica, acest cuplu si copilasul lor; în fundal, Gauguin a pictat un asfintit de soare de un rosu viu, parca ar fi o ciuperca atomica, iar eu înot spre ei, sar în piroga, ma duc dupa ei, în insula, ma vor iubi, fac miscari de crawl catre plaja, dau de pesti-luna, calcanii îmi mângâie palmele: îi voi gasi, vom face dragoste cu totii, împreuna, Tamara cu Sophie, Duler cu Marronnier, voi trece peste toate, ei au scapat de societate, o sa formam cu totii o familie noua, o sa regulam în patru, eu o sa-i manânc picioarele lui Chloë, atât de mica încât încape într-o singura mână, ai sa vezi, o sa-i gasesc în insula fantoma, sa credeti chestia asta, da, e clar ca mi s-au ars sigurantele, si înot pe sub apa, sunt gata sa ma înec, ma simt atât de bine, iar asfintitul lui Gauguin chiar ca seamana cu o explozie nucleara.

5

Pe Ghost Island au trecut câteva luni. Li s-a facut lehamite sa tot fie morti. Urâtul poleit de soare li se pare mai greu de îndurat. Sufera de hiper-nutritie. Vegeteaza în mijlocul vegetalelor. Când sunt în forma, se amesteca printre ciorchinii umani: River Phoenix este supt de Caroline, în timp ce Patrick îl sodomizeaza pe Ayrton Senna; toata aceasta mica omenire se reguleaza, se sodomizeaza, se da muie, linge sperma, își lustruiește clitorisul, *pune botul* (suge pula), ejaculeaza pe fete, si-o potriveste în fofoloanca, își biciuieste sânii, se pisa pe toti, își da limbi si își trage labe într-o veselie plina de relaxare.

Dar, dupa o vreme, i se face lehamite de bairamuri în tânspe. Atunci, te perfectionezi la tenis, faci pescuit subacvatic în largul atolului, un tur Riva prin golf, ping-pong sub o umbrela de soare uriasa, partide de biliard în costume string, batai cu Dom Perignon si, uite, nu mai departe decât seara asta. Caroline i-a calcat tea-shirturile lui Patrick cu mâna ei, iar el era ud tot de emotie ca ea a cerut o scândura de calcat, în loc sa le sune pe cameriste, nici nu-si putea închipui ca o sa fie atât de înduiosat, cunoscând din nou toata aceasta simplitate. Deseori, ei se relaxeaza în incinte de izolare senzoriala sau pe saltele cu apa efervescenta, între doua masaje aromaterapice si sedintele de shiatsu.

Nici o alternativa la lumea actuala.

Azur, azur, azur, azur, ei înghit o supradoza de azur, fac o indigestie de rai stând tolaniti pe sezlonguri sau în fotoliile din ramuri de palmier gen *Emanuelle* ce înteaapa fesele, pe marginea unei piscine unde se balacesc Mona, Tania si Lola, nimfetele remunerate ale caror orificii rase sunt împartite de trei efebi imberbi si molâi. Sunt pântecosi. S-au îndopat prea rau, burta le atârna peste bermudele care se pastreaza în

garda. Burdihanul îi da de gol ca profitori. Priviti-i pe imbecilii astia fericiti, pe care lasitatea i-a facut alcoolici: un strat gros de grasime le acopera trasaturile satisfacute. Danseaza lambada în deplina libertate. Au fugit de oameni, mai putin importanti pentru ei decât florile si râurile care se varsa în mare. Asculata reggae californian. Sunt ghiftuiti cu trufe si caviar. Grasi ca bebelusul lor, Caroline îngrijeste copilul, Patrick face gradinaria, bebelusul gângureste. Fericirea te face mahmur.

În 1998, fiecare familie franceza a cheltuit în medie 640 de franci pe saptamâna pentru hrana. Coca-Cola vinde un milion de doze pe ora, în toata lumea. În Europa, sunt douazeci de milioane de someri.

Ei ar vrea ziare, televizor, agitatie: n-au decât moleseala calduta a zilelor care seamana între ele.

În lume, Barbie vinde doua papusi pe secunda. 2,8 miliarde de locuitori ai planetei traiesc cu mai putin de doi dolari pe zi. 70% dintre locuitorii planetei nu au telefon si 50% nu au electricitate. Bugetul mondial al cheltuielilor militare depaseste 4.000 de miliarde de dolari, adica de doua ori totalul datoriei externe a tarilor în curs de dezvoltare.

Caroline începe sa considere ca e oribil sa-si creasca fiica în mijlocul acestei secte blazate.

- N-o sa poata pleca de aici niciodata? Are nevoie de poluare, de zgomot, de tevi de esapament!

Patrick sta deprimat în padurea de bambusi. Nici macar clipocitul valurilor nu mai leagana pe nimeni. Orele aluneca peste ei. Se matolesc cu cocktailuri multicolore, îi doare teasta tot timpul. Vântul sarat le da migrene. Marea sclipitoare se repeta. Oceanul îi proteste.

Averea personala a lui Bill Gates este echivalenta cu PIB-ul Portugaliei. Cea a Claudiei Schiffer este estimata la peste 30 de milioane de euro. 250 de milioane de copii, din lume, muncesc pentru câteva centime pe ora.

Sa ne întoarcem, sa ne întoarcem acolo! Simt ca pasarile au migrena... Patrick are idei pentru afise, e cu capul plin de concepte si toate astea îi defileaza si-i tot defileaza prin fata ochilor; el își aminteste. PENTRU TIPI CARE IUBESC TIPII CARE IUBESC CURVELE CARE IUBESC DROGURILE CARE IUBESC GOLOGANII.

Nici o alternativa la lumea actuala.

Se casatoresc, divorteaza, se recasatoresc, fac copii, nu se ocupa de ei, dar îi cresc pe ai altora; iar altii îi cresc pe ai lor. *În fiecare zi, cele mai mari 200 de averi din lume cresc cu 500 de dolari pe secunda.* Zorii sunt un asfintit vazut de-a-ndoaselea. Crepusculul este o aurora rebobinata. În ambele cazuri culoarea este rosie si totul dureaza prea mult. *Se estimeaza ca 25% din toate speciile animale ar putea disparea de pe fata pamântului înainte de 2025.* La sfârșitul basmelor, citesti mereu aceeasi formula: „Au trait fericiti si au avut multi copii”. Punct. Niciodata nu ni se spune ce se întâmpla dupa: Fat-Frumos nu este tatal copiilor sai, începe sa traga la masea, apoi o paraseste pe printesa pentru o femeie mai tânara, printesa tot merge, de cincisprezece ani, la psihanalist, copiii se drogheaza, cel mare se sinucide. Mezinul se prostitueaza în gradinile de la Trocadéro.

Patrick si Caroline își petrec zilele asteptând seara, iar noptile asteptând dimineata. În curând nu vor mai face dragoste de placere, ci pentru ca sa aiba liniste opt zile. Toate acele golfulete cristaline, acele lagune înconjurate de o bariera de corali nu servesc decât pentru a-i zavorî în albastru. Cabana lor din piatra de coral si lemn de mangrove este încercuita mai ales de apa. Aceasta insula este un castel bântuit. Zile întregi tot rupând la petale de margareta: „te iubesc, deloc, nu mult, nu chiar asa, nu cine stie ce, mai putin decât ieri, mai mult decât mâine”. *Sfârșitul lumii va avea loc peste cinci miliarde de ani, iar când Soarele va face explozie, Terra va arde ca un con de pin aflat în bataia unui aruncator de flacari.* Soarele se strecoara printre frunzele uscate ale palmierilor. Soarele este o numaratoare inversa de culoare galbena. *Cifra de afaceri a lui General Motors (168 miliarde de dolari) este echivalenta cu PIB-ul Danemarcei.* Luna în plina zi, picioarele în apa, clipocitul potolit al valurilor, briza gretoasa, mirosul florilor de bougainvillées al buchetelor de jacaranda, te fac sa-ti vina sa vomiti (Joc de cuvinte: gerber (fr.) – a face o jerba, dar si a vomita; a aresta; a da papucii, n.tr.) de flori puturoase ca un Stick-Up de la Air-wick.

Dar vine o zi când cerul se acopera de nori; si iata ca Patrick se lasa dus de curentul care îl poarta; se uita la coasta care se îndeparteaza; departe, pe plaja, Caroline îl cheama, dar el nu-i poate raspunde fiindca are gura plina cu apa sarata; face pluta, târât în largul unei mari tot mai întunecate, de un albastru tot mai închis; sa se lase dus; sa devina o bucata de lemn; o sticla aruncata în mare, care nu contine nici un mesaj;

deasupra lui, sunt pasari, iar dedesubtul lui sunt pesti; întâlnește rechini de nisip, dorade, delfini; calcanii îi mângâie palmele; în creierul lui Patrick e învalmaseala; înoata pe sub apa; sta sa se înece; se simte atât de bine; „si, de atunci, m-am scaldat în Poemul Marii” (Rimbaud); oricum, sunt deja mort și îngropat; risipiti-ma între doua ape; deodata, începe sa cada ploaia unui dus arzător care îmi înteapa fata; si soarele se înroșeste; sa nu mai trec printre picaturile de sticla pisata; sa nu mai conjug verbele, eu tu el noi voi ei; sa devin infinitiv; ca într-un mod de întrebuintare sau într-o reteta de bucatarie; sa ma scufund; sa traversez oglinda; sa ma odihnesc, în sfârșit; sa fac parte din elemente; ocruri curate cu raze purpurii; nimic nu exista înainte de big bang si nimic nu va dainui dupa explozia soarelui; cerul devine rosu ca sângele; sa beau lacrimi de roua; sarea din ochii-ti înlacrimati; albastrul lor cel riguros; sa cad; sa fac parte din mare; sa devin extremitate; un minut fara sa respir, apoi doua, apoi trei; o ora fara sa respir, apoi doua, apoi trei; peste cinci miliarde de ani, marea dusa cu soarele; o noapte fara sa respir, apoi doua, apoi trei; sa gasesc pacea; „esti mai frumos decât noaptea, raspunde-mi, tu, ocean, vrei sa-mi fii frate?” (Lautréamont); sa plutesc ca un nufar la suprafata; sa surfez peste hau; sa rămân nemiscat; cu plămânii doldora de apa; suflet acvatic; sa plec de-a binelea; cu cinci miliarde de ani înainte; nimic; cinci miliarde de ani dupa: nimic; omul este un accident în vidul intersideral; pentru a înceta sa mori, e de-ajuns sa încetezi sa traiesti; sa pierzi contactul; sa devii un submarin nuclear ascuns pe fundul oceanelor; sa nu mai ai deloc greutate; sa te scalzi printre îngerii si sirene; sa înoti în cor; sa zbori în mare; totul s-a consumat; la început a fost Cuvântul; se spune ca, în momentul mortii, îți vezi viata trecându-ti prin fata, însa el, Patrick, revede altceva.

CARTE NOIRE O CAFEA NUMITĂ DORINȚĂ
EU AM VISAT SONY A ÎNFĂPTUIT
GAP TOATĂ LUMEA ÎN PIELE
SNEF PROGRESUL NU MERITĂ DECÂT DACĂ ESTE ÎMPĂRTĂȘIT DE TOȚI
FRANCE TELECOM BUN-VENIT ÎN VIAȚĂ.
COM EDF VĂ DATORĂM MULT MAI MULT DECÂT LUMINA
RENAULT SCÉNIC A NU SE CONFUNDA CU O MAȘINĂ
ROCHE BOBOIS ADEVĂRATA VIAȚĂ ÎNCEPE ÎN INTERIOR
NISSAN MADE ÎN CALITATE
SOCIÉTÉ GÉNÉRALE SĂ NE CONJUGĂM TALENTELE
SFR. LUMEA FĂRĂ FIR
CRÉDIT LYONNAIS VĂ DATORĂM O NOUĂ BANCĂ
NICI NU VĂ IMAGINAȚI TOT CE POATE FACE PENTRU DUMNEAVOASTRĂ CITROËN
CARREFOUR PENTRU CĂ TE CLĂDEȘTI ÎN FIECARE ZI
NESTLÉ ESTE TARE ÎN CIOCOLATĂ
BNP SĂ VORBIM DESPRE VIITOR
NOKIA CONNECTING PEOPLE
NIVEA CEL MAI BUN MOD DE A FI EU
ADECCO NU SCHIMBĂ LUMEA DAR CONTRIBUIE LA ASTA
L'ORÉAL PENTRU CĂ MERIT
ATU PESTE ATU ÎNSEAMNĂ DAEWOO
CHARLES GERVAIS ESTE ODIOS ÎNSĂ DIVIN
SELF TRADE ȘI DACĂ BURSA AR FI UN PROFIT PENTRU TOȚI AR TREBUI SĂ NE
OFERIM CU TOȚII O CLIOTERAPIE
MENNEN PENTRU NOI BĂRBAȚII
ERICSSON COMUNICAȚI EMOȚIA
POȘTA AVEM TOȚI DE CÂȘTIGAT CU EA
MONOPRIX ÎN ORAȘ E VIAȚA
TROIS SUISES E O ȘANSĂ DE A FI FEMEIE
LE BÂTON DE BERGER NU EXISTĂ ORĂ CA SĂ-L MĂNÂNCI
WILLIAMS CÂND ȚII LA PIELEA TA
MOBALPA SUNTEM AICI PENTRU ASTA
NOUL POLO POATE VĂ VA FI GREU SĂ-L RECUNOAȘTEȚI
SEGA E MAI TARE DECÂT TINE

INTRAȚI PE PĂMÂNTURILE CLANULUI CAMPBELL
ABUZUL DE ALCOOL ESTE PERICULOS PENTRU SĂNĂTATE SE VA CONSUMA CU
MODERAȚIE

GILLETTE PERFECT BĂRBĂTESC
LEERDAMMER SAU SE ÎNTÂMPLĂ O NENOROCIRE
BELLE DE MINUIT DE LA NINA RICCI
NOAPTEA ÎI SEDUCE PE BĂIEȚI TOT AȘA ȘI MICHELIN
CELE MAI FRUMOASE PERFORMANȚE SUNT CELE CARE DUREAZĂ
VISA PREMIER ÎN VIAȚĂ NU EXISTĂ DOAR BANII
CÂND TE UIȚI LA CANAL+ MĂCAR NU STAI ÎN FAȚA TELEVIZORULUI
AR TREBUI SĂ-ȚI COMPARI ÎNTOTDEAUNA MAȘINA CU UN 306
LE PARISIEN MAI BINE SĂ-L AI ÎN JURNAL
GALERIES LA FAYETTE PLANETA DORINȚĂ INTRĂ ÎN VIAȚA VOASTRĂ
GAZ DE FRANCE ICI ȘI COLO PENTRU VOI PENTRU MÂINE
LIBERTY SURF ACCES LIBER LA BOGĂȚIILE DE MÂINE
CAROLL ÎN FIECARE ZI E VREME BUNĂ
ENJOY COCA-COLA PROSPEȚINEA DE A TRĂI
HOLLYWOOD CHEWING-GUM WORLD ON LINE
FREEDOM OF MOVEMENT UNITED COLORS OF BENETTON
BARILLA FIECARE ESTE PUȚIN ITALIAN PE UNDEVA
RATY O BUCATĂ DE DRUM ÎMPREUNĂ
TÉLÉ 2 DE CE SĂ CONTINUI SĂ DAI TELEFOANE ATÂT DE SCUMPE
OENOBIOL TOT CORPUL MEU VISEAZĂ O PIELE MAI TÂNĂRĂ
IBM SOLUȚII PENTRU O PLANETĂ MICĂ
CLUB MED FII PEUGEOT 206
MAI POȚI FI ÎNCĂ EMOȚIONAT ÎN EPOCA NOASTRĂ ADIDAS TE FACE MAI BUN
TROPICANA VIAȚA SE TREZEȘTE ÎN VOI
HERMÈS ANUL 2000 PRIMII PAȘI ÎN SECOL
YOPLAIT ESTE ȘI MAI BUN CÂND E BUN
AIR FRANCE SĂ FACI DIN CER CEL MAI FRUMOS LOC DE PE PĂMÂNT
GIVENCHY PUȚIN MAI DEPARTE DECÂT INFINITUL
RHÔNE POULENC BUN VENIT ÎNTR-O LUMEA MAI BUNĂ

BUN-VENIT ÎNTR-O LUME MAI BUNĂ

Paris, 1997-2000.

Convertire în euro: 2001

Acest roman este în curs de formatare informatica.

În curând, va constitui un program de realitate virtuala, disponibil pe CD-Rom compatibil PC & iMac.

Atunci, îl veti putea trai.

Banda originala 14.99 € este disponibila pe site-ul www.aprilfish.fr.

Tamara a fost îmbracata de Stella McCartney, pentru Chloë.

Mulumiri lui Manuel Carcassonne, Jean-Paul Enthoven, Gabriel Gaultier, Thierry Gounaud, Michel Houellebecq, Pamela Le Moul, Pascal Manry, Vincent Ravalec, Stephane Richard, Delphine Vallette.

Aceasta carte a aparut si din vina lor.